

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İNKÂR

Eddi ANTER

İNKÂR

Eddi ANTER

Telif Hakkı © 2011 Eddi ANTER

© 2011 GOA Basım Yayın ve Tanıtım Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Türkiye'de GOA Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Editör	: Pınar Sarp
Düzeltili	: Güneş Penso
Kapak hazırlık	: Nermin Karahan
Kitap hazırlık	: Goa Yayıncılık

Bu kitap GOA Basım Yayın ve Tanıtım Hizmetleri tarafından hazırlanmış ve Kitap Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti'nde basılmıştır.

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İSTANBUL

GOA Basım Yayın ve Tanıtım Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.

Dikilitaş Mah. Hoşsohbet Sok. Danış Apt. N:5/13 Gayrettepe-İstanbul

Tel: (0212) 275 92 02 info@goa.com.tr www.goa.com.tr

http://twitter.com/GOA_Yayincilik facebook: Goa Yayıncılık

Eddi ANTER:

1961 yılında İstanbul'da doğdu. İlk, orta ve lise eğitimini Nişantaşı Işık Lisesinde aldıktan sonra üniversiteyi İngiltere'de Brighton Polytechnic ve Amerika'da University of Miami'de okudu.

Uluslararası Pazarlama uzmanı olup, uzun bir süre tekstil işiyle uğraşmıştır. Bir kaç yıl boyunca bir internet sitesinde Don E adı altında kültür ve sanat üzerine yazılar yazdı.

Makale ve öyküleri birçok gazete ve dergide yayımlandı. İlk romanı 2006 yılında piyasaya çıktı. **"Lilly-Ben Bir Arap Yahudisi'yim"** aylarca En Çok Satanlar Listesinde yer aldı.

2007 yılında çıkan **"Kumbara"** adlı ikinci ve 2009 yılında çıkan **"İkilem"** adlı romanı da uzun bir süre En Çok Satanlar Listesinde kaldı.

5 Lisan biliyor. Evli ve üç çocuğu var. Yaşamını Türkiye, New York ve Florida'da sürdürüyor.

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	7
Teşekkürler	16
İrfan ve İlim Bilinci Durağı.....	33
Varlık Tepesi, Bolluk Dağı ve Bereket Durağı.....	85
İnanç Duvarı ve Maneviyat Durağı	135
Sorgulama Durağı.....	161
Melekler Âlemi	185
Aşk Köprüsü.....	205
Hakikat Durağı.....	231
Son ve Yeni Başlangıç	232
Son Söz.....	235
Kaynaklar	240

ÖNSÖZ

Başlangıçtan beri kaç zaman geçti bilemiyorum. Hesabını tutamıyorum artık. 120 küsur milyara yakın insanın yaşadığından söz ediliyor. Gelen, giden sen, ben ve onların toplamıdır.

İşin aslı, güneşin doğuşuyla yeniden doğması arasında geçen zaman dilime gün, göklerdeki ayın büyümeye başlamasıyla küçülüp yeniden büyümesi arasında olan vakte ay denilmesi, bir hasat vaktinden diğerine geçen sürenin sene diye adlandırılması ve bu sözcüklere yüklenen manalarda yatıyor. Her biri sadece ve sadece bir an'dan oluşan bu aynı durumlar, farklı kelimelerle insanın bilinçaltına, hatta ruhuna işlenerek yaratılan sahte gerçeklerden öte değildir. Her biri farklı zamana ait dediğimiz, dün, bugün ve yarında oluşmuş, oluşan veya oluşacak tüm insan, mekân ve de zaman kavramları yalnız ve yalnız bu an'da burada olmaktan ibarettir. Gerisi zihnin oynadığı bir oyun, hazırlamakta olduğu karışık bir bilmecedir. Asıl gerçek burada yatmıyor... Orada gezintisini sürdürüyor.

Güneş hiçbir zaman batmıyor, hep aynı sıcak ve ıslıl ıslıl; dönen, sönen ve karanlıkta kalan bizleriz. Güneş karanlığı tanımaz. Ay da güneşsiz parlamaz. Ya hasat vakti gelince? Buğday mı yeşerir yoksa yeşerdiğinde mi hasat zamanı gelmiştir?

Bu satırları okuyup da Mutlak Hakikat'i sorgulayan herhangi birine verilecek tek bir cevabım vardır. Tanrı'nın varlığını sorgulamak yerine kendi varlığını sorgula. Çünkü sorgulamak şüphe etmektir. Şüphe içinde Mutlak Güven bulunmaz. Güven olmayınca da teslimiyet olmaz... Bil ki sen

yoksun. Bunu hakikaten anladığında yalnız senin var olduğunu, tek olduğunu, tüm evrenin senin etrafında döndüğünü ve senin merkez olup her canlının sadece sana hizmet etmek ve senin de onlardan menfaat beklemek için burada olduğunu göreceksin. Çünkü “O” gökler üstündeki sayısız suların üzerinde her yerdedir...

Her kuş kendi sürüsüyle uçar derler. Ben hâlâ kendime uygun bir sürü bulamadım; belki de ben yalnız uçması gerekenlerdenim. Hiçbir zaman ortam, yer veya insanlara uyum sağladığımı söyleyemem. Günlük hayatımızda veya derinlerde bir yerde özümüzde yalnız mıyız, yoksa onunla birlikte Öz’de bir miyiz? Ne kadar yalnız olursak olalım O ve zaman hep bize eşlik ediyor, farkında değiliz. Yalnızlığı kendimizle baş başa kalmakla karıştırıyoruz. Oysa bunun farkına varmak farkındalığa ulaşmaktır.

Hayatımın evrelerinden geçerken kendimi aramaktan, kendimi bulmaya ve nihayetinde kendimi tanımaya ulaştım. Şimdi kendim oluyorum... Aynı şekilde yarını düşün, bugünü yaşa derken “dünü hatırla” sayfasına ulaşıyorum. Öğrendim ki inancı kuvvetli olan insanların soruları az oluyor, olmayanlarınsa cevapları az geliyor.

Bu arayışında, felsefeye susamış tüm avare ve başıboş insanlar gibi $2+2=4$ veya $2 \times 2 = 4$ matematiksel denklemlerine paralel bir cevap bulacağını sanma. Ancak yine de benim keşfimle yetinme, araştı. Ahmakla bilge kişi arasındaki farkı sayılara indirge ve bulduğun rakamda bir anlam ara. Bak ve gör ki, olduğun yere varıncaya kadar dahi geriye bakmadan edemeyeceksin. Hatta hırs, kibir ve egona güvenip geleceğe bakacak ve onu kestirmeye çalışma hatasına da düşeceksin.

Attığın her adımda, uğruna yola çıktığın her davanın sonunda ne olabileceğini düşünmeden ilerlemeye devam etmelisin. Yalnız olması gerekenler oluyor ve olacak. Olmadıysa

da henüz, olacaktır nasılsa... Hangi seçeneği tercih edersen et, karar senin ve o yol üzerinde yönlendirileceksin. Yazgını sevmek ya da onu değiştirmek yerine sen kendi yazgını bul, oku ve uygula... Bu, şu veya o yolun elbet bir devamı var. Onu kestirmek sana düşmüyor; sen sadece yaşamakla yükümlüsün. Tercihen “mutluluğu” arayarak yaşamakla... Unutma ki, olan bitenin olduğundan başka türlü olma ihtimali yoktu. O yüzden keşkelere sığınma.

Zor zamanlar öğretiyor ki Tanrı'ya güven duymak da, hayattaki tüm güzellik ve iyiliklerin oluşması gibi bir anda olamıyor. Bir gece günlerce planlayıp gerçekleşeceğine inandığımız muhteşem yarına Tanrı'ya güvenerek yatarken, ertesi sabah kalktığımızda, olanları tahminlerin ötesinde bir acıyı hissettirecek kadar farklı bir şekilde yaşadığımızda, O'na olan inancımızı sorgulamadan edemeyebiliriz. O zaman anlarız ki Tanrı'ya tam anlamıyla güvenebilmek için sabır ve sevgiyle, el ele, bilinçli bir şekilde duygularımızı oluşturmamız ve geliştirmemiz gerekiyor.

Gelecek, sadece zihinde oluşan varsayım ve hayallerdir, çünkü an'da yok. Geçmişse bir sürü an'ın belli bir sıraya dizilişini hatırlamanın ve kıyas yapmanın zihinsel oyunu. Adına da “zaman” diyorlar... Gerçek sadece bugünde değil bu an'da saklı çünkü bugün yok, dün yoktu, yarın da hiç olmayacak. Hakiki mevcudiyet kendi kendine var olandır. Zaman sa zihnin izafi bir yorumu ve kişiye göre, nabza göre değişebiliyor. O yüzden mutlak zaman diye bir şey aslen yok. Biz varsayıyoruz...

Hayat pınarı kurumuş nice gencin yaşam ve gençlik suyunu kaynağından içmek için birçok yol aradım ancak bulduğumu sanmıyorum. Karşılığında yüksek bir bedel ödenmeyen hiçbir şeyin kıymeti olamaz zihniyetine sığınıp bilgiyle boşluğu, bilgeyle cahili bir tutan akıllı deli rolünü üstleni-

yorum. Bilmediğimi bilmeme rağmen ne biliyorsam onu her şey atfedip, her şeyi bildiğimi iddia edercesine konuşup ah-kâm kesiyorum. Ne kadar öğrenirsem öğreneyim, öğrenmeyi kabul edeceğim en son şey, “ne kadar bilirim bileyim, hiçbir şeyi bilmediğimi bir gün öğreneceğim” fikir ve gerçeğidir. O zaman neyi, ne için öğreniyorum sorusuna anlam arıyor fakat bulamıyorum. Devamlı arayıp duruyorum. Bulduğumda anlayacak mıyım onu dahi bilmiyorum.

Babaannemi, dedemi, büyükbabamı hiç görmedim, anneannemi kısa bir süre tanıdım fakat onun da görüntüsüyle anıları silinmeye başladı ve çok yakında unutulacak. Unutacağım ister istemez. Kendi anne ve babamı da belli bir zaman sonra çocuklarım hatırlamayacak. Aynı şekilde torunlarımı görmek nasip olursa, gün gelecek, ne kadar sevilirsem seviyeyim ben de mazi olacağım. Fotoğraflarım bile sararıp kuruyacak, belki bilmediğim bir eskicinin rafında satışa sunulacak. O zaman sadece yaşadıklarımın kalacağını biliyorsam, hayatımı hangi kural ya da kimin doğrularına göre yaşadığının ne önemi var?

Bir gün ilerideki nesillerden birinin ortaya çıkıp eline almasıyla yeniden hatırlanacağımı umarak kitap yazıyorum. Hatırlandığımı, anıldığımı, sevilip sevilmediğimi bilecek, anlayacak mıyım? O da başka bir muamma.

Varlığım bir yokluksa ya da bir boşluksa, yokluğum da varsın dünyayı doldursun diye ben not ediyorum...

Birisini yok saydığınızda, o kişiyi görmezden geldiğinizde nedense aniden onun gözünde görünmeye başlarsınız. Ben yok’um fakat yine de beni görmeyin...

Bu kitabı, hayatın o malum dönemine gelip cevabı başka insanların yaşamlarında arayan, biyografi kitap sayfalarını karıştıran, kurumuş tarih yapraklarını araştıran kişilere ve onların yaptıkları boş ve anlamsız serüvene adıyorum.

Hayat hep aynı; sadece dönüp dolaşıyor, gökler altında yeni bir şey yok. Hiç olmadı, hiç de olmayacak... Basit bir tekrardan ibaret. Son şimdiden belli. Hem senin hem de benim. Bak göreceksin! O biliyor...

Ya sen ne yapıyorsun? Ayakta uyuyorsun, uyuduğundan dahi haberin yok. Öldüğünde mezarından uyanacak ve her şeyin bir rüya olduğunu anlayacaksın... Aynı, rüyanda ölünce yatağında gözlerini açıp uyandığın gibi...

Öz'de Bir'iz

Bir haykırış, bir isyan, feryadını duyar gibiyim
Bana seslenen bir ses var oradan
Uzakta ta uzaktan gelen sessiz bir çığlık var
Ta içinden, bağrından kopup, yürek yakan, can acıtan
Soruların ağlayışı var yanımda, yanı başımda.

Aşk alıp atamazsın bir yere
Başlayan bir şey asla bitmez unutma
Acılar unutulmaz, beslenerek yaşar doyar insan
Ağlayınca güçlenir adam gibi olan adam
Aşk her aradığında bulacaksın
Zamanı durdurmaya çalışma
İstesen de elinde tutamayacak, yavaşlatamayacaksın
Birisi var veya yok hayat bu nasılsa
Öyle ya da böyle geçiyor, geçecek biliyorsun
Mesele O'nu yaşamak doyasıya
Çıkartmak tadını yiye yiye anları, anıları
Hatırla bunları, unutma, unutturma
Ne derlerse desinler
Yanında, yanında, ruhundaydılar
Şimdi belki değiller ancak
Aklındalar, geçmişindeler, oradalar
Yapışıp kaldılar ve hep kalacaklar
Ömür iyi, daha da iyi olacak
Yalnız da olsa, olmasa da.

Susmuyorum sesimi işitiyor musun?
Duyurabiliyor muyum umudumun sesini?
Konuşuyorum sana yüce insan
Ne olduğunun farkında olmayan zat
Acıların devası hiçbir zaman, zamanın kendisi olmadı

İnkâr

Hep sevgiydi, sevgi oldu sevgi kaldı
Baktın görmedin, anlamadın, anlamazdan geldin
İstesen de kaldırıp atamazsın bir kenara sevdâyı
Bir yüreğin, yüreğinin içinde de biri oldukça
Var oldukça yaşar insan, hatırla.

Susmuyor anlatıyorum
Konuşuyorum sana sessizce derinden
Sükûnetim artık kelimeler ve sesim oldu
Sevmek, sevmek ve ayrılmak
Hepsi birbirinin parçası
Biri olmadan diğeri olmayacak
Acıyla tatlı, güzelle çirkin hepsi bir
Bil ki burası zıtlıklar âlemi
Cevapların hepsi sende, içinde
Bak gör ki anla
Anla ki aşkın büyüğü küçüğü olmaz
Başlayan bir şey asla bitmez unutma.

Yaşanmış hiçbir şey silinemez
Ne akıldan ne hayat romanından
Kimse kimseden ayrılmaz
Ömür denen şey asla durdurulamaz
Aşkı arayacaksan kendi içinde ara
Kimse olmadan da yaşarsın nasılsa
Bunu hatırla ve aklından çıkartma
Unutma, unutturma
Her kim diyorsa onu dinle
Yanında canında ya da ruhunda
Bu ömür geçecek nasılsa
Yalnız da olsa, olmasa da.

Aşkı arasan da aramasan da bulacak seni
İster koş kovala, ister kork, kaç ve saklan
Öyle ya da böyle içinde olacak senin
İster inan ister inanma
Gelecek ardından ve bırakmayacak
Sen istediğin kadar sürecek, sonuna kadar
Ve hiç bitmeyecek gerçek aşk
İlelebet devam edecek
Döne döne seni arayacak ve yakalayacak
O hep yanındaydı, yanında kalacak
Bense aşk'ım, aşkın kendisiyim
Tüm cihanlardayım fakat
Kaybım, karanlıktayım
Arıyor yolumu bulamıyorum
Oysa sen hep benimleydin daha tanışmadan
Henüz hiç karşılaşmadan...

**Bir şeylere sahip olduğunu zanneden fakat işin aslı
hiçbir şeyi olmayan büyük dünyanın küçük adamından,
hiçbir şeyi sahiplenmeyen ancak her şeyi olan küçük
dünyanın büyük insanı;**

Bayram Cihan Mert'e,

TEŞEKKÜRLER

Yaradan'ıma,

Ben, sen, o, biz, siz, onlar yok, yalnız bütün bilinen ve bilinmeyen âlemlerin yaratıcısı “Sen” varsın.

Artık biliyor, idrak ediyor, kabulleniyor ve sevgine teslim oluyorum.

Başlangıçta, **“Işık olsun.”** diye buyurdu ve gizli sırrı ortaya çıkardı. Işık havadan var oldu. Her şeyin *Bir* olduğu sonsuz *Mutlak Işıktan* bir nokta boşluğa, ardından havaya dönüştü, sonra her yer tamamen aydınlandı. Ardındanölçerek tartılmış alt sulardan Cihan, üst sulardan Evren, karanlıkta gökyüzüne çıkageldiler. Kuru toprak yeryüzü oluşunca, rüzgârın kanatlarıyla yola çıkmaya karar verdiler.

“Neredeyiz?” diye Cihan heyecanla sordu.

“Yer mi?” dedi Evren. “Yer, gök yok aslında, her biri hem bir hem değil burada.” diye de ekledi. Cihan hatırlamaya başladı...

“Dayak yemiş gibiyim. Sanki duvardan duvara vurdular beni. Bir çamaşır makinesinde yıkanmış, temizlenmiş, arınmış gibiyim. Ne kadar zaman oldu anlamıyorum. Bugün günlerden, aylardan, senelerden ne?” diye Cihan yeniden sorduğunda, “Zamanın ve mekânın olmadığı âlemde, an’dayız.” diye Evren yanıtladı. Cihan uğraştı ancak anlayamadı.

“Geçmiş zaman zihinde vardır, gelecek zamansa gerçek değildir. İçinde bulunduğumuz an devamlı geçmişe doğru akar. Yani bugün yarın dün olacak. Olayların oluş anlarına göre, zihin, hafıza kaydına bakıp o anla bir kıyaslama yapar ve anların birbiri ardına sıralanmasıyla doğan bu sürekliliğe de zaman der. Bu üst üste veya yan yana dizilmiş an’ların oluşumudur. Burada zaman yok, biz onun dışındayız o yüzden nesnellik de yok. Nesnellik, sadece belli bir zaman için-

deki genel geçerlilikle sınırlıdır. Zaman durunca sonsuzluk vardır.

Aşağıdaysa zihinsel zaman olduğu gibi nedensel zaman bile vardır. Zaman bir kavram değildir. Saat, hafta kavramdır; gün ise zamandır. Güneşin doğuşuyla ertesi gün doğuşu arasındaki oluşumdur. Kısaca zaman iki hareket arasındaki ölçüm sürecidir... Zaman alt dünyada hep vardır ve sadece onun içinde olan hareket eder. Hareket olmazsa zaman da yok olur çünkü zaman bir enerjidir. Düşüncenin kendisi bile harekettir. Ancak zamansızlık olan tek süreç ‘an’dır. Hareket de o ‘an’ın içinde meydana gelir.

Her şey birbirine göre izafî gözükür ancak bu görecelik zamanda değil hızda ve hızın algılanmasındadır. Hareket ne kadar hızlıysa, zaman da o kadar hızlıdır. Şöyle ki, en hızlı hareket hareketsizliktir denilmesinde bir mana vardır elbet. Zaman hareket etmez. Bir yere gitmez. Hareket eden zihnin kendisidir. Bir kişinin ışık hızıyla bir yerden bir başka yere ışınlanıp tekrar geriye aynı yere gelişini görmezsen, o kişiyi hep gözlerinin önünde görür ve hiçbir yere gitmediği yanılgısına düşersin. Hâlbuki o gitmiş ve geri gelmiştir bile. Tayy-ı mekân yani mekânı aşarak bir anda değişik yerlerde görünebilmek. Bilmem anlatabildim mi?” diye Evren açıklamaya çalıştı. Daha önceden burada bulunduğu belli oluyordu.

Cihan, “Evet, bu halimle idrak etmem kolay olmuyor. Kimim, neyim, nerdeyim? Üstelik zaman yok.” dedi. Fakat belli ki henüz tam cevabını almış değildi.

“Peki, bu âlemde mekânın yok oluşu tam olarak ne demek oluyor?” diye sorgulamasını sürdürdü.

Evren, “Mekân varsa zaman da vardır. Mekân, var olan şeye bağlıdır, var olan şey ortadan kalkınca mekân da ortadan kalkar. Hâlbuki aslen mevcut şey, kendiliğinden var

olandır. Yani mekân, hem kıyaslamaya tabi hem de göreceli olmaya mahkûmdur. Çünkü mekânı meydana getirdiğini sandığımız varlıkların kendileri görecelidir. O zaman mekân adeta yok olan şeye, esasen yok olana bir varlık yakıştırmasından ibarettir. Alan varsa hareket vardır; hareket olunca enerji ve değişim fark edilir. Enerjinin olduğu yer de zamandır. Zaman enerjiyken mekân boşluktur.” dedi ve “Anlaşıyor mu?” diye de sordu.

Cihan üstüne başına baktı, gözleri kamaştı. Baktı göremedi, sonradan gördü fakat anlayamadı. Anladığındaysa kavraması daha da karışık bir hâl aldı.

“Biz öldük mü?” diye şaşkınlıkla soran Cihan’a cevap hemen geldi.

“Yapmamız icap eden, yaşamamız gerekenleri tamamlayıp, dersleri aldıktan sonra her insanın içinde olan ruh belli bir seviyeye, bilinci de bir mertebeye ulaşır. İşini, görevini bitiren bedenden çıkıp kaynağa döner. Ölmek demeyelim de yeni bir, farklı bir yaşamda, oluşumdayız diyelim.” diye Evren cevapladı.

“Bedenimden çıktığımdan beri ne kadar süre geçti?” diye soran Cihan’a Evren, “Dedim ya burada zaman mevhumu kalmıyor, o yüzden soru da anlamını yitiriyor.” dedi.

“Biz kimiz? Neyiz? Yani biz var mıyız onu bile anlamıyorum. Dünyada bedenimin içinde ne kadar süre kaldım?” diye Cihan ısrarla sorgulamasına devam etti.

“Bu âleme gelenlerin ilk tepkileri çok ilginçtir. Akıl ve idrak, inkârla ikrar, evvel ve ahir, zahirle batın, bilgeyle serser, beden ve ruh, insanla melek kavramları birbirine girer, karışır. Sebat et hele anlayacaksın, hatırlayacaksın her şeyi...

Bir şeyin var olduğunu ancak o yok olursa anlarız, yazık değil mi? Biz de yok olmadığımıza göre demek ki var deði-

liz; yok'uz. Sen, ben veya o diye bir şey yok. Varlığının bireysel olduğunu, sonsuz Tek'ten bağımsız olduğunu sandığında bil ki rüyadasın, hayal dünyasındasın. Yoksun!" dedi Evren. Her şeyi bilmediğinin farkında mıydı acaba?

Anlamak bir yana, ne olup bittiğinden kuşku duymaktaydı. Ya bir rüyadaydı ya da hayal âlemindeydi. Kısa bir süre sonra nasılsa uyanacak ve unutacak diye düşünceye girdi.

Bulundukları âlemde 5 duyudan yoksundular ancak görmek için göze, duymak için kulağa, düşünmek için de beyine ihtiyaç yoktu. Önsezi, irade ve ruhun birlikte getirdiği birikimler vardı. Bedenleri olmadığı için yaş, cinsiyet gibi fiziksel özellikleri de bulunmuyordu. Sadece iman ve inanç, marifet ve iyi ahlâk, sevap ve nurları beraberlerindeydi.

"Nereye gidiyoruz?" diye Cihan bir soru sorduğunu sandı. Ses çıkmadı çünkü düşüncedeydi. İçinden geçenler şöyleydi: Şeffafım, güneşin ışığı içimden yansıyor ancak yine de bir sıcaklık hatırası hissediyorum. Aynı anda farklı yönlere bakabiliyor, 360 derece görebiliyorum. Garip ve anlaması zor bir duygu içindeyim. Bütün bunları görüyor muyum yoksa hafızamdan mı hatırlıyorum? Onu dahi anlamıyorum. Bir düşünce bir diğer düşünceye can veriyor ve bu süreklilik arz ediyor.

Sorusuna cevap geliverdi. "Hakikati bulmaya meşrikten¹ magribe², güneşin doğduğu Cablika şehrinin bin kapısından girip Cablisa'nın tek ve son kapısına ulaşmaya gidiyoruz." dedi Evren kendinden emin bir tavırla.

"Bakıp da gördüklerin, işitip de duyduğunu sandıkların bazen gerçek bazen de hayal olacaktır. Yanılgıya düşmeyesin. Burada zaman, mekân ve varlık yoktur, yalnız Mutlak

¹ Güneşin doğduğu yer veya yön

² Batı

Hakikat vardır. Hayatla hayal arasında, uykuyla uyanıklık arasındaki âlemde sevdalı gönüller gibiyiz. Tam bir bütün olan kaynaktan uzaklaşıp hayatın içine zerre olarak giriyor, sonunda ölümü tadıp yeniden tamamlanıyoruz. Bil ki O'nun âlemini anlamak herkes için akıl ve idrak dışıdır. Ve tüm olan bitene ne akıl hızı yetişir ne de hayal hızı.” diye devam etti.

“Burada ne yapıyoruz? Aradığımız nedir?” diye Cihan farklı bir dilde sordu. Hatta birden fazla dilde aynı anda sordu ve bu sefer kelimeler tüm renkleriyle göründü.

“Hakikaten senin aradığın nedir?” diye Evren düşüncenin içinden geçti.

“Mutluluk tabii ki! Mutlu olmayı, sonsuz mutluluğu arıyorum.” dedi ve bir an durduktan sonra, “Sanırım...” diye Cihan tereddüdünü ekledi.

“Sanıyorsun, çünkü haklı olmak mı daha iyidir mutlu olmak mı henüz cevabını tam olarak kabullenmemişsin ondan, üstelik de mutluluk nedir alt dünyada henüz tadına varan olmamış.” dedi Evren. “Ben de hâlâ ‘daha’yı arıyorum.” diye pişmanlığını kendi sözlerine ekledi.

Elindekilerin nispeten farkında olan Cihan, mutluluğu dışarıda aramak peşindeydi. Evren ise her şeye sahip olduğunun farkında değilken daha başka ne var onun arayışı için yola çıkıyordu. İşin gerçeği her ikisi de sonsuzluğa, Kaynak’a kavuşmak istiyor fakat henüz bunu bilmiyorlardı.

Birbirini takip eden, yer yer iç içe geçmiş farklı renkte ışıklar onlara eşlik ediyor, aydınlatıp, yolu açıyordu. Belirgin bir yol ya da tabela görülüyordu. Hareket ettiklerine dair bir hız veya belirti de yoktu. Ancak ilerliyor hissini yaşıyorlardı, birileri onları yürütüyor gibiydi. Ruh gözlerinin mesafe

mevhumu da yoktu. Her şeyi aynı anda, birlikte tüm göklere yayılmış bir vaziyette görmekteydiler.

Allah bilinmek istediğinden varlığını tecelli etmiştir. O her zaman her şeye hâkimdir ve olan bitenden de haberdardır. Her şey O'nun iradesiyle yoktan var olmuştur. O gözle görülür olmadığı gibi aklın alabileceği soyut bir kavram da değildir. O varlık değil, olandır, Var'dır...

“Her şeyi senin için sevgiyle yarattım. Bu dünya senindir, sen ise Benimsin, Ben olmalı, Benimle olmalısın!”

Bu sözleri ve O'nun sesini duymaktan ziyade görüyor gibi farklı bir şekilde algılıyorlardı. Sanki nasıl desem, gözleriyle duymak ya da kulaklarıyla görmek gibi farklı bir deneyimdi onlar için. Ağızları, burunları ya da bedenleri yoktu ancak bir varlıkları, his ve hassasiyetleri mevcuttu. Bu kelimeleri de tüm benliklerinde, var oluşumlarında titreyerek hissediyorlardı.

Aslında harfler ve kelimeler, şekil ve sestten çok daha ötedirler. Her harfin kendisi bile bir organizmadır. Anlamdan öte hepsinin içinde kendilerine has gizli güçler bile taşımaktadırlar. Bu yüzden ne söylediğine, hangi kelimeleri kullandığına dikkat edilmelidir diye ezelden beri uyarır dururlar. Lakin dinleyen var mıdır acaba?

Alt dünyada, gökler altında, havanın en aşağı, suların en üst seviyesi olan dünyada, Cihan babasının uyluğundan çıkıp, ilk nefesini aldı. Doğar doğmaz, annesi oğlunu bağrına bastı. Sevinç içinde 7 gün 7 gece kutlamalar yapıldıktan sonra sekizinci gün sünnet derisi kesildi.

Hiçbir insan mükemmel değildir, tam ya da bir bütün olarak dünyaya gelmez. Herkesin elbette bir kusuru vardır veya olacaktır. Sünnet de bunun insanoğluna ilk hatırlatmasıdır.

Babası kulağına, “Bu dünya senindir.” diye fısıldadığında Cihan bebeğin aklından, “gelecek dünyayı hatırlamam lazım” sözleri geçti.

Evren de gözlerini ilk kez açtığında, güzelliğini kutlamak için 40 gün 40 gece şenlikler yapıldı, kınalar yakıldı, kurşunlar döküldü. Annesi kızına, “Bu dünya senin için yaratıldı. İşte ve her şeye sahip ol.” dedi. Evren’in de aklında “geleceğin geçmişi bugün yazılıyor olmalı” düşüncesi vardı.

Melekler, bebeklerin burunlarının altında üst dudaklarının üzerinde kalan yere dokunup oluk izi bıraktılar ve tümü unutturdular. Her iki bebeğin elleri yumruk halindeydi. “Her şey benimdir” dercesine sımsıkı tutuyorlardı. Hâlbuki unuttukları, ölürken insanın ellerinin açık gittiği idi. Sanki hiçbir şeyim yok veya olsa da yanımda götüremiyorum der gibidir.

Bu iki bebek de yoktan var edilmediler... Yalnızca görünmeyenden görünür hale geldiler.

Bu sırada, “Ruhlar, melekler, Âdem ve insanoğlu Benim en önemli sırlarımdır. Zaten Ben onların bilinmesiyle zahirim.” sözleri önce gürleyen göklerde, sonradan şiddetle çakan şimşeklerle tek bir bulutun altında yankılandı. Toprak kükreyerek esnedi, gökler öne doğru eğildi. Alt dünya birden aydınlandı ve ardından karanlığa gömüldü.

Mutlak Varlık’ın, Mutlak Oluş’tan ilk ayrılışı, ilk kendini ortaya koyuşu, meydana çıkışı Âdem’le olmuştur. Bu da O’nun bilinmesidir. Bu ilk görünmesine, birinci adına ya da sıfatına aşk denir. Bulunduğu âlem Tanrısal adların ve sıfatların olduğu âlemdir. Tanrı, Mutlak Varlık’tır. Hiçbir düşünce O’nu yakalayamaz. O anlayışın ötesindedir. O’nu tarif etmek, bir sıfatla adlandırmak hatta O’na isim takmak mümkün değildir. ‘O yüzden Yaradan, Tanrı, Cenab-ı Hak, Rab, Allah, Deo, Kral, Baba, Aşem, Eloim, Adonai, Hu, Rahman,

Rahim veya başka bir isim, bir nesnenin özünü ve farklarını yansıtan kelimelerdir. Mutlak sözcüğü bile bir sıfat sınıfına koymak gayretidir. Olumlu olsa da bu bir şekildir. Varlık da-hi bir isimdir. Hâlbuki O, hepsinden ayrıdır, kayıtsız şartsız Mutlak'tır.

“Zatım hakkında fikir yürütmeyiniz.”

Eğilmiş olan gökler gürledi. Cihan ve Evren'in akıl ve benlikleri farklı bir oluşumun içinde, ruhlariysa değişik bir arayıştaydı.

Bu ilk oluşum da aslen boşluk ve berzahtır.³ Tanrı'nın bilgisi dâhilinde, Tanrı'dan ortaya çıkmış ve evreni görünür kılmıştır. Bu bilginin içinde olan tüm değişken varlıkların gerçekleri de sabittir ve bu da dünyamızı yaratır. Evren Tanrı bilgisinde sabit olan Mutlak Gerçeklerin ortaya çıkması sonucunda vardır. Fakat Tanrı'dan ayrı ve bağımsız olmadığından yoktur. O halde dünya âlemi yoklukların varlık şekline bürünmesinden veya Mutlak Varlık'ın, yokluk şeklinde ortaya çıkmasından başka bir şey değildir.

İnsanoğlunun aşağıdaki dünyaya gelmesinin sebebi sürekli iyiyi seçerek, deneme ve sınavlara direnerek, ebedi ödül olan buradaki üst dünya için orasını araç olarak kullanmasıdır. Nihai amacı kendisini arındırıp kusursuzluğa yakınlaşmaya çabalamasıdır.

Her daim iyilik ve kötülükle karşılaşacak olan bu varlığın seçim yapma yeteneği vardır. Yaptığı her seçim onun o andaki tek doğrusudur yine de amaç Mutlak Doğruları bulup, O'na ulaşmaktır. Özgür irade var sanısı bu sebeple ona bahsedilmiştir.

³ İki şey arasındaki aralık

Cihan’la Evren yola çıktıklarında yukarıya doğru akan nehirler, yükselmekte olan tepeler ve çıktıkça sayısı artan basamakları gözlemlediler. Evvela Âdem ile Havva’yla karşılaştılar. Meyvesinden yemeyeceksin denilen ağaca, önce dokunan, sonra bir şey olmadığını görünce yasak meyveyi, İyi ve Kötüyü Bilme Ağacı’ndan kopartıp elinde tutan Havva, Âdem’e bir şeyler mırıldanıyordu.

“Zevk alabilmemiz için yaratılan bir şeyin yasak olması mantıklı değil.” dedi. Yanı başlarında ayakta duran yılan, ellerini göğe kaldırmış Hayat Ağacı’nın arkasında sinsice duasını ediyor, olacakları bekliyordu. İyi ve doğru olanı bilmek o an’a kadar herkesin Mutlak Gerçek’iymiş. Kötü, hata ve günahın ne olduğu henüz bilinmiyordu.

Evren’le Cihan sonucu beklemeden yollarına devam ettiler...

Sular ayak bileklerine kadar yükselene dek inşa ettiği gemiye binmeyen Nuh’u fark ettiler. Görünen o ki olacakların olacağı kesindi. Yanında 60 tane Nefilim ile dolanmaktaydı. Devlerin her biri cennetlik meleklerdi. Nuh elinde sımsıkı tuttuğu 7 emirle birlikte tüm âlemlerde yer işgal ediyordu.

“Benden başkasına tapmayacaksın. Katletmeyecek, çalmayacaksın. Zina işlemeyecek, adımı boş yere ağzına almayacak, canlı bir hayvanın etinden yemeyeceksin. Ve bir adalet ve kanun sistemi yapacaksınız.”

Emirlerin her biri tekrar halinde sürekli yankıyla duyulmaktaydı.

7 semada oluşan 7 gökkuşağının 7 rengine bakıp yaradılışın bütünü anımsadılar. Her biri farklı bir renk harmonisi gözlemliyordu. Açık ve süreklilik arz eden bu mucizelere hayretler içinde tanık oluyorlardı. Birinin bittiği yerde diğeri başlıyor, iç içe geçmiş Doğulardan Batılara uzadıkça uzuyor-

lardı. Aralarında yıldızlar, âlemler ve melekler duruyordu. Tüm ruhların alt dünyaya iniş ve buraya çıkışlarını, her birinin farklı bir şekilde varoluşlarını algılıyorlardı.

Evren, Cihan'a İlâhi Mevcudiyet'in alt dünyadan 7 kat uzaklaştığını hatırlattı. "Buna sebep Âdemin ilk günahı, Kayin'in ilk cinayeti, Enoş'un putperestliğe başlaması, insanların kötülüğü ve ilk Tufan, dünyaya 70 ulusa bölünerek yayılan ve Allah'a karşı gelen insanlar, Sodom'da ahlaksızlık neslinin ortaya çıkması ve İbrahim zamanında Mısır'da Allah korkusunun olmamasıydı." diye açıkladı.

Yol üzerinde İbrahim, İshak, Yakup ve Harun'u geride bıraktıktan sonra üç arkadaşı el ele mutlu ve huzurlu bir şekilde oyun oynarken gördüler. Adlarını sorduklarında, "Musa, İsa ve Muhammed." dediler. Saçılan ışık, aydınlanan yol parlaktı. Her birinin arkadaşları ayrı gibi dursa da birlikte, beraber ve Bir'di. Onlara inananların arasında şüphe, kin, haset ve nefretin tortuları kalmışken o üçü saf, temiz ve cennetin ta kendisiydiler. Cennetin gözyaşları olan yağmur suları onları saf kılıyordu. Ne de olsa gözyaşları her zaman Allah'ın rahmetini çeker.

Hayatın sırrını bilen, Mutlak Gerçek'i tanıyan bu üç genç, bulduklarını açık bir dille ifade etmek yerine, onlara inananların çözmeleri için, arkalarında her biriyle bağlantılı birer kitap bırakmışlardı. Her okuyan farklı bir şeyi görüp anlayacak ve ona göre hayatını yaşayacaktı. Varacakları yer aynı, gitmek için seçecekleri yolsa değişik olacaktı... Her üçü de aynı Allah'ın çocuklarıydı, onlar kardeştiler. Allah katında peygamber, nebi, resul ve insan ruhları eşitti. Aralarında hiçbir fark yoktu. Evren onları görünce gülümsemekle yetindi çünkü Evrensel Sırlar açık bir dille açıklanırsa, bu sırların kötü emelli kişilerin eline geçmesiyle neler olabileceğini gayet iyi biliyordu. Kabul etmesi zor da olsa, algılanan şey, ço-

cuk, genç ve bilge hallerinin hepsinin birlikte aynı anda orada var olmasıydı.

“Ne oynuyorsunuz?” diye Evren bir ara sordu onlara. “Mutluluk oyunu.” diye hep bir ağızdan cevapladılar. Her üçü de oyunun kurallarını bilmekten ve kuralına uygun oynamaktan dolayı da mutluydular.

Bu üçlü Cihan’a hemen bir şey çağrıştırmış olmalıydı ki, “Dinin anlamı tam olarak nedir?” diye sordu.

“Din, aslında kelime anlamı olarak kanun, kural veya itaat etmek anlamına geliyor. Ancak aşağıdakilerin çoğu, dini, evrensel sistem olarak kullanmak yerine aynı dava uğruna yarattıkları bir guruplaşma, karşında olanı sistematik bir şekilde yok sayma ya da birlikte olduğuna dâhil olma, kabul veya ret kıstaslı sınıflama, örgütlenme, ezeli fakat ebedi olmayan geleneklere dayalı, esnekliği olmayan bir yaptırım gücü olarak kullanıyorlar.” diye Evren soruyu yanıtladı.

Yüzler, binler hatta milyonlarca peygamber, nebi, resul, veli, sözcü ve melekler bir arada aynı âlemdeydiler. Hepsi Bir’di, aynıydı. Yoktu birbirlerinden farkları. Sır hepsinde vardı, hepsi gizemi çözmüş birbiriyle paylaşmaktaydı. Bir mutlak uyum ve ahenk içindeydiler burada. Allah’ın yarattığı şaheserlerdi onlar... Fakat olumsuz yönü, olan biteni anlamak yerine onlara anlam yüklemek derdine düşmüş insan ruhları da oradaydı. Ve varlık göstermeye gayret ediyorlardı... Hâlâ bir çaba içindeydiler.

Üst âlemde bir duraktan diğerine geçişi bilinçle yapmak mümkündü. Aslında her an her yerde olunabiliyordu. Yani aynı anda birden fazla yerde bulunmak sorun değildi. Tüm geçişlerde oluşan görseller, ince tül perdeler üzerinde oynayan üç boyutlu filmleri hatta hologram görüntüleri andırıyordu. Birbirine yapışık gibi duran binlerce tül perde üstündeki

bu görüntülerin karışmak veya bir diğerini örtmek gibi mevcudiyeti yoktu. Aynı zamanda da sanki aralarında birer dünya varmışçasına birbirinden uzaktılar. Görüntüler hem uzun ve yüksek hem de derindiler. İçlerine girip çıkabiliyor, aynı anda birden fazlasını tecrübe edebiliyorlardı. İki tanesinin arası bir düşünceden diğerine geçiş gibi hissedilirken alt dünyanın 40 gün ve 40 gecesine denk düşüyordu. Gördükleri ruhlar görevlerini tamamlayamadan zamana yenik düşmüş insanların görüntüleri olmalıydı...

İnsan, insan haline gelinceye kadar tüm 7 âlemlerden geçmektedir. Mutlak Varlık'tan bilgi âlemine, oradan semalara, ardından tabiat âlemine, sonra ateş, hava, su ve toprak unsurlarına, oradan maden, bitki ve hayvan âlemine, son olarak da 6 köşeli dünya âlemine inerler.

Babanın spermiyle annenin yumurtasını üreten bedenler, yedikleri sebze, meyve, tahıl ve hayvan etiyle, içtikleri suyla, soludukları nefesle toprak ve havadan, su ve ateşten beslenir. Yani spermi ve döllenecek yumurtayı oluşturan tüm unsurlar daha öncesinde evren üzerinde farklı yerlere dağılmıştır. Onun da evvelinde göklerde, ondan öncesindeyse ve her zaman Mutlak Varlık'ın dâhilindeydiler. O yüzden tüm yaratılışların bir ucu hep Mutlak Varlık'a bağlıdır.

Her varlığın Tanrı'dan ayrı veya yoktan var olmuş bir varlığı yoktur. Dünya âlemiyle Tanrı'nın varlığı birdir. Tanrı başı sonu olmayan, sürekli olan ve bitmeyecek olandır. Dünya sonradan ortaya çıkmış da olsa, evreni kaplayan ve kapsayan Tanrı'nın kendisidir. Yine de her âlemde farklı bir ben, olan "ben"lerle olması gereken "ben"ler mevcuttur...

İnsan, ancak Tanrı'nın ona üflediği nefesten sonra, yaşayan, bedensel ve ruhsal özelliklere sahip bilinçli potansiyel bir varlık haline gelir. Her ne kadar insan vücudu tabiatın en

alt tabakası olan topraktan yaratıldıysa da ruhu en yüksek katmandan oluşmuştur: Tanrı'nın bizzat kendi varlığından...

Bu alçak ve üst tabakaların bir araya gelişi bile iki ayrı zıt ucun birlikte var olması demektir. İnsan bu yüzden bazen cansız toprak gibi alçalabilir, hatalar, kötülükler, gaddarlıklar yapabilir, bazen de tabiatüstünden yükseklerden gelen güçle olumlu ve iyi olabilir. İnsanın mevcudiyeti bu ikisi arasında dengeyi kurmak ve ruhunun maddeye yön verip onu kontrol etmesini sağlamaktır.

Bir insanın ismi de Tanrısal niteliktedir çünkü bir ebeveyn çocuğuna isim verdiği zaman bu isim hakkındaki ilhamı da o anda Tanrı verir. İnsanın ismi doğru şekilde davrandığı takdirde kişinin açığa çıkarabileceği manevi kuvvetleri simgeler. Her varlık, ne olacaksa, ne olmaya meyilliyse ilk başta öyle ortaya çıkar. İnsanların hepsi içlerinde Tanrı'ya özel ve özgü sıfatlardan taşımaktadır. Aslında sıfatlarının hepsi insanda mevcuttur çünkü insanoğlu evrenin canını içinde taşımaktadır. Ancak büyük bir çoğunluk içlerinde taşıdıkları bu Tanrısal güçten habersiz, uyuyarak yaşamaktadır. Bunun yanında yalnız Allah adı tüm sıfatların hepsini birlikte kavrar.

Hangi şey için yaratıldığınızı bilemezsiniz. Bu yüzden hep doğru yolu takip ederseniz hızla ilerleyip, başarılı ve mutlu olursunuz. Yazık ki unutma mekanizması, bilinç dışı, devrede olduğundan kişiler genelde gerçek potansiyellerine alt dünyada ulaşamazlar. Gerçi bir şeyi bilerek unutmaya çalıştıklarında onu daha çok hatırlıyorlar çünkü onu unutmayı kendine hatırlatan yine kendileridir. Bahsi geçen mekanizma kontrol dışıdır.

Dünya denilen âlem, zıt veya aykırı gözüken şeyler sıfatlarının karşılaşmasıdır. Zaten bu alt âlem zıtlar âlemidir. Fakat bu zıtlıklardan dahi bir uyum, bu çokluktan da bir birlik ortaya çıkmaktadır.

O, insanın içine üflediği nefesle, bedenleri vasıtasıyla madde dünyasını kendi sıfatlarıyla deneyimlemek arzusunadadır.

İnsanoğlu hayatını ne isim ne de bedenini asıl hedefin önüne perde, paravan veya peçe olarak koymadan yaşamalıdır. Hedefiyse...

Bilinsin ki birinin gerçeğinin arkası bir başkası için perde olabilir. Bu perde birinin gerçeğini diğer kişinin hayaline de çevirebilir. Perdelerin en büyüğüse kişinin kendini gerçek sanması, var zannetmesidir. Nitekim her gerçek de bir başka gerçeğe kıyaslandığında yine görecelidir ve hayal niteliği taşıyabilir. Çünkü her şey hem her şeydir hem her şey değildir...

İnsanın kafasını devamlı meşgul eden konuların başında, “Dünyaya neden geliyoruz?” sorusu olmuştur. Bunun yanıtını gözlerini açmadan evvel bilmelerine rağmen, zaman denilen kavram içinde unutuyor ve hatırlamak için sonradan inanılmaz bir çaba sarf ediyorlar. Genelde de geç kalınıyor. Gözler yeniden açıldığında şaşkınlık içinde nereden geldiklerine bakakalıyorlar.

Hedef, hayatı olduğu gibi kabul edip, geleni karşılamak ve sürekli ruhsal gelişim ve tekâmül⁴ ile kendinizi tamamlayıp doğrunun içinde yürümektir. Ancak tekâmül oldukça cennetin 7 basamağı çıkılabilir. Aynı yerde sayanlar ise defalarca benzer şeyleri yeniden deneyimler. Dünya Mutlak Mutluluk’un olmadığı yerdir. Gerçeği arayan kişi de mutluluğun yanında acı çekecektir elbet. İyi olmayı öğrenmek yerine farklı bir yol seçilirse bu sefer aynı dünyanın 7 basamak aşığına kadar inilebilir.

⁴ Gelişim, olgunlaşma.

Dünya senindir ve sen orasını ya yukarı cennet basamaklarına çıkış yerin olarak göreceksin ya da aynı cehennem hayatına dönmek için kullanacaksın. İyi bir şey yapmayıp, şeytana uyarsan, daha sıcak bir cehennem hayatı için giriş biletini garantilemiş olursun. Amaç cenneti dünyaya geri getirmek olmalıdır.

İç dünyanda olan bitenler, düşüncelerin ve dış dünyada karşılaştığın kişi ve olaylar mütemadiyen tekrar edebilir. Bunlar ayna, ders veya ibret olabilir ancak amaç nefsinizi emmareden⁵ kemale⁶ erdirip bilinç seviyenizi O'na yaklaştırmak için yükseltmektir. Herhangi bir sınavı başarıyla tamamladığınızda bilinç seviyeniz neredeyse otomatik olarak yükselecekken başarısız olduğunuzda da dersi alıp, doğruyu görmek suretiyle yine yükselmeye sebep olabilir.

Evrende her şey her an değişip yenilenmekte ve mükemmelle doğru tekrardan var olmaktadır. Bedenimizde milyonlarca hücre her an ölüyor ve yenileniyor. Doğada on binlerce bitki her dakika ölüp başkası yeşeriyor. Milyonlarca insan her gün ölüp yerine yeni nefesler üfleniyor. Eski ve yeni ruhlar yeni bedenlere giriyor. Su damlaları kuruyor ve başka yağmur damlaları oluşuyor. Ve bu yeni oluşumlar düşünce ve enerjilerini evrene yayıyor. Kelebek etkisi an be an oluyor. Fakat biz, bu oluşum ve değişimin ani ve sürekli olmasından ötürü onu hemen göremiyor, belli bir zaman geçtikten sonra fark edip, olan biteni anlayabiliyoruz. Her şey her zaman var. Senin gözünün görmemesi onu yok etmez. Göremediklerini görebilmek için değişim lazımdır. Gören kaçınıcı gözdür? Anlayan hangi akıldır? Algılamayı yapan da ne mantığıdır belli olmaz. O yüzden bilinsin ki, her gün yeni bir gündür ve o günü yeni baştan bambaşka yaşamak gereklidir.

⁵ Nefsin en düşük seviyesi.

⁶ Nefsin en yüksek seviyesi.

İlahi ruhlar bile her gece uykuda kabından çıkıp yukarıya yükselmektedir. Her sabah uyanıldığında ya yenilenmiş olarak aynı fizik bedene geri dönmektedir. Herkes, her şey, tüm evren bu şekilde günün her anı yenilenmektedir.

Gelecek dünya diye bahsi geçen yer ölümü tadınca gidilecek olan yer değildir. Gelecek dünya şimdidedir. Tam şu anda insanoğlunun kendi doğasını değiştirip, kendisine ve kendisinden yeni bir dünya yaratması işlemdir.

Evren, “Yepyeni bir güneş her gün doğar ve ancak sonrasında eskisi batır.” diye Sforino’nun bir sözünü anımsadı. Etrafına bakındı ve güneşle ayın eşit boyda olduğunu fark etti. Her birinin kendi ışığı vardı. Belli ki henüz ayın güneşi kıskanmadığı, kendi boy ve ışığından da kaybetmediği yerdediler.

Cihan, insan olmayı hatırladı. Nasıl olur da bir kişi bir başkasını kıskanır, komşusunun çimenine imrenirdi? Maalesef doğruyu zamanında bilmedi... Kıskançlığı ortadan kaldırdıkları takdirde kendi ışıklarının herkesten fazla canlanacağını düşünemedi.

Burada, üst âlemden her birinin arası yürünerek 500 yıl süren 7 gök tepesinden, cennetin yedinci basamağının altında oluşan yeni bedenine bakan Cihan, kalbin merkezine ulaşmak için bilinç âlemlerine yol alırken, evvela bilgi ve ilim binasına ulaştı. Binanın ilginç bir mimarisi vardı. Dışarıdan gelen cılız ışığı iyice yayabilmek için camların dış görünüşü dar, içeriye doğru genişleyen cinstendi. O kadar kusursuzdu ki kusur lafını anımsatmayacak haldeydi. Bu bilinç binasını yalnız Şamir kurtçukları⁷ inşa edebilirdi.

⁷ Kral Süleyman’ın kullandığı, taş, demir ve pırlantayı kesecek güçte olan kurtçuklar.

İRFAN VE İLİM BİLİNCİ DURAĞI

Tanıdık tüm âlim, bilge kişiler, düşünür ve filozoflar bir arada kafa patlatıyorlardı.

Neredeyiz?

Biz kimiz?

Ne yapıyoruz?

Sorularına gürültü ve patırtı içinde uzun bir süredir cevap arıyorlardı.

Biz var mıyız?

Yok muyuz?

Hiç var olduk mu?

Yok olacak mıyız?

Sorularına verilen yanıtlar eko şeklinde yükseliyordu. Ancak tatminkâr bir çözüm veya ortak varılacak bir noktanın henüz tespit edilmediği aşikârdı. Her gün yeni bir gün her an yepyeni bir an olduğundan kısır döngünün içinde sadece bu suallerde hakikati arıyorlardı. Oysa var olduğunu anlamak, var olmak için insan kendi iradesinden vazgeçmeli, iradesinin dışında yok olmalıydı.

Kâinat da her an Mutlak Varlık'tan ortaya çıktığından, âlem, bir an içinde de yine O Varlık'a kavuşur. Böylece bütün âlem, bütün zerre ve parçalarıyla her an yeniden izafî bir varlıkla var olma konumunda kalır. İnsanoğlu da bu yenilenme oluşumu ani ve sürekli olduğundan, dünyayı hep o dünya olarak görmekte ve değiştiğini ancak uzun bir müddet sonra anlayabilmektedir.

Cihan duraksadı ve dinlemeye karar verdi...

Tanıdık simalar ortaya çıkmaya başladı. İnsanüstü, doğaüstü ya da olağandışı diye tanımlanan bir sürü insan görüntüsünü bir arada görmek ilk başta onu haliyle epeyce şaşırttı. Ardından sen, ben, o gibi kavramların olmadığını, birbirlerinden farklı olmadıklarını idrak etti. Eninde sonunda her biri ruhtu. Bu ruhlar hem her yerde hem tüm zamanlar içindeydi. Aynı anda yüzlerce hatta binlerce olası hayatı farklı âlemlerde tecrübe ediyorlardı.

Aristo, Plato, Lao Tzu, Konfüçyüs, Baruch de Spinoza, Immanuel Kant, Friedrich Nietzsche, Georg Hegel, Karl Marx, Ludwig Wittgenstein, Adam Smith, Galileo Galilei ve Jean Jack Rousseau ön taraflarda durduklarını zannediyorlardı. Daha pek çoğu arkalarda olup, seslerini duyurmak için küçük platformlar yaratmış konuşuyorlardı. Havadan sudan hem her şeyden hem hiçbir şeyden bahsediyorlardı.

“Düşünüyorum öyleyse varım.” sözleri uçuştuğunda onun Descartes olduğu anlaşıldı. Karşı cevap hemen arkadan duyuldu:

“Var olduğuma göre düşünüyorum olmam gerekiyor.”

Düşündüğün kadar var olduğunu düşünmelisin! Unutma, boş boş düşünmekle dolu dolu düşünmek arasındaki fark zekânın ölçөгüdür.

Her kafadan bir ses çıkarken, alt dünyaya her şeyi zaten bilerek giden Cihan ve Evren'e bilgiler yeni baştan farklı şekilde veriliyordu. Doğal gelişimlerine müsaade etmek yerine kendi bildiklerini aktarmak üzere hece ve sözcükleri, sonradan sosyal davranışı öğretmeye başladılar. Her birinin bu dünyaya ne için geldiğini bulmak ve onları bu yolda yürütmek yerine sürüden biri, bir koyun olmaları için tüm yakınları ellerinden geleni esirgemediler. Bunları yaparken keyiflendiler, çocuklarının da bu oyunu oynadığını gördüklerin-

deyse mutlu oldular, alkış ve tebessümle tekrar tekrar yapmalarını teşvik ettiler.

Burada, ilim ve irfan bilincinde, “Ne kadar öğrenirsen öğren sonunda tek kabulleneceğin şey hiçbir şey hakkında yeterli bilgiye sahip olmayacağındır. Her şeyi bilmek yalnız Allah’a mahsustur. İnsan ancak O’nun bildirdiği, bilmesini istediği kadarına vakıf olabilir.” sözleri yankılanıyordu.

Varoluşçulukla yokluk felsefeleri birbirine girmiş sorgulanmaktaydı. Yaşanan hayatın bir anlamı ve gayesi var mıydı? Jacobi bu konuda egonun Tanrı’nın üstünlüğüyle çeliştiğini dile getirirken, Turgenev de var olan hiçbir şeyin gözünde olumlu etki bırakmadığını savunuyordu. Nietzsche de yorum yapıyor; yokluk felsefesini, elde etmek istediğimiz değerlerle evrensel sistemin çalışması arasındaki gerginlik olarak tanımlıyordu. Krize ya da umutsuzluğa düşmemizin sebebi evrenin bizim düşündüğümüz değere sahip olmayışını öğrenmemizle gerçekleştiğidir. Yine de hiçbir şeyin anlamı yok demenin tehlikeli olduğunu da dile getiriyordu.

Kierkegaard ise insanoğlunun kendi hayatına bir anlam yüklemesi ve hayatını tutku ve samimiyetle yaşaması gerektiğini savunuyordu.

Sartre, De Beavoir ve Camus ise aralarında bakışarak, sessiz sözlerle tartışıyorlardı...

“Zihin, irade ve düşünce konularında Mutlak Hürriyet’e sahip olmadığımız aşikâr. Düşünceler dahi insanın kendisine ait değildir. Ortalıkta dolaşan bir başkasının aklından geçmiş veya çıkmış ve farkında ya da farkında olmadan algılanıp kendi kafasına girmiş fikirdir. O zaman fiziksel hürriyet ya da yapabileceklerimiz konusunda da tam özgür olabileceğimizi düşünmek de düşünceden öte değildir. Üstelik de kimin düşüncesi olduğu da bilinemez. Var oluşluk içinde hürriyet

ve seçenek de olmamalı.” diyerek Evren kendi filmini beyan etti.

Cihan, “Bense hep, ben varsam benim için her şey her an var diye düşünürdüm.” dedi.

Cevapların hepsini akılla bulacağını sananlar için, “Düşünce sana doğru cevabı veremez çünkü düşünce sadece bilineni tekrar edebilir. Sezgiyse mantık tükendikten sonra işlemeye başlar.” diye Osho yorum yaptı.

Burada olanların pek çoğunun bilmedikleri, bilgelik ve anlayış olmadan bilgiye sahip çıkılamayacağı, bilginin kullanılamayacağı ve aktarılamayacağıydı. Ve onlara bildirilmedikçe, bildirilmeyen hiçbir şeyin bilinmeyeceğini de bilmiyorlardı. Bildiğini uygulayarak öğrenmek mümkündür. Öğrendiğini uygulayarak da bilgi arttırılabilir.

Davranış ve arayışlarında sürekli bir mantık takip eden bu insanlar, akıl ve sahip oldukları bilgiye güvenerek yaşadıkları süre içinde hem kendi hayatlarını hem de cihanı kontrol ettiklerini sandılar.

“Nereden geldik? Biz neyiz? Nereye gidiyoruz?” sorularına zaman harcadılar. Hayatlarını düşünerek doya doya yaşadıklarını zanneden fakat yaşamın zindan ve mezarlıklarına kendilerini mahkûm etmiş, aklın kölesi olmuş bu insanlar kendilerinin adil ve özgür olduğu yanılgısı içindeydiler. Onlar için aynalar yoktu, yalnızca kendi gerçekleri ve bir gören kendi iki gözleri vardı...

Maimonides göründü ve noktayı koydu. “Gerçek her nereden gelirse gelsin kabul edilmelidir.” dedi.

Bilmedikleri, bulundukları yerin olabilecek en iyi yer ve başlarına her ne geldiyse sadece hak ettikleri olduğuydu. Çünkü yalnız hak ettiğin şey sana gelir. Hak etmedikleriniyse elinde tutamazsın. Büyük resmi göremeyenler olan biteni an-

lamak yerine, onlara anlam yükler. İş işten geçmeye yakın, sona geldiklerinde, geride yaşadıklarına bakıp biraz olsun işin püf noktasını anlarlar...

Birden, “Sorgulanmamış hayat yaşamaya değmez.” diye bir laf attı ortaya Sokrat.

Anında karşılığını alıverdi: “Sen hayatı sorgulama! O zaten seni sorgulayacaktır.” Bunu söyleyen de Victor Frankl’dan başkası değildi.

Peter Ouspensky de, “Hayatı alt etmek istiyorsan önce ona teslim olmalısın.” diye ekledi.

Tabii ki sen hayatı sorgulamazsan hayat seni sorgulamaya zorlayacaktır ancak sıkıştığında suçlayacak birini ararsın çünkü hayat kimseye acımaz. Ve sen kendi yaptıklarının ve hayatının sorumluluğunu ellerine almazsan her zaman kendini savunacak ve dışarıda bir kurban arayıp bulduğunu sanacaksın.

Akılda olanlar için doğa, cihan, evren hatta hayatta şans, tesadüf, ihtimal, olasılıklar vardır. Unuttukları bunun sonucunda kendilerinin de rastlantısal olarak bulunmaları gerektiğidir. Olan biten her şey için bir açıklama arar, bulana kadar da diretirler. “Ne oluyor?” diye bakmak yerine, “Neden oluyor?” sorusuna odaklanıp, anlamak yerine, yaşam ve getirdiklerine anlam yüklemeyi vazife edinirler. Bilmezler ki olan biten her şeyde zaten bir anlam var. Ne diye sen yeni bir anlam yüklüyorsun? Hayatlarını da bu uğurda heba ederler. Bilgiyi bilgelik sanıp adalet adına da sistem ve ideolojiler geliştirirler. Sürekli aynı şekilde davranıp aynı sonuçlar alındığında da, son nefeslerini verirken dahi bir pişmanlık duymazlar. Yapmaları gerekenleri yapmış olmaktan bahtiyardırlar.

Anlamazlar ki, onlara hayat sahnelerini yansıtan akıl oyunlarıdır, gördüklerini sandıkları her şey aynı oyunun de-

gişik perdeleridir. Hayal kurmadıklarından hayali yaşadıklarını da göremezler. Onlar devamlı habere yorum ekleyip, hikâyeye çevirirler. Her hikâyeyi de abartıp masala dönüştürürler. Yaşadıkları bile masaldır, bunu bile hiç bilmezler. Deliliklerinin delili yoktu, soran da yoktu nasılsa, sorgulayan da... Akıllıya deli diyecek zır deli nerede ki? Deliye sorsan zaten ondan başka herkes delidir. Tüm çabalar beyhude anlasana!

Einstein'ın, "Aynı davranıp farklı sonuç bekleyen insanlar delidir." lafına rağmen nüfusu kalabalık bu binada olanların çoğu da aklını oynatmıştı. Onlara göre kendileri dışında kalan herkes işe yaramaz, anlayışsız ya da yavaştı. Bu da başka mesele...

Hangi deli, deli olduğunu kabul etmiş ki onlar etsinler? Her biri ya düşünürdü ya da filozof... Veya öyle sanıyorlardı.

Fakat deliler burada salt mutluluğu tadıyorlardı. Sadece onlar mutlu olmak için bir neden aramak veya bulmak zorunda değildiler. İstekli ya da isteksiz mutluluğun tam içindeydiler. Mutluydular. Gerçekten mutluluğa sahip olanın elinden kimse bunu alabilecek kadar güçlü değildir!

Bilgi binasının bitişiğinde bir de akıl hastanesi müstemilatı görüntüsü vardı. Aklından zoru olanlar, aklın sınırlarını zorlayanlar ve akla sığmayacak zorluğu yenenlerin buluşma yeri idi.

Maalesef her deli kendi seçtiği hakikati kendi âleminde yaşar. Bu kimine uyar, kimineyse uymaz. İki binanın içinde olanların birbirinden de pek bir farkı yoktu aslında. Bilgiyi bilmek, bulmak, bildiğini sanmakla, bildiğiyle yetinmeyip, yeni bilgiyi arayan ve bulmak için zorlananların birbirine girdiği bir yerdi bu hastane.

Hakikati dünya gözüyle görmeyenler öldükten sonra da hakikati yaşayamazlar. Yazık ki iş işten geçtikten sonra bunu

keşfediyorlar. Buraya bir girenin çıktığı da henüz vaki değildi. Giren de memnun olmalı ki, hiç çıkmak isteyen olmamış baksanıza!

Aklı olanın düşleri yoktur, gözleri açık rüya görmezler fakat yine de yaşarlar. Acıları ve neşeleri bir haldir, düşüncedir, süreçtir. Onlar kafalarına giren binlerce düşüncüyü dahi kontrol etmek çabasında olan insanlardır. Olumsuz bir düşüncüyü çıkartıp yerine olumlu bir tanesini yerleştirmeyi becerebilen ender “mutlu” kişilerdir. Onlar hep geleceğin tarihini yazmaya çabalayanlardır.

Bilmedikleri, aklın olduğu yerde kalbin olmadığı, gönlün durmadığıdır. Aklı kalbinin içine yerleştirmelisin. Anlamazlar ki zekâ, duygu ve hisleri inkâr eder, oluşu dahi anlamaz, yok sayar. Bir bildikleri vardı elbet ancak bilmedikleri ve henüz öğrenmedikleri çok şey de vardı, orası aşikâr.

Bildiklerini okumak yerine bilmediklerini okumayı dene-selerdi kim bilir nerede, ne zaman, ne farklı olurdu... O yüzden iyisi mi aklını değil akıl kullan!

Her şey akılda başlar ve akılda biter sınırlardı. Hâlbuki düşünen sadece beyin değil tüm organlardır. Ve hepsi geceleri yaşamadan gündüze yenik düştüler. Sona yaklaştıkça, kullanım süresi dolan bir makine gibi adeta beden pillerinin biteceğini düşündüler. Onlar için hayat buydu. Robot ya da kukla olmak... Herhangi birisi veya her ikisi...

“Tanrı mı insanı yarattı insanlar mı Tanrı’yı?” diye bir yorum ortaya atıldı.

“Tanrı yoksa şayet onu yaratmak zorundayız.” diyerek Voltaire sözü aldı fakat

Nietzsche aniden, “Tanrı öldü!” dedi.

Kendisinin öldüğünden bihaber, adının hâlâ bir anlam ifade ettiği sanrısı içinde, Allah’ın hep var olduğunu kafasına

sokmaktan aciz bir halde düşünmeye ve düşünce âlemine daldı yeniden...

“İnsan kendisine Tanrı yapabilir mi? Kendisi tanrı değilse, yaptığı bir şey nasıl kendisinden üstün olabilir ki?” diye mantık yürüten Evren’di.

Bilmezlerdi ki onlarla Allah arasında yine sadece akıl vardı. Akıldan çıksalar O olacak ve her şeye kavuşacaklardı. Düşünüyor ve duruyorlardı. Hâlbuki durmadan ilerleyip yürüyebilirlerdi. Kendilerini kâmil insanlardan sanan bu adamlar kemallerini görmek yerine cevap arayışı içindeydiler ve aradıkları O değildi.

Boş zihin şeytanın atölyesidir derler. “Boş zihin Tanrı’nın atölyesidir. Sürekli bilmeme durumunda kal. Eğer bir şeyi bilersen de ondan inanç çıkartma. Onu bırakıp yoluna devam et, seni kuşatmasına izin verme. Aksi halde er ya da geç üzerinde sert bir kabuk oluşacak ve hayata ulaşamayacaksın.” Kulaklarda çınlayan bu ses Osho’ya aitti.

İrfan ve İlim durağındakilerin çoğu yalnızca gördüklerine inandıklarından, inandıkları kadarını görebiliyorlardı. Ne daha uzağına ne de daha yakınına hiç bakmadılar. Bunun dahi farkına varmadılar. Ve işin ilginç, hallerinden memnundular. Onlara kalsa hiç kimse sana daha yakın veya uzak değildir. Herkes eşit uzaklıktadır, sen yaklaşırsan yakın olur, sen uzaklaşırsan uzak kalırlar. Her şeyin merkezi onlardı.

İçlerinde ateist olduklarını söyleyenler bile vardı. Yani, “Allah’a inanmayanlar.” Bir cümlenin içinde Allah ve inanç sözleri varsa nasıl olumsuz bir anlam çıkar ki? Bu soruyu kendilerine sormadılar. Aslen onlar en yakın olanlardı henüz farkında değiller...

Kimisi de ateist diye bilinirken işin gerçeği farklıydı. Francis Bacon, “Bu evrensel çerçevenin başıboş olduğunu

düşünmektense, kutsal efsanelere inanmak daha iyidir. Az felsefe insan zihnini Tanrıtanımazlığa götürür, ancak felsefe de derinlik, insanların zihnini dine döndürür.” dedi.

Tüm bildiklerine, yaşayıp deneyimlediklerine rağmen yine de şüphe onları hiç yalnız bırakmıyordu. Allah’ın olmayacağı yerdir şüphe. O’na inanan kişide şüpheye yer yoktur. İnancı olan kişinin soruları azdır. İnanmayanınsa cevapları azdır. O’na güvenen O’na teslim olmaktan korkmaz ve yarar... Şüphe eden, teslimiyete inanmayansa akıldadır, akıl oyunlarındadır, şeytanla raks etmektedir. Ancak akıllı devreden çıkartırsanız O’na ulaşabilir, vuslata erebilirsiniz. Bu bile O’nun rızasına bağlıdır.

Aynı anda herkes birden fazla yerde olduğu gibi aynı konular her durakta konuşuluyor ve aynı anda duyuluyordu. Bir fikir hem önce hem sonra tekrar ederken hepsinin aslen aynı tek bir anda olduğunu anlamak zor geliyordu.

“Allah nerede diye soranlara buradan ne cevap verebiliriz?” diye Cihan sordu.

“Allah her yerde.” dedi Evren. “Senin gördüğünü sandıkların dışında kalan, görmediğin her şeydedir. O, hem zahir⁸ hem de batındır⁹. Hem her şeyde belirir hem de tüm gözlerden gizlenir.” diye konuşmasını tamamladı.

Spinoza “Tanrı ve evren aynı gerçeğin iki farklı adıdır. Aksi halde Tanrı ve evrenin birleşmesiyle Tanrı’dan büyük yeni bir bütün oluşabilir anlamına gelir.” dedi.

Panteistlere göre Tanrı her şeydi ve her şey Tanrı’ydı. Tanrı yaradan değil, var olandı ve evrenin tümüydü. Tanrı’yla âlem aynı şeydi. Evrende mevcut olan canlı ve cansız her şeyin toplamı Tanrı’yı oluşturuyordu.

⁸ Görünen

⁹ Görünmeyen, gizli

Baron d’Holbach ve Diderot aynı fikirde değillerdi. Onlara kalsa gerçek olan sadece evrenin kendisiydi ve Allah tüm var olan şeylerin toplamıydı.

Spinoza konuşmasına devam etti: “Yalnız Allah hakikattir. Evren birtakım zuhur¹⁰ ve sudurların¹¹ toplamıdır.”

Aynı anda Ibn Arabî sesli düşündü: “Allah Allah’tır ve âlemin mevcut olması veya olmaması eşittir.”

Bunun üzerine Aristo kendi sözlerini hatırlattı. “Her şey Tanrılarla doludur. Her şey canlıdır.” Aniden karşılıklı fikir alışverişi başladı çünkü Tanrı’nın her şeyde olduğunu söyleyerek onun somut veya maddi bir varlık olarak algılanabileceğini kast etti.

“Yaratan ve yaratılan diye ayırım yapılamaz. Bunların aynı varlık olduğu gerçektir. Tanrı ve kâinat tek varlıktır. Varlıkta ancak Allah vardır. Varlıkta ancak bir vardır. Suyun rengi kabın rengiyle aynıdır.” diyen Ibn Arabî, Vahdet-i¹² Vücut konusunda görünen ve hissedilen âlemden başka varlık yoktur da demektedir. Ona göre Yaradan ve yaratılan diye iki varlık vardı ancak bunlar aynı varlıklardı, ayrılık sadece isimdeydi. Vahdet-i Vücut varlığın birliği demekti. Bu vücut bölünemez, parçalanmaz, çoğalmaz, değişmez ve yenilenmezdi. O’nun şekli, sureti, benzeri veya sınırı yoktu. Eşsizdi ve Tek’ti.

Beden ve ruh birbirine bağlı fakat birbirinden ayrırırlar. “İnsan, vücuduyla maddi dünyaya, ruhu ile manevi dünyaya bağlıdır. İnsan, yeryüzünde Allah’ın temsilcisidir ve yaratılmış her şey insanın kullanımına tabi kılınmıştır.” dedi Ibn Tufeyl.

¹⁰ Görünme.

¹¹ Meydana çıkma.

¹² Birlik, yalnızlık, teklik hali.

Bedeni kap, ruhu su sayanla, dünya ile ahreti, kap ve içindeki su gibi görenler de vardı. Her şeyi olduğu gibi tutan kuvvetlerin toplumu ahret, o kuvvetler topluluğun sureti ise dünyadır. Dünya sonradan yaratıldı sayılsa da asıl gerçek O'nunla bir var olduğuydu.

Panteizm veya vücudiyeye diye bilinen Vahdet-i Mevcut kafa karıştırıyordu. Çünkü Allah'ın varlığını reddettiği var sayılıyordu. Bu düşüncede olanlar dışarıda gözüken bağımsız bir varlıkla var olan ve cisimler evreni dışında bir Allah tanımazlar. Allah'ı evreni oluşturan varlıklar toplamı olarak tanırlar. Tanrı evrendir ve her şey evrenden ibarettir. Bu da Vahdet-i Vücut'un tam tersidir.

Vahdet-i Vücut düşüncesinin altında, Allah'ı evrenle sınırlandırmak yerine Mutlak Varlık'ın O olduğu ve evrenin kendi başına bir varlık temsil etmediği yatar. Vahdet-i Mevcut'a göre fiziki evren sonsuzdur. Vahdet-i Vücut'a göre evren sonludur. Bu yüzden Vahdet-i Mevcut, tabiatı Tanrı sayar ve tabiattan başka bir Tanrı olmadığını savunarak Tanrı'yı bu şekilde tanımaz.

Vücutla mevcut tamamen ayrı şeylerdir. Vücut denilen değişmez, bölünmez ve çoğalmaz. Mevcut ise kendi üzerine vücut etki eden, bu nedenle de görünen şeyler anlamına gelmektedir. Evrende algılanan tüm yaratık ve canlılar için mevcudat tanımı kullanılabilir. Çünkü bunların her biri çoğalabilir, değişebilir hatta birisi yok olup yenisi oluşabilir.

Schleiermacher, "Allah'tan başka bir şey yok. Ne dünyasız bir Allah ne de Allahsız bir dünya vardır." diyerek tasdik etti.

Hallacı-ı Mansur'un sesi kulakları çınlatıyordu: "En-el Hak."

İnsan Tanrı'nın bir parçasıdır, dolayısıyla insan Tanrı'dır ancak Tanrı insan değildir. O sınırlı olamaz, O varoluşun tamamıdır. Her parça boyundan bağımsız olarak O'nun bir parçasıdır...

“Vahdet, birlik, bir ve tek olma halidir. Kendi kendine kalış ve Tanrı'ya ulaşmaktır. Vahdet anının, bir olmak halinin zamanı da sınırı da yoktur. Anlayacağın han da sensin hancı da, dert de sensin derman da. Yol da sensin yolcu da. Sen de bensin ben de senim. Ben her şeyim, O izin verdikçe ben O'yum.” diyerek Evren konuşmayı noktaladı.

“Bu âlemdede var olan her şeyin, içinde bir benzerinin var olduğu başka bir âlem vardır, hatta orada benim gibi biri de vardır.” Bu lafları söyleyen kişi İbn-i Abbas'tı.

“Daha kaç tane dünya âlem var acaba?” diye Cihan sordu ve bir yanıt duyuldu.

“Sabredersen algılayacaksın.”

İnsanoğlunun en büyük rakibi ve düşmanı, hatta tek rakibi ve düşmanı kendi içindeki âlem, kendisidir. Dışarıda düşman aranmamalıdır. Mütemadiyen pohpohlanmak isteyen bir egoyla, düşünmekte olan bir zihin insanı kendi kabı olan bedeninden ve bedende hissettiklerinden uzaklaştırır. O sizin içinizdeyken, O sizin bedeninizle kendi sonsuzluk halini sizinle birlikte deneyimliyor. O yüzden her şeyi yapmaya muktedir. O yüzden istediğiniz her şeye kavuşabilirsiniz. O'nun sayesinde O'na sahip olabilirsiniz. Olmayışınızın sebebi potansiyeliniz değil, kendi kendinize kısıtlı zekâ ve doymak bilmeyen egonuzla yarattığınız kapasiteden dolayıdır. Aksi halde zihinden bedene geçildiği takdirde her şey elinizin uzanabildiği mesafededir, daha uzak değil. O'nu uzağa yollayan, ulaşılmaz yapan zihindir, zihnin oyunları, egonun tatmin olmayan iştahıdır. İçinizdeki ışık karanlıktaysa, gizlenip

saklanıyorsa bu karanlık da sizin egonuzun perdesi, gölgesidir. Her şeyin gölgesi siyahtır ve karanlıkta gölge de yok olur. Öyleyse perdeyi kaldırmak kimin elinde hele bir düşünün!

Osho, “Ego bir buzdağıdır. Onu derin sevginin içinde erit, böylelikle o kaybolsun ve sen okyanusun parçası haline gel.” dedi. Lao Tzu onu, “Ne olduğumu bırakırsam ne olabileceğim olurum.” sözleriyle tasdik etti.

Bedendeyken beş duyuyla algıladığımız tüm bilgileri yorumlayıp duyguya dönüştürürüz. Bu duyguları da hatırlamak üzere kaydettiğimizde de adına his deriz. His bir enerjidir. İnsan düşündüklerini kaydettiği gibi duygularını da bir şekilde kaydediyor. His çok kuvvetlidir hatta sestten ve düşünceden bile daha güçlüdür. Bilin ki, bir şeyi bedende hissediyorsanız o gerçekleşecek demektir. Hisle düşünce de çok farklıdır ancak nedense birbirine karıştırılır.

İnsanlar da yaptıkları davranış ve sarf ettikleri sözlerle kafa karıştırır çünkü kimse kendisi olmadığının farkında değildir. Herkes bir başkası olmak çabası içinde, kendi özünden uzaklaştığından tanınmaz hale gelir. O anda Cihan karşılığına çıkan kişileri tanımakta zorlandı çünkü her şeyleri apaçık meydandaydı. Giz veya gizem yoktu. Çırılçıplak ortalıktaydılar aynı herkesin olduğu gibi.

Âdem’in bedene kavuşması öncesinde olan beyaz ışıktılar ne de olsa. Soru sormaya lüzum yoktu, sormak istediklerinin de cevapları açıktaydı. Her an herkesin düşüncesi duyulabiliyordu. Alt dünyadayken ağaçlara ve kuşlara bile anlatmaktan çekindikleri sırlar burada yüzeye çıkıyor ve her biriyle yavaşça yüzleşiyorlardı. Işığın sessizliği ve ıssızlığıyla ne olduğunu tam olarak kavrayamadıkları birer şekle dönüşmüşlerdi.

Hakiki ilim kendini öğrenmek, özünü bilmek, O'nu tanımak mıdır? Kendini arar ve bulursan tüm cevaplara da ulaşırın fikri ne kadar doğrudur acaba?

Akıl oyunlarına kural arayan Freud, Adler, Jung, Eisenberg ve Erickson bir arada durmuş bulguları gözden geçiriyordu.

Zihin ve çalışma sistemi, ego ve onun gücünü ölçmek için çaba göstermiş olan bu adamların yanında Ibn Rüşd ve Ibn Bacce kendilerince cevaplar ortaya koyuyorlardı.

“Bütün varlık türleri en tepede olan Allah’a yalnızca var olandan, beş duyu ile algılanıp akıl ilkeleri ile açıklanan varlıklardan yola çıkarak gidilebilir.” diyen kişi Ibn Rüşd’dü.

İlahi bilgiye akıl ile ulaşılabilir diyen ve ilim elde etme aracının yalnız akıl olduğunu ve deneyle elde edilen bilginin ilmi değeri olmadığını söyleyen kişi de Ibn Bacce’ydi.

İnsanın doğasında pek çok ikilik mevcuttur. Bunlardan en önemlisi sevgiyle onun zıddıdır. Zannedildiği gibi sevginin eksikliği nefret değil korkudur. Her korkunun temelinde yok sayılma, yok olma ve nihayetinde de ölüm korkusu yatmaktadır. Her insan, eninde sonunda bunu tadacağını bildiğinden ve ölüm meleğiyle ne zaman karşılaşacağını tam olarak kestiremediğinden, bilinçaltı onu sürekli korkutur ve teslim olmak yerine egosunu ortaya çıkartır. Ego, kişiye istemeden istediklerini yaptırandır. Sen yanlış olduğunu veya bir işe yaramayacağını bilip de pek çok şeyi yaparsın ve bunları sana yaptıran ego, şeytanın ya da kötü eğilimin ta kendisidir. Korku denilen şey, korktuğun anlarda Allah’a güvenmeyip kendi aklınla çare aramaktır. Sağa sola gidip bunu dile getirdiğinde, içten içe istediğin korkunu paylaşmak, pay etmektir. Hemen ardından ise korkuyu azaltıp yok etmeyi arzularken, anlamamakta ısrar ettiğin her sefer karşıdaki insanın da korku-

larını ortaya çıkarttığıdır. Küllenmiş, paslanmış, kokuşmuş kalıntıları canlandırdığıdır.

Sevgi eksikliği sonucu olan korku en bulaşıcı zihinsel hastalıktır. Bilinçaltına hemen ulaşır ve güç kazanır. İçinde de ne barındırıyorsa hortlatır. Korku da şüphe ve inançsızlık gibi insanı özünden uzak tutar. Korkunun da his olduğu zannedilir ancak bir enerjidir. Önce akılda, sonra bedende hissedilir ve aksinin olduğu sanılır. Korkuyu üreten yine insanın kendi aklıdır. Korku anda değil, az sonra veya yarındadır. Korku kapına dayandığında, şayet mümin biri gibi sebat edersen, kapıyı açtığında beklediğinin orada olmadığını göreceksin!

“İnsanları kapalı tutan şey korkudur. Bilinmeyen şeyler yüzünden kendini güvensiz hisseder. Rahatlık alanından öteye gitmek istemez. O yüzden zekâ yerine geçecek sahte kavram üretir. Buna da akıl diyorlar. Akıl sadece zihinsel bir oyundur. Akıl kafanın bir işlevidir. İçgüdü bedeninin, sezgiyse kalbin ve ruhun işlevidir.” diyen Osho’nun sesi yeniden bir yerlerden duyuldu.

Akıl ve ego birbirini besler ve güçlendirir. Sevgiyse ego-nun olduğu yerde kendine yer bulamaz. Çekinir yaklaşamaz. Sevgi denilen enerji her yerde hep mevcuttur fakat onu almak, ona ulaşmak maharet ister.

“Nefret hiçbir zaman nefretle yok edilemez. Nefret sevgiyle yok edilebilir ve bu ölümsüz kanundur. Bizden nefret edenlerle bile nefret etmeden yaşamalıyız.” diye Guatama Buda konuştu.

“Sabit duran akla tüm evren teslim olur.” diyen Lao Tzu, “İyilik yapana iyilikle karşılık ver, iyilik yapmayana da iyilik yap ki iyiliğe erişilsin.” diye düşüncesini duyurdu.

“Ne kadar çok düşünürsen egon o kadar ortaya çıkar. Ego geçmişte birikmiş düşüncelerden başka bir şey değildir. Sen

olmadığın zaman Tanrı vardır. İşte yaratıcılık budur.” diye Osho sesini yükseltti. “Bilgelik kalpten gelir, akılla ilgisi yoktur ve kafaya ait değildir.” diye de devam etti.

Ulema bilgelerin aralarındaki sorular devamlı artıyor, cevaplarsa tatmin edici gelmiyordu. Her soruya cevap bulamıyordu. Çabuk bulunduğu işe yaramıyor, üzerinde çok vakit harcandığında da yine yeterli görülüyordu. Birinin bıraktığı yerden bir diğeri başlamadığından aşağıdaki dünyada, oyun hep farklı yerlere uzanıp şekli değişmiş, kuralları yenilenmiş, genişledikçe genişlemiş, kapsadığı alan artmıştı. Şimdiyse birbirlerine bakıp ne yapmak istemişler ve aslında neyi yapmışlar onu tartışıyorlardı. İnsan eninde sonunda yine aynı insandı. Neyi bulmuş kimin neyine yaramıştı acaba? Asırlar geçmiş de olsa insanoğlu bir arpa boyu yol almış mıydı sizce?

Hayatı bir oyun gibi görenler oldu. Bilerek ya da bilmeden oyunun içindeydi herkes. Kimisi kuralları öğrenerek oynadı, kimisiyse kuralları bilmeden bir şeyler çabalamak durumunda kaldı. İşin gerçeği sahne, dekor ve kostümler farklılaştı ancak oynanan rollerde bir yenilik bir değişiklik olmadı. Yıllar geçti, hayat, teknoloji, iletişim, moda, vizyon ve trend gibi sözlerle özleştirildi fakat yaşamda farklılaşan bir şey olmadı. Gökler altında yeni herhangi bir şey gerçekleşmedi... Gerçekleşti sananlar oldu ve olanı gerçek zannettiler.

Bu sanal gerçeğin yanında hayal kurmaya, yeni bir dünyayı hayal etmek için bilince, rüyalar içinse farklı bir bilinç boyutuna ihtiyaç vardır. Rüyanın birkaç saati hatta birkaç günü uyanık zamanın birkaç dakikasına eşittir. Çok uyuyanlar, işin gerçeği, farkında olmadan daha uzun yaşarlar yazık ki gördüklerini, yaşadıklarını hatırlamaz, farkında olamazlar. Bilinçaltı daha önceden gelen tüm yaşamların, taş, toprak, bitki ve hayvanın da dâhil olmak üzere bilinçlerini taşımak-

tadır. Bilinçaltına girip onu kontrol edebilen zaten akıl ve kalbinin tamamını da kontrol altına alabilir. Her insanda tüm insanların yaşadıklarının kaydı vardır. Ancak maalesef henüz tamamını kullanamamaktadır.

Uyurken veya hayal kurarken bilinçaltında saklanan, eskilerden taşınmış ve gün içinde görüp fark edilmeyen ancak kayıt altına alınan öğeler, bastırılmış tüm duygular farklı sembollerle rüyaya taşınır. Bilinçaltından çıkıp, üst bilince ulaşan, uyuyan uyanıklarsa astral seyahatlerde dâhil beden dışı deneyimler, gezintiler yaşarlar. Bu yolculuklara fiziksel olarak çıkmıyor olmaları orada olmadıkları anlamına gelmemeli hatta tam aksine zihinsel veya ruhsal bir yolculukta olduklarının farkına varmalıdırlar. Rüya görmek, farklı bir boyutu bedensel frekansta ya da fiziksel âlemde yakalamaya çalışmaktır. Aynı anda olması sebebiyle mekân ve frekansın karışması sonucu realite olmaktan uzaklaşıyor. Pek çok insan rüyadan uyanıp, beden ve fiziksel madde dünyasına geri döndüğünde olan biteni unutmayı, düşünmemeyi tercih etmektedir.

Uyurken bedenden çıkan ruh nereye gider? Ne yapar? Neyi deneyimler? Nelerden arınır? Başboş kalan ruhsuz beden ne haldedir? Uyku mu? Bilinçsizlik hali mi? Ruh ve bilinç bir midir? Bu sorulara cevap ararlarken vardıkları sonuç bambaşka sorulardı. Bütün bunların taşıdığı anlam nelerdir? Bedenin içinde zihin ve düşüncenin sınırları nerede biter ki bilincin gerçeği ardından devam eder? İyisi mi ya uyu ya da uyanık ol, sakın ayakta uyuyan olarak kalma!

Uyumak hali, düşünce ve bilinçten çıkma, uzaklaşma durumudur. İşin aslı uyanırken de her şeyi aynı bırakıp sadece düşünmüyor olsak, düşünceden çıkabilsek tüm gördüklerimiz, duyduklarımız ve algıladıklarımızla hayat da upuzun bir rüya gibi yaşanabilir. Ölünce safi düşüncede, bilinç boyutun-

da olunduğundan, ölüm anından itibaren tam uyanık haline geçiliyor. Hayat rüyasından uyanılıyor.

Ölüm sonrası bilinci açmak, insanın uyurken rüya görmesi ve rüyasında ölünce gözlerini açıp uyanması gibidir.

Düşler ve hayal kurmak gerçektir, yalnız akıl onların nerede ve ne zaman olduğunu anlamakta zorlanır. Yaşanır, hissedilir, görülür yine de başka boyutta oldukları için gerçek olmadığını düşünmek kolay gelir. Kaçmak işe gelir çünkü akıl tanımlayamadığında, ölçüp biçemediğinde, ekleyip çıkartamadığında, gerçek değil deyip sıyrılmayı seçer. Hâlbuki görünenle görünmeyenin ayrı değil aynı olduğu Hakikat'e ulaşıncaya belli olur.

Rüyalar bilinçsiz ve hayal kurmak bilinçli yapıyorsa, ruhsal açıdan anlık rahatlamalar sağlayan ancak fizyolojik açıdan tehlike veya olumsuzluk içeren bu yanılsamaların sürekliliği ya da varlıkları ne kadar zorunludur insan yaşamında?

Uyanırken hayal âlemine daldığında bir insan bedensel olarak oradaysa aklın nerededir? Bunlardan hangisi gerçek dünya olarak kabul edilir? Niye? Bu soruların cevapları kimde saklıdır acaba? Hiçbirine yanıt bulunamıyordu.

Bir şeyin içindeysen dışını göremezsin, kalp seni göremez ancak hisseder. Bir bütünün, büyük bir oluşun parçası olduğunu bilir. Her hücre hem tümün hem de birimin bilgisini taşır. Kendisi olma ve bütüne ait olma hissi vardır. İnsanoğlu neden bunu anlamamakta ısrar eder?

Alt dünyada kolektif bilincin tamamına sahip olarak gözlerini açan Cihan ve Evren yavaş yavaş ebeveynleri, akraba ve arkadaşlarından hayatı öğrenmeye başladılar. İşin doğrusu, bildiklerinden hatırlatıldıklarını bilinçlerine kayıt ediyorlardı. Bu esnada tamamın bilgisi bilinçaltında gizlenmeye

itiliyordu. Evrensel sırlar dâhil, her şeyi zaten bilen varlıklara sil baştan konuşma lisanı ve yüzeysel bilgiler yükleniyordu. Anlaşılan, ev, araba, kılık kıyafet ve teknolojinin değiştiği, oynanan oyun ve insan doğasının aynı kaldığıydı.

Gündüz vakti ay ışığı onlara yön veriyordu... Hasta olana derman bularak, onu tedavi ederek, iyileştirerek, hayatına zaman katarak, kısa süre içinde bir nebze de olsa Allah rolünü üstlenen tıp adamları aralarında konuşuyorlardı. Ortak görüşleri iyi bir şey yapıldığında, bir buluş veya yeni bir fikir ortaya sürüldüğünde hep tepkinin de kendini göstermesiydi. Kimi zaman akılları almadı, kimi zaman da kabullenmesi zor geldi veya kendileri bulamadı diye egoları darbe aldı bu kişilerin. Hem o kişiyi hem de buluşlarını yok etmeye çalışanların yanında kimisi de susup pes etti. Kimisiyse tek başına da olsa dünyaya karşı kahramanlık savaşına girişti. Ve bazıları açtıkları çığır, atlattıkları çağdan ötürü kahraman olarak alt dünyada hâlâ anılmaktadır.

Hayatlarını tıba ve insan vücudunu tanıyıp ona şifa vermeye adanmış insanların çoğu kendi nefislerinden öte insanlığa hizmet etmiş kişilerdi. Bir arada ayakta dolanıp ilaçlar, formüller, nakiller ve alternatif çözümler hakkında görüşüyorlardı. İnsanın bedenini, organ ve çakralarını, içinde ve dışında taşıdığı her şeyi inceleyip bir genelleme yapmaya çalışıyorlardı.

Hipokrat, en önemli lafı ve tıbbın ilk kuralı olan, “Önce zarar verme.” diyerek varlığını gösterdi. Kendisinin hastalık konusunda yaptığı yorum, insanların yanlış beslenme sonucu vücutlarının sindiremediği bazı maddelerin çıkardığı buharın vücuttan atılamayarak hastalığa sebebiyet verdiği şeklindeydi. Her birinin buluşu bir diğerine fayda etti. İnsan vücudunu anlamak ve iyileştirmekte katkıları oldu.

Sağlığın kaynağının doğada olduğunu savunan, şifalı otlar ve suyun yararlarını gündeme getiren Asklepios'u fark ettiler. Onun duruşu herkesten farklıydı. Birden arkasında sıra sıra dizili duran diğer Yunan Tanrılarını gördüler. A'dan Z'ye, Afrodit'ten Zeus'a her biri ya tozdan ya da tuzdan yapılmış heykeldi. Kimisinde çatlaklar, kimisinde kırıklarla zamana karşı direniyorlardı. Kendilerini Tanrı sanan ve insanların kendilerine Tanrı diye tapınmalarına göz yuman bu ruhlar için burada maalesef zaman vardı. Keşke yaratılanlara bakıp anlam aramak yerine, Yaradan'a iman edip olan biteni anlamaya çalışsalar!

Koch'u görünce düşünmeden edemediler, tüberküloza çözüm buluşu, Fleming'in penisilini keşfi, Pastör'ün şarbon ve tavuk kolerası üzerine çalışması, Pastörizasyon yöntemini geliştirmesi, kendilerine inanan ve onları yönlendiren gizli bir gücün de yardımıyla sezgilerini başarılıca kullanmalarının sonucuydu.

Bazen en sade bir fikrin bile nasıl yok edilmeye çalışıldığını Semmelweiss herkese hatırlatıyordu. Basit bir eli dezenfekte etme işleminin ameliyat veya müdahale öncesi yapılmasının insan hayatını kurtaracağına zamanında kimseyi inandıramadı. Ne yazık ki egosu kocaman doktorlar, sosyal statülerinden ötürü devamlı el yıkamayı kendilerine yediremedi. "Biz pis miyiz ki devamlı el yıkayalım?" Bugün o ve onun keşfi sayesinde milyonlarca insan alt âlemde daha uzun süre yaşıyor.

Florance Nightingale'i gördüler, çekingen bir tavırla durmuş, Cihan'la Evren'i süzüyordu. Cihan'ın burada yeni olduğunu anlamış mıydı acaba? Hasta bakıcılığı, işi gücü olmayan kızların rağbet ettiği pis bir iş sınıfından çıkarıp saygının bir hemşirelik mesleğine zor da olsa yılmadan çalışarak

getiren kişiydi. İlk bakışmada ortaya çıkan, samimi ve utan-
gaç bir halde gülümsedi.

Saçını sakalını yolan Leonardo da Vinci, “İnsan anatomisi-
nin anlaşılmasına da katkım oldu ancak neye yaradı? Tedavi
yöntemleri de bulunan ilaçlar da kaçınılmaz sonu yok edebildi
mi?” diyerek sitemini dile getirdi. Haksız da sayılmazdı!

“Ben radyumun dokularıma verdiği zarardan ötürü hayatımı
kaybettim. Kanser tedavisinde tümörler üzerinde kullanıldığı
için insanlara umut verdim. İnsanlar da ya iyileşmeyi istedi ve-
ya iyileşeceğine inandı.” Bunu diyen Marie Curie oldu.

Röntgen ışınlarını bulan ve bu ışınlara maruz kalıp sağlığı
etkilenen kişi de Wilhelm Röntgen’di. Her ikisi de insanlığa
tarifi zor bir şekilde kendi hayatlarını feda edecek kadar hiz-
met etti fakat aynı zamanda da bu konuyla ilgili verilen ödül-
leri de kabul etti. Bu hizmet ve buluşlar üzerinde biraz düşü-
nüldüğünde hem insanlık için hem de kendileri için yapıldığı
anlaşıyordu.

Bir insandan diğerine ilk kalp naklini yapan Christiaan
Barnard da şan ve şöhretten başı dönenlerdendi. İnsanın ya-
şamayı için gereken organlar, bulunduğu takdirde, birinden
diğerine artık onun sayesinde nakledilebiliyor. Sonu neresi
midir? İnsanı klonlayıp tamamen Tanrı rolünü üstlenmek...

Selman Waksman hastalıktan ölüp gömülenlerin mikrop-
ları nasıl etrafa saçmadığını araştırandı. Keşfiyse toprağa ve-
rilen her cesedin 24 saatten kısa bir süre içinde mikroplardan
arınmasıydı. Veremi temizleyen bakterilerin yanı sıra birçok
antibiyotik buldu. Fakat aynı zamanda toprağın da sırrını or-
taya koydu. Bir avuç toprağın içinde gözün görmediği mil-
yarlarca canlının olduğunu ispatladı.

Toprak su olmadan kurudur, ölüdür. Suyla birlikte bu ölü canlanır, dirilir. Tohum ekersen hurma da çıkar, üzüm bağları da...

Maimonides sağlık konusuyla birlikte felsefe yolunda da metafiziğin insanoğlunun ulaşabileceği en üst düzey bir faaliyet olduğunu dile getiriyordu. Tanrı ve dünyanın doğasına ilişkin sağlam bir temeli oluşturmanın sadece felsefe yoluyla olabileceğini öne sürüyordu. Bunun için de koyduğu 13 kuralın ışığı etrafta yanıp söniyordu.

Ibn-i Sina, hekimliğin yanında ruh bilim üzerinde çalıştı. Fizikle metafizik arasında bağlantı kurdu. Ruh bilimi; akıl, deneysel ve gizemci diye üçe ayırdı. İnsanların ruhlarının müzikle tedavi edileceğini öne sürdü ve bu konuda çalışmalar yaptı. Allah'ı "Vahdet-i Vücut" yani varlığı zorunlu olan olarak belirtti.

Evren'le Cihan, alev alev yanan sular eşliğinde yola devam ettiler.

Bu kişilerin yapmak istedikleri, bulmaya çalıştıkları neydi? İnsan anatomisini tanımak mı? İnsanoğlunu anlamak mı? İnsan hayatını uzatmak mı? Hasta olunca onları iyileştirmek mi? Neydi aradıkları ya da bulduklarını sandıkları? Yeterli miydi keşifleri acaba? Tıbbın sonu nerede yatıyor? Tüm hasta ve hastalıkları ortadan kaldırmakta mı? Sonsuzluğu bulmakta mı?

İnsanların dikkate almadıkları en önemli şey hastayı hasta yapanın kendisi olduğuydu. Hasta biri fiziken zayıf olmakla birlikte moral olarak güçlenir çünkü ilgi odağı olur, dikkat çeker, sevgi görür. Hasta rolünü veya hastalığa çağırışı bilinçli olarak da yapar bilinçsiz de... Hastalığın kaynağı sen ve senin gördüğünü sandıklarından ibarettir. Ancak vücuttaki her hücrenin her şeyden haberi vardır. Sadece tırnak veya bir

saç telinden bile tüm genetik bilgiler toplanabiliyor. Her hücre hem tamamın bilgisine hem de birimin bilgisine sahiptir. Bu arada organların tümünün fiziksel olduğu gibi zihinsel ve ruhsal olduğu da akıldan çıkarılmamalıdır. Beyin fiziksel bir organdır, düşünce sisteminizi barındırır fakat aynı zamanda da ruhsal bir yapıdadır. Kalbiniz nefes alır ve düşünür. Can bedeninizin her yerine eşit olarak dağılmıştır. Vücudunuzda olan her organın bir fonksiyonu vardır, hiçbiri işlevsiz, fazlalık ya da lüzumsuz değildir, ayağın en küçük parmağı da buna dâhildir.

His diye adlandırılan sevinç, üzüntü, heyecan bile vücutta bedenin ürettiği Seratonin veya Adrenalin gibi asit salgılara dönüşür. Bir bedende fiziksel bir hastalık varsa mutlaka onun da ilacı aynı bedenin zihninde bulunabilir. Bu yüzden tedaviyi hastalığa değil, hastanın kendisine uygulamak gerekir. Hastalık insanı korur, yok etmez. Hastalık son değildir. Birinin derdi bir başkasının nimeti olduğu gibi, aynı şekilde hastalıklar da düşünce gücüyle davet edilmiş, kabul görmüş ve yer etmiş illetlerdir. Hatırlamanız gereken düşündüğünüz her şeyle karşılaşacak olduğunuzdur... Verem, humma, bedensel kavrukluğ, irinli ve kuru çibanlar, delilik, körlük ya da sersemliklerin topu zihinseldir. Kaynağı ruhsal eksiklik ya da boşluktur. Hastalıklar denge ve düzenin bozulmasıyla ortaya çıkar. Üstelik de bu hastalıklar başa geldiğinde hastaya ne olacağını söylemez şimdiye kadar kişinin ne yaptığını bildirir. Hastalıklar bu yüzden kişiye özeldir. İnsandan insana belirtir ve sonuçlar fark ettiği gibi bir ilaç da aynı hastalıktan muzdarip herkese iyi gelmeyebiliyor. Yine aynı şekilde sağlığa zararlı sayılan pek çok şey de her kullanan üzerinde aynı tahribatı yapmıyor.

Buldukları ilaç herkesi iyileştirmedeği gibi, mesela sigara da her içende kansere yol açmayabiliyor. Zaten bir hastalığı

tedavi etmek ömrü uzatmak demek olmuyor. İşin komik yanı hastalanmak, nezle, grip olmak, baş ağrısı migren çekmek olağan karşılanırken, hiç hasta olmamak, turp ya da bomba gibi olmak anormal olarak görülür. Sanki hepimiz için hasta olmak doğal ancak sağlıklı olmak “anormal”dir.

İnsan bedeninde olan her şey önceden programlıdır. DNA organların ne olacağını söylerken, RNA o organın nasıl olacağını belirliyor. Mide, beyin veya kalp olacağını DNA tespit ederken, her hücresinin nasıl çalışacağını, hasta olup olmayacağını da RNA söylüyor. Bütün bunlar kaostan düzene geçerken oluyor. Fakat insanoğlu bu önceden belli hali bile değiştirme gücüne sahip. Hastalığa güç uygulayıp, savaşıp, onu güçlendirmek yerine olanı kabullenip, konuyla ilgili düşünce ve bilgisini değiştirmesi gerekiyor. Bilinsin ki yenmeye çalışılan her şeye güç uygulandığında kuvvetlenir. Savaşmak yerine beraber yaşamak çözümdür. Bir savaşı kazanan olmaz çünkü olursa bir de kaybeden var demektir. . .

“İnsan şimdiki zamanda konuştuğunda bahsi geçen şey hâlâ oluyor demektir. ‘Başım ağrıyor.’ derse onu sürekli hale getirir ve beynine de bu sinyali yollar. Hâlbuki ağrırken bile ‘Başım ağrıyordu, geçti.’ derse onu geçmişte bırakabilir ve geçirebilir. Zordur ancak olasıdır. Kural, istediğini dile getirmek, istemediğini de söylememektir!” dedi Evren.

Bir şeyi tedavi etmekle iyileştirmek arasında da epey fark vardır. Çoğu zaman ilaçlar geçici tedavi yoluyken, zihin ve inanç iyileştirme yolu olabiliyor.

Beyaz bir ışık her yöne, aşağıya ve yukarıya doğru yansıyor, gönül gözü açılmışları aydınlatıyordu.

Aniden çekişme kuyusu ortaya çıkıverdi ve mucitlerin siluetleri belirmeye başladı. Hepsisi bembeyaz önlüklü görüntüleriyle, düşünceli suratlar ve kalın camlı gözlüklerle etrafta

olan biteni gözlemliyordu. Acaba yaptıkları icatlar hangi işe yaradı diye mi düşünüyorlardı? Ne yaptılar, kime, neye faydası oldu diye mi konuşuyorlardı? Birinin diğerine üstün gelmek çabası yoktu. Hakikaten insanlık adına ne kadar yol kat ettiklerini tartışıyorlardı.

Her birinin icadı bir başka alanda ilerleme sağladı. Yine de insanoğlunu ileriye götürdüğünü zannederlerken aslında onların hep yerlerinde saydıklarını buradan net bir şekilde görüyorlardı. Evren’le Cihan konuya vakıf olabilmek için onlara yaklaştılar.

“Ya ben ne diyeyim? Elle yazılan ve hem miktar hem de fiyatından dolayı kolay ele geçirilmeyen bilginin tüm insanlığa ulaşabilmesi, onun algılanması, analiz edilmesi ve iyilik uğruna uygulanması için baskı makinesini icat ettim. Bakıyorum da haberler hikâyeye, hikâyelerse masala dönüşüyor. İnsanlar bilgiyle aydınlanmak yerine onu farklı hatta yanlış yorumlayarak mal, mülk, fikir ve diğer insanları tüketmek için kullandığını üzülerek görüyorum.” Bu sözler Gutenberg’e aitti. İnsan öğrenmek konusunda neden bu kadar acizdir?

Pénaud, Langley ve Wright Kardeşler uçaklar ve ulaşım hakkında konuşup fikir alışverişi yapıyorlardı. “Tekerleğin bulunmasıyla at arabası, sonra motorlu araçlar icat edildi. Sonunda da bir yerlere ulaşabilmek, yeni yerleri keşfedebilmek için bizler de uçağı yaptık. Pek yakında insan ışık hızıyla bir yerden istediğı bir başka yere ısınlanabilecek. O zaman ellerine ne geçecek? İnsanoğlu nereye varacak?” diye ortaya bir soru atıldılar.

Tesla cevaplamakta gecikmedi. “Zaten Philadelphia Deneyi ve Gökkuşağı projem ortada. İyonosfer üzerine ve elektrik enerjisini atmosfere gönderme çalışmalarım devam etseydi, zaman ve uzayı yarıp çarpıtabilirdim. Ben geçmiş, bu-

gün ve geleceği birlikte görebildim.” dedi. Gördü de kime, neye yaradı?

“İnsan bilinci rüyalarda seyahate çıkabiliyorsa, ilahi ruh uykuda bedeni terk edebiliyorsa, düşünce gücüyle bedensel ışınlanma da olabilmeli.” dedi Cihan. Bu pek çoğu için anlamlıydı, anlamsız oluşu alt dünyaya aitti. Çünkü aynı anda birden fazla yerde olmak olasıydı. Bunu deneyimlemişlerdi ve hâlâ da yaşamaktaydılar.

Sular Evren ile Cihan’ı görünce ürktü ve derinlikler titrediler. O anda bulutlar sularını aşağıya boşalttı.

“Ben de uzun süre kulağı duymayanlarla birlikte olduğumdan, insanların birbirine sesini duyurması için telefonu icat ettim. Hâlbuki insanoğlu duyduğunu bile işitmeyi bilmiyor. Kendi konuştuğunu dahi anlamayan insanoğlu bir başkasını duyup da ne kadar anlayacak ki? Uzakta olan insanları birbirlerine yakınlaştırmak isterken işin gerçeği yan yana duran insanlar birbirlerini işitmiyor ve anlamıyorlardı. Görmeyi öğrenmeyen, işitmeyi de bilemez. Sadece kendi kafasının içinde bekleyen düşüncelerini duyar.” İcadının kime, neye faydası oldu diye Alexander Bell de hayatı ve kendi yaşadığı hayatı düşünceden geçirdi.

“Mumla yetinmeleri yerine elektrikli ampulle insanları karanlıktan kurtardığımı sandım. Sanmaktan öteye gitmedi. Meğer ışık insanın içindeydi. Aydınlığı bulmak için insan kendisinde onu aramalıydı.” dedi Thomas Edison.

Karanlık aydınlığın tersi değildir zaten. Karanlık ışığın yokluğudur... Işık ortaya çıkınca karanlık yok olur fakat karanlık ışığı yok edemez. Işığın kaynağı neydi, neredeydi? Önemli olan bu soruya cevap bulmaktı. Acaba arayan onu yanlış yerde mi arıyordu?

Karanlık, insanoğlunun şuurunun kapalı oluşuna ve bilgisizliğine de bir atıftır. Bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olmak çabasının sonucudur. İnsan bilgiye vakıf olmadan bir şeye inandığında şartlı bir ön kabul vardır. Her bilgi aslında doğrudur. Bilginin yanlış kullanılıyor olması onun içeriğini yanlış yapmaz. Ancak bunun yanında bilgi ne kadar zor anlaşılır ve karmaşıksa onun doğru olma ihtimali de o kadar azdır.

“Gözlerini dünyaya ilk defa açtığında ışığı görürsün ve son kapattığında da... Geldiğin kapının arkası ışıktır, gideceğin kapının da ardında ışık vardır. Bu iki kapının arasında geçen zamanı karanlıkta veya aydınlıkta geçirmek, ışığı açıp aydınlanmak ve aydınlatmak insanoğlunun kendi iradesindedir.” dedi Evren.

Herkesin konuşma ve düşüncesi birlikte olurken, her bir ses ve kelimenin kime ait olduğunu ayırmak mümkündür.

“Makineler ve bilgisayarlar düşünme yetisine sahiptir. Yapay zekâ gerçektir. Bir insan bir makineyle karşı karşıyayken onun bir insan olduğuna inanıp öyle davranırsa, bilgisayarlar da kendi adına düşünebilirler.” Bunları söyleyen Bombe’nin mucidi, Turing makinesini icat eden Alan Turing’di. Aklın içinde düşünceye girdi.

Bu esnada insan ve insanın evrimi üzerine Darwin, Erzurumlu İbrahim Hakkı’yla konuşuyordu. “Maden ve bitki arasında araç ve geçit olan mercandır. Mercan madenler içinde en kemale ermiş, en mükemmel olanıdır. Bitkilerle hayvanlar arasındaki geçit de hurma ağacıdır. Hurma, insani özellikler taşır. İkisi de döllenenek çoğalır ve meyve verir. Hurma bitki olmasına rağmen erkeğiyle dişisi yan yana getirilmeden döllenme olmaz. Erkek ağacın polenleri dişi ağacın tepesindeki yarıktaki döllendir. Hayvanlarla insanlar arasında geçit olanlar da maymunlardır.” Sohbet, canlıların özelliği, benzerliği, geçişleri ve birliğini içeriyordu.

Var olan her şey Bir'dir. İnsan, hayvan ya da eşyanın bir diğerinden farkı yoktur; hepsinin Bir'i aynıdır. Ancak insan O'nun sevgilisidir.

Newton elindeki elmayı havaya atıyor sonra onu yakalıyor. Arşimet kaldırma kuvvetini bulduğu hamamda terliyor, Leibniz gördükleri karşısında, içinde yaşadıkları alt dünyanın âlemlerin en mükemmeli olduğu düşüncesini gözden geçiriyordu. Kim bilir belki de Voltaire kitabı Candide'de onunla alay etmekte haklıydı.

Rüzgâr her yönden esiyordu. Aşağıdan yukarıya, yukarıdan aşağıya...

Alt dünyada Öklid'in yazmış olduğu kitap Tales, Pisagor, Platon ve Aristo'nun çalışmalarını da içerdiğinden, batı dünyası ve düşünce şekli üzerinde en etkili kitaplardan biri olarak kabul görmekteydi. Öklid'in, "Bir doğru istendiği kadar uzatılabilir. İki noktadan bir ve yalnız bir doğru geçer." sözleri etrafta yankılanıyordu.

Reimann, Hilbert ve Poincaré gibi matematikçiler de oturmuş olan eski sistemleri analiz edip yenilerini oluşturma gayretindeydiler. Fen ve bilim ne de olsa insan aklının alacağı, ispatı olan denklemleri bir araya koyuyordu. Eh, akıl da eklemeyi, çıkartmayı, bölmeyi manipüle etmeyi seviyor. Hayatlar da sürekli ölçmek, saymak ve oranlamakla geçiyor. Üstüne üstlük sayılar ve formüller elle tutulur ne de olsa. Yani $2+2=4$ oturmuş bir sistem de olsa tartışmaya açık olmalıdır.

Sistematik olmayan, tüm kelimelerin bir renginin oluşudur. Akıl almaz. Almak istemez. Konuşurken sözlerin rengi kadar karşındakinin renk körü olup olmadığı da bu yüzden önem kazanır. Yoksa sesini duyuyor olması çok şey ifade etmeyebilir. Duyan işitmez, kimi zaman da işiten anlamaz.

Her harfin bir sayısal değeri olduğu gibi “1” dışında tüm sayıların bir manası olduğunu da zihin yadırgar.

“Sürekli 7 rakamıyla karşılaşıyoruz. Neden?” diye sordu Cihan.

“Evet.” dedi Evren. “7 gök, 7 kâinat, 7 gün, 7 cennet, ışık tayfinin ve gök kuşağının 7 rengi, müzik skalasının 7 notası, 7 deniz ve 7 kıta da olduğu gibi 7 sayısının anlamı tam olan ve bütün demektir.” diye ekledi.

“Peki, 8 sayısı sonsuz mu demek?” diye yeniden Cihan sorunca, “Hem evet hem de hayır. Sonsuzun ne demek olduğunu hiçbir zaman bilemedik, anlayamadık, algılayamadık. Hâlâ de manasını bilmiyoruz o yüzden 8 sayısını algılamamın, akıl ve idrakin alabileceğinin bir üstü diye adlandırıyoruz.” diye Evren yanıtladı.

Sonsuz, bütün bu görülebilen, duyularla hissedilebilen şeylerin, ruhani, doğa kanunlarının fiziksel limitlerinin üstüdür.

“Bunun gibi 10 sayısı kusursuz demek olurken, on tane on yani 100 sayısı Mutlak Mükemmellik’i gösterir. On sayısı, onluk düzende kusursuzluk olarak ele alınır. Hâlbuki bu sistemde en büyük rakam dokuzdur. On, döngüyü tamamlar ve dokuzu takip eden ilk sayılar, birin yanına eklenen bir başka rakamla temsil edilir. Bir ve sıfır, on eder. Tüm sayılar, her şeyi kapsayan kusursuzluğu simgeleyen on sayısına bağlanır.” diye Evren konuyu esneterek uzattı.

Cihan, “Senoktokatragintilyon” diye bir sözün edildiğini duydu.

“ O ne demek?” diye sordu.

“Şimdiye kadar insanoğlunun adlandırabildiği 450 basamaklı en büyük sayıdır.” diye cevap geldi. Cihan duraksadı ve anlam veremedi.

“Bir basamak ‘daha’ eklersek yeni sayı ‘daha’ büyük olmaz mı?” diye yeniden sordu. Herkes birbirinin yüzüne bakıp gülümsedi. Ne de olsa Cihan henüz yeniydi. “Daha”yı aramak, bulmak ve bulduğuyla yetinmemekle sürekli karşılaşacaktı.

Işığın 45 rengi ve çeşidi ortalıkta mevcuttu.

Yanı başlarında yüzlerce falcı, müneccim, astronom ve kâhin belirdi.

Hepsi birlikte Yaşam Ağacı’nın gizeminin bile açıklandığı Enoş’un kitabına bakıyordu. Bu kitap kozmik bilgiler içeriyordu. Tüm bilgeliğin gizli sırları içinde mevcuttu. Elleri biner adet anahtar alıyor ve her gün yüz kişiyi kutsayıp Allah adına birlik hali yaratıyorlardı.

Enoş insanlığa 22 İbranice harfi ve Tarot’un orijinalini kazandırdı. Yanı başında duran Thot, hem matematik hem simya hem de tıp ve astronominin kurucularından sayılıyordu. İdris de onlarlaydı. Üçü burada hem birdi, hem de beraberdi.

Bu arada gök bilimci bilgiler, Kopernik, Noworra, Ömer Hayyam, Ali Kuşçu, Hipparkhos ve Batlamyus, birlikte göklere bakıp düşünmekteydi.

Alt dünyada Kopernik güneş merkezli bir teori ortaya attı ve dünyanın da, gezegenlerin de güneş etrafında döndüğünü açıkladı. Batlamyus da güneşin ve ayın hareketini inceledi, güneş ve ay tutulmalarına değindi ve durağan yıldızlarla ilgili çalışmalar yaptı.

Aslında bahsi geçen astroloji diye bir bilim yok, ancak astronomi vardır. Bu gök cisimleri olan yıldızlar, gezegenler, kutup ışıkları, ay ve güneşi inceleyen bilimin adıdır. Aynı zamanda yıldızların yasası anlamına da gelmektedir. İlk başlarda alt dünyadan çıplak gözle dahi görülen buradaki yıldız-

lar, zamanla yazık ki sadece gelişmiş teleskoplar yardımıyla görülecek hale geldi.

Alt âlemdelikler güneşe 8 dakikada ulaşılacağı, beş buçuk saatte güneş sisteminden çıkılacağı ve dört yıl üç ay sonra en yakın yıldızla gidilebileceği bilgisine de sahipler. Ancak görmekte zorlandıkları tabiatın tüm kanunlarının ilahi kanunlar olduğudur.

Comte'ın sesi duyuldu: “İlmin gayesi, evrendeki sebeplerle evreni açıklamaktır.”

Suların alt dünyaya nereden gittiği hâlâ gizemini koruyor. Yağmurun da neden yağdığını insanoğlu bilmiyor ancak nasıl yağdığına dair araştırma yapıp açıklamada bulunabiliyor. Doğa ile mucize arasındaki fark da burada yatıyor. İlkine alışık olan insanoğlu, olan biteni doğal diye kabullenmeyi tercih ediyor. Gel de çiftçiye sor, zamanında yağan yağmurun önemini ve yağmadığında neler olduğunu. Sor bakalım yağmurun toprağa ihtiyacı olduğunda her damlası mucize midir, değil midir? Damlalar toprağı ister ve özler...

Evren elini göğşe doğru açtı, bir avuç yıldız alıp Cihan'a uzattı. Cihan her birini eski yerine serpiştirirken birkaç tanesi elinden kaydı... Alt dünyadan yüzlerce dilek ve binlerce temenni gelmeye başladı.

Astroloji gök cisimlerinin insan ve evren üzerindeki etkisini inceler. Bu falcılık ve büyücülükten ötedir. Gelecekte sizi neyin beklediğini, nelerin olacağını söylemez, sadece sizin hangi etki altında olacağınıza dair ipuçları verir.

Bunun yanında burçlara göre fala inanmak hurafedir. Her burçta doğan kişi aynı karaktere sahip olsaydı, dünyada toplam 12 karakterde insan olurdu.

Alâmetlere göre tahmini hareket eden kişiler batıl inançları da endişe haline getirir. Ekmek ağızdan düştü, baston elden

kaydı, Salı sallanır diye seyahat planından vazgeçmek, horoz akşam öttü, sağından tilki geçti diye uğursuz bir şey olacakmış gibi tahminde bulunmak, falcı veya büyücünün sözlerine kanmak Allah'tan başka birinin olabilecekleri önceden bildiğine inanmak gibi yorumlanabilir.

Fazla bilinmeyen husus, insan yaşamının, ana rahmine düşmeden kırk gün evvel burada başladığıdır. Göklerden kişiye verilen bir kader kavramı vardır. Karakter de hem gökssel tesirler hem de yerel tesirlerle, aile, doğduğu ülke, şehir veya mahalleyle de alâkalı olarak oluşur. Yani insan ruhu alt dünyaya inmeden evvel hangi şehre gideceğine, hangi ailenin içine gireceğine dair kararları bilmektedir. Bunun en güzel açıklaması kendini mükemmel hale getirmek için yapması gereken onarım işini nerede, nasıl ve ne zaman yapması gerektiğine şahsen seçim hakkı olduğudur. “Doğururken bana mı sordunuz?” sorusu bu yüzden anlamsızdır çünkü her şey soruldu ve seçimler insanoğlu tarafından evvelden yapıldı. Önceden belirlenen bu hayat plânı rehber varlıklar aracılığıyla gerçekleştirilmeye çalışılır.

Üstüne üstlük de hangi yaşamı seçmek istediği de soruldu ve karar o kişiye bırakıldı. Bilinsin ki seçilmiş olan yaşam, vaat edilen, sunulmuş olan tüm hayatlar içinde en iyisidir. Başa gelen her şey olabileceklerin en iyisidir demenin anlamı da burada yatar. Her yaşam kişiye özeldir ve bir başkasının kine kıyaslanamaz, kıyaslanmamalı...

Maalesef ki aşağıda güneş, ay ve gezegenlerin hareketleriyle insanların geleceğini kestirebileceklerini öne sürenler oluyor. Bu ortak kehanetlerde bulunan yıldız falları herkes için bir anlam taşıdığı takdirde Jung'un dediği gibi sadece anlamlı rastlantılardan öte değildir. İnanmak isteyen buyursun, inanmayanlarsa önceden seçmiş oldukları hayatı yaşamının yolunu bulsun!

Kehanet sanatı adı altında açıkça dile getirilmese de üstü kapalı olumsuz düşünce veya cümleler bile gelecekte kötü olayların meydana gelmesine sebebiyet verebilir. Düşünceler maddeseldir ve gerçekleşir. Gelecekle ilgili kasıtsız söylemler bile, birer kehanet gibi gerçekleşme olasılığına sahiptir. O yüzden istemediğiniz şeyleri düşünmeyin ve dile getirmeyin!

Doğa belirli bir düzen içerisinde çalışmaktadır. Alt dünyada olan her şey, manevi dünyadaki bir dengeye bağlıdır. Yaratılmış olan her şeyin kendi işleyişi dışında, başka yaratılanlarla birleşimi sonucunda sebep olabileceği farklı etkiler de vardır. Bazı birleşimlerin olmaması daha hayırlıdır, aksi halde manevi dünyada da değişikliklere sebebiyet verebilirler.

Her ne kadar falcı veya kâhinler gelecek hakkında doğru tahminde bulunma kabiliyetine sahip olabilirlerse de, insanoğlunun düşünce ve hareketleriyle geleceğini her an değiştirme potansiyeli vardır. Anlatılan veya görüldüğü varsayılan gelecek o an için geçerli olan gelecektir ve her an değişime uğramaktadır.

Zaten evren ve evrenin içinde olan her şey her an yenilenmektedir. O yüzden gelecek ile ilgili bilinen veya bulunan herhangi bir olgu sadece o sözü edilen zaman için gerçek sayılır fakat hemen akabinde yine bilinmeyene doğru zaman akacaktır.

Üst göklerde uçan kuşlar maneviyat dünyasında olan biteni duyup aşağıya aktarmak üzere hareket ederken, insanoğlu kuşları dinleyip anlamak yerine onlara taş atıp kaçırmakla meşguldüler. Tüm nehirler bir denize akıyor fakat deniz buna rağmen dolu değildi. Uzaklarda büyük denizin yanında ki Şaron denilen yeri gördüler. Tamamen donmuş bir denizdi ve tüm dünyanın sularını içine çekiyordu. Donmuş sular katı halde olduklarından başka suları da içinde barındıracak araç

haline geliyordu... Alt dünya cennetin sularıyla beslenmekteydi.

Tüm duraklar aynı anda görülüyor ve her durak birbirinin içine geçmiş halkaları andırıyordu.

Adı sanı bilinen ve bilinmeyen yüzlerce öğretan, bina içerisinde ortaya çıktı. Bunlar bilgi aktaran kişilerdi. Bu ruhlar bir kişiye, sınıfa, zümreye hatta ülkelere bile rehberlik ederler. Her insanın karşısına hayatı boyunca mutlaka en az bir tanesi çıkar. İnsanı gerçeğe, yani kendine, kendi gerçeğine götürecek kişidir... O kişi ortaya çıktığında dünya da sadece ondan ibaret olur. Öğrenci öğrenmeye hazır olduğunda kesinlikle bu kılavuzla karşılaşacaktır. Bu kişiler ya kendi tecrübelerinden ya da öğrencilerine uygun olabileceğini düşündükleri kendi tecrübe etmediklerinden yola çıkarak tavsiyede bulunan, fikir veren hayat, yol arkadaşlarıdır.

Birisine bilgi aktarmak o kişinin sorumluluğu almaktır. Öğreten bildiğini aktararak karşısındaki kişiyi ilerletir. Herkes herkesten devamlı bir şey öğrenir. Öğrendiğinin farkına vardığında o kişinin rehber olduğunu anlar. Dünya bir okuldur, öğrenci mezun olunca buraya ulaşır.

Şems-i Tebrizi'nin sesi duyuldu: "Bir kimsenin yanına gelen başka bir kimse üç ihtimalin dışında değildir. Ya müriddir, ya kendini ululuğunu göstermek ya da dostluk için gelmiştir." dedi.

"Dost dediğin Hakk'ın yolunda yürüyen kimsenin gönül verdiği, bağlandığı makamdır." diye Yunus Emre sesini semalarda duyurdu.

Hayatta her konuda öğretilene ihtiyaç varken, gerçek anlamda sadece iki arkadaşla ihtiyaç olmalıdır. Biri sana nereden geldiğini hatırlatması için, diğeri de rehberlik ederek yol gösterip seni ileriye taşıması için. Nereden geldiğini bilersen

kim olduğunu da unutmazsın. Nerede olduğunun farkındaysan da nereye gideceğini bulursun.

Gerçek arkadaş üzgün, bezgin ve acılı olduğunda senin yanında durup sana destek olandır. Ancak, senin kendin için istediğin mutluluğu o yakaladığında, yüreğinde onun adına hâlâ sevinip mutlu olabiliyorsan bu doğru kişidir. Yine de arkadaşla bağıllık ya da bağımlılık yoktur; hep bir beklenti ve tercih vardır.

“Beni bir ben bilirim, bir de yaradan. Bana bir ben lazımmım, bir de anlayan.” dedi Mevlana Celaleddin.

Dost dediğin Bir Tek O’dur, başkası yoktur. Ne yanına gelen birisi için sevin ne de gidenin arkasından üzülsün. Bil ki sana yalnızca O ve zaman eşlik edecektir. Sığınacağın son kalenin O olduğunu anladığında, O’ndan başkasına da ihtiyacın olmadığını göreceksin! Dost acı söyleyince dost bildiği kişi de söz dinlemeyi bilsin!

“Bir kişi Allah’tan başka kimseye ihtiyacı olmadığına inanırsa, Allah da onu başkasına muhtaç etmez.” diyen Şems-i Tebrizi’nin sesi yeniden duyuldu.

İnsana eşlik eden zamanın bu geçici gözüken yönü sinsidir, içten içe onu yer, tilki gibi kemirir, kullanır, yaşlandırır ve yeri gelince öldürür fakat kendisi yine var olmaya devam eder. Ezelden ebediyete...

Burada bulunan bu kişiler öğrendiler de ne oldu? “Bilmek deneyimdir ama bilgi toplamadır. Ve bilgi bir lanet, bir felakettir.” diye Osho çıkıştı...

Bilgi paylaşımı yoktur, aktarımı vardır. Paylaşmaya çalışmak, tamamını vermeyip bir kısmını kendinde tutmaktır. Aktarılmayan bilgiyle dolu olan zihin kütüphaneden farklı değildir. Kullanılmazsa, uygulanmazsa çürür ve nihayetinde de ölür. Her gün öğrenecek yeni bir şey vardır. Yoksa şayet

hayat durmuştur ya da kişi ölmüştür. Aynı yerde sayan, aynı hamamda aynı tasla terleyen insan ilerlemez, yerinde sayarsa sonra geride kalır bunun da farkına varamaz. Vardığındaysa geç kalmış olur. Karşınıza çıkan her olayın bir hikmeti vardır. Bunlar öğrenmek, uyarı ya da şükür içindir. Bazen bilgiyi sorgulamak, bilgiden yoksun kalmak olabilir. Ulaşılan bilginin ne ifade ettiğini kavramaksa onu anlamak demektir. Anlaşılmayan bilgi yanlış yorumlanıp kişiye fayda vermek yerine zarar bile verebilir. Yaşayan insan bunun farkındalığında olmalıdır.

Ne kadar bilgi yeterli bilgidir? Ne kadarına ihtiyaç vardır? Bu soruların kesin bir cevabı var mıdır?

“Benim tek bildiğim, bir şey bilmediğimi bilmektir.” dedi Sokrat.

“Bilmek hiçbir şey bilmediğinden haberdar olmaktır. Gerçek bulgu budur.” diyen Konfüçyüs’ün sesi duyuldu.

“Bilgi bilemeyeceğini bilmektir.” diye Ralph Waldo Emerson düşündü.

“Diline ‘bilmiyorum’ demeyi öğret ki ilerleyesin.” diyen Maimonides’in ardından sessizlik oldu.

Bilgiyi aktarmak bir başkasına destek olmak değildir belki de. O kişinin senin bildiğini alıp daha ileriye taşıması için kendine ettiğin yardımdır. Aynı Churchill’in dediği gibidir. “Bilgin varsa bırak başkaları da mumlarını senin mumundan yaksın.”

“Bir mum diğer bir mumu tutuşturmakla, ışıktan bir şey kaybetmez.” dedi Mevlana Celaleddin.

Her şeyi bildiğini zanneden cahil insanlar vardır; hiçbir şeyi bilmediğinin farkında olan bilgeler de. Önce hangisi olduğu anla sonra kimden neyi öğrenmek istediğine karar ver!

“Dünyada dört tip insan vardır. Birincisi bilen ve bildiğinden haberdar olandır; o bilgedir, ona danışın. İkincisi bilir ancak bildiğinin farkında değildir; ona bildiklerini unutmaması için yardım edin. Üçüncü tip bilmez ve bilemediğini bilir; onun öğrenmesine destek olun. Sonuncusu ise bilmeyen fakat bildiğini zannedenlerdir; o ahmaklardan uzak durun.” Bu sözleri sarf eden Solomon Ibn Gabirol’dü.

Tanrı dünyayı yaratırken hikmet ve bilgeliğini, cennetleri kurarken iç görü ve kavrayışını, derinlikleri oluştururken ise bilgi ve anlayışını kullanmıştır. Hatırlanması ve bilinmesi gereken, bilgi veya bilgeliğin yanında bulunması elzem olan anlayışın temeli, kökü ve tohumu yalnız O’dur.

Yazık ki insanoğlu kendini ölümsüz sanıyor. Üstelik kendi hayatını varoluşun merkezi zannedip sürdürüyor. Uyuduğunuz sürece hayat zamana bırakılmaz. Dünyevi zaman bol değil, boş geçirmeyin! Elinizde olan bilgi ve malzemeye göre sürekli kararlar vermelisiniz.

Bu kararlar gibi insanoğlu bazen matematik, bazen fizik ve kimya ya da psikoloji veya tıp öğrenmek için yüz yıllara ihtiyaç duyarken, her konu hakkında bilgi edinmek istiyor. Bundan dolayıdır ki, kendini ciddiye alan ilim veya irfan sahibi âlim veya düşünürler, kendi uzmanlık alanı dışında kalan ilimler hakkında bilgiye ulaşmak istediklerinde, her şeyi yeni baştan keşfetmek yerine o konuda uzman olanların görüş ve fikirlerine başvurarak hızlı ilerlemeleri insanlık adına akıl karıdır.

Etrafta bulunan herkes ya ayakta ya da hareket halindeydi. Oturan veya yatan hiç kimse yoktu. Osho, Gandhi, Mother Teresa, Lao Tzu ve Guatama Buda bir arada durmuş, yaptıklarının ne kadar işe yaradığını sorgulayıp onların ardından gelenlerin nerede olduklarına bakıyor ve yaşadıklarıyla yaptıklarının neye faydası olduğunu kestirmeye çalışıyorlardı.

Sessizdiler ve herkes gibi huzur doluydular. Sürekli aynı şekilde yaşayan bu ruhların sayısının çokluğu aşağıda yaşanan hayatı anlamsız ve boş kılıyordu. Yapılması gereken neydi? Neden hâlâ yapılmamıştı? Sorgulamaları sürüyordu.

“Ne yaparsanız yapın o kadar az önemi olacak ki. Yine de onu yapacak kişi sadece sizsiniz ve yapmanız önemlidir.” diyen Gandi’ye Evren yanıt verdi: “Hepiniz, birbirinize bir alet kutusunun içindeki aletler kadar bağlı ve bağımlısınız. Her birinizin işe yarayacağı yerler farklıdır. Ancak dünyayı elinizden gelen çabayla, yapabileceğinizin en iyisi yaparak, düzeltip tamir edene kadar kendinizi tam, doymuş ya da tatmin olmuş hissetmeyiniz. Birinin işinin bittiği yerde diğerininki başlamalıdır.”

O yüzden bırakılan yeri bulup oradan devam ettirmekte insanoğlunun geleceği için fayda vardır.

“Devasa köprüler de yapılsa, ışık hızında uçaklar da, her yer aynı kalıyor. Sonsuz kâinatta değişen acaba ne? Mühendislik harikası kocaman statlarda milyonları üzen, sevince boğan, uğrunda ölünen davalar ne? Kimine ırk putu, kimine bez putu, kimine ötelerde Tanrı putu, uğrunda sürükledikleri boş bomboş davalar. Âlemi cihana padişah olsalar da sonu ne? Ne yaparlarsa yapsınlar yönelişleri deruna olmayınca ham hayallerle ömürler tüketmeye devam edecekler.” dedi Cihan.

“Herkes yapması gerekenleri yapıncaya kadar alt dünya olması gereken yere ulaşamayacak. Tanrı’nın ışığının tamamını aşağıda ortaya çıkartmak şimdiki neslin vazifesidir unutma.” dedi Evren. Sonra da; “Söylenecek her şey söylenmiş olsa da senin söyleyeceğin şekilde söylenmedi. Yapılacak her şey yapıldıysa bile senin yapacağın şekilde yapılmadı diye düşün.” dedi.

Gandi hayatını barış uğruna adadı. En büyük mücadelenin de insanın kendi korkularını ve güvensizliklerini yenmek olduğunu söyleyen kişiydi. Yaşamı boyunca “doğruluk Tanrı’dır” ilkesini kabullendi ve pasifizmin en tanınmış savunucusu oldu. “Umutsuzluğa kapıldığımda geçmişe bakar ve doğrulukla sevginin hep kazandığını görürüm. Tarihte tiranlar, hükümdarlar ve katiller olmuştur. Ve kendilerini güçlü, yenilmez sandılar ancak sonunda hep kaybettiler.” deyip, “Göze göz zihniyetiyle tüm dünyayı kör edersiniz.” diye ekledi. Gandi’nin hayali hep alt dünyada hükümet, ordu ve polisin bile şiddete karşı olduğu toplumların olmasıydı.

Muharebeler ve savaşlar sonrasında ateşkes olur ve barış anlaşması imzalanır. Ancak iki taraf düşman kalmışsa bu sadece geçici bir süreçtir. Yalnız iki düşman dost olduğunda savaş bitmiş sayılabilir. O zaman da anlaşma yapmaya gerek kalmaz. Hayatta önemli olan düşmanla savaşmak değil düşmanı dosta çevirebilmektir.

“Hınca hınçla cevap verilirse, hınç ortadan kalkar mı hiç?” diye Guatama Buda ortaya bir soru atıverdi.

“İnsan kendisindeki hiçbir şeyi reddetmeyip her şeyi kabul etmedikçe çatışmalar devam edecek, şiddet sürecek, savaşlar olacaktır.” Bu sözleri söyleyen, kendini gerçek bir varoluşçu olarak görmüş olan Osho her yerde beliriverdi. “Yaşam kısa değil sonsuzdur. Varoluş acele etmez. Mevsimi gelince çiçekler açar, ağaçlar büyümek için koşuşturmaz. Hep olanı görmelisin. Acele etme. Bir şeyi yanlış anlamaktansa anlamamak daha iyidir.” diye de ekledi.

Boş ve anlamsız duran sular akmaya devam ederken başıboş kalmış avukatlarla, iş dahi aramayan yargıçlar da bina içinde dolaşıp olan bitene kulak kabartıyorlardı. “İnsanın su-

retine değil siyretine¹³ bakmalıydık.” diyenler vardı. Burada bulundukları yerde herkes ve her şey kendiliğinden adıldı.

Yeryüzünde Cihan, Sevgi’yle Evren de Işık’la arkadaş oldular. Sürekli birlikte olan bu dörtlü kimi günleri keyifle kimi günleriyle saçma sapan sebeplerden ötürü tartışarak geçiriyorlardı. Bazı zamanlar Işık, Cihan’la karanlığa giriyor, bazen de Evren, Sevgi’ye karşı korku ve kıskançlık duyuyordu. Fakat her zaman sonunda birlik oluyor, birlikte oynuyorlardı. Çünkü çocuk olmak bencil olmaktır ancak yine de masumiyet hallerini anlamaktır. Onlar için mutlu olmak hep haklı olmaktan daha önemliydi.

Şarkılarla, el ele dans ederek dert nedir bilmeden mutluluk oyununu gittikleri yuvada oynayıp durdular. Sonra sıra ilkokula geldi. Alfabeyle tanışıp harfleri öğrendiler. Sınıf arkadaşları Bilge, Hayat ve Sırrı’ydı. Her birinin bir diğerine vereceği farklı bir şey varken, hepsini tek sıraya sokup, aynı kurallar altında disiplin etmeye çalışıyorlardı. Üstelik uyum sağlayanlara mükâfat veriliyordu. Özgün olmak, yaramazlık yapmak, liderlik vasıfları teşvik edilmiyordu. Farklı olana tuhaf ve garip bakılıyordu. ‘Herkes neyse sen de o olmalısın’ zihniyeti ağır basıyordu. Kelimeler cümlelere, cümleler yazılara dönüştü. Eğlence kenara atıldı. Dersler, sınavlar, sorumluluklarla birlikte kıyas ve değerlendirmeler başladı.

Zamanla liseye geçtiler. Cihan’la Evren daha da yakınlaşmaya başladı. Esmer, kömür gözlü ve kırmızı dudaklı Evren, Cihan’ın gözündeki dünyanın en güzel kıızıydı. Hakikaten “Dünya Güzeli” olsa bir şey fark etmezdi. Cihan’sa sırma boylu, atletik yapılı bir genç oldu. Aralarında ağabey kardeş ilişkisinden öte bir sıcaklık vardı. Her ikisi de henüz yaşadıkları duyguya bir ad koyamadı. Bir araya geldiklerinde gözle-

¹³ Bir kimsenin içi, tabiatı, ahlakı

riyle konuşur, elleri terler, kalpleri küt küt atardı heyecanla. Biri diğeri için canını vermekte tereddüt etmezdi. Sürekli; “Sensiz can’ı ben ne yapayım?” derlerdi. Bazı derslerde çok iyi, bazılarındaysa kötüydüler. Aileleri kötü dersleri takviye etmek için epeyce uğraşıyordu. İyi oldukları derslere, ilgi alanlarına daha fazla ağırlık vermek yerine bu yolu seçtiler. Çoğu zaman azar işittiklerinde, “Neden şunun ya da bunun gibi olmuyorsun?” sözlerini duyarlardı. Kelimelerle anlaşmanın zorluğunu henüz fark etmeseler de, farklı bir lisan öğrenmek için kolları sıvadılar. İletişim sözcüklerle olur sandılar, hâlbuki hayat öğretirken harfleri kullanmaz. Yine de vakit geçtikçe değişik konular hakkında bilgi sahibi oluyor, uzmanlaşıyorlardı.

Işık’ın babasıyla Sevgi’nin babası birbirine çok önce küstü; çocukların henüz ne olup bitiğinden haberleri yoktu. Hâlbuki her iki baba da birbirine çok benzerdi, hatta tıpatıp aynıydılar. Ortak açtıkları bir işte alacak konusunda fikir ayrılığına düşüp, paradan ötürü kavga ettiklerinden birbirlerini hiç affetmediler. Onlar için haklı olmak mutlu olmaktan belli ki daha önemliydi. Oysa bilmedikleri önemli bir şey vardı. İnsanlar birbirlerine karşı hata yaptıklarında veya suç işlediklerinde olanları ne kadar süratle bağışlarsa Allah’ın da o kişinin işlediği günahları o hızla affettiği idi.

Liseyi bitiren Işık’la Sevgi arasında başlayan aşkla birlikte iki aile arasındaki tüm buzlar da eridi. İki de okumak taraftarı değildi. “Okuyup da ne olacak!” diyorlardı. Birbirlerini seviyor ve bunun yeterli olacağına inanıyorlardı. Başka hiçbir şeye veya kimseye ihtiyaç duymuyorlardı. “Bırakın kaderimiz neyse onu yaşayalım!” diye isyan ettilerse de sözlerini dinleyen olmadı. Üniversiteye gittiler, okumaya, öğrenmeye devam ettiler. Sabır, Yeter, Kader ve Keder adlı yeni arkadaşlar edindiler. Evren’le Cihan da aynı okulda, dün-

yayı değiştirmek istiyorlardı. Fikirleri, idealleri, coşkuları vardı. Bir şeyler yapmak, kendilerini ortaya koyup değişime ve dđnüşüme yol açmak niyetindeydiler. Ancak sözünü dururmak isteyen, sesini yükselten dinlemek yerine tıkadılar odalara, hapsettiler karanlıklara. “Dünyayı şimdiye kadar kim değiştirebildi ki biz becerelim?” diye düşünüp pes edince, kime niyet kime kismet deyip hayallerinden vazgeçtiler. Kaderlerine ve onun hazırladığı kedere sabır gösterecek ve her ne olursa olsun tüm zorluklara yeter demeyeceklerdi.

Araçtır, yaz, öğren faslından çıkınca bocaladılar. Boşluğa düştüler. Ellerinde diploma, okumayı istemedikleri bir branştan mezun olup, hayat tecrübesi olmadan iş aramak zorundaydılar. şimdiye kadar kimse onlara hayatlarıyla ilgili ne yapmak istediklerini sormadı. Bu yüzden boyun eğdiler. Nasılsa ‘çalış, para kazan, bir baltaya sap ol’ laflarıyla büyüdüler. “Álemi kurtarmak sana mı kaldı?” sorusunu epeyce duydular. Yapılması gerekenleri, onlardan beklenenleri uygulamaya karar verdiler. O esnada hayatlarına Kismet ve Kıymet adlı kişiler girdi.

Evren’le Cihan, kalabalığı fark edip yanlarına yaklaştılar... Ortada hararetli bir sohbet dönüyordu. İnsanlar ve insanlık adına bir şeyler yapmaya çalışmış ve sonucundan memnun kalmamış bir topluluğa benziyordu.

Tüm Avi meleh, padi şah ve baba krallar burada birlikteydi. Baba oluşları sevgiyi ve hürmeti temsil ediyor, krallıklarıysa itaat ve korkuyu simgeliyordu. Bu kişiler hem sevgi hem korku duygusunu insanlarda uyandırdığından yerleri başkaydı. Öncü Nahşon ben Aminadav¹⁴ tüm diğer liderlerle birlikte derin sohbettedydiler. Sohbetin konusu alt dünya nasıl

¹⁴ Kızıldeniz açılmadan evvel en önde yürüyüp suya ilk giren kişidir. Sular alınca kadar yükseldikten sonra çekilmeye başlamıştır.

yönetileceği, insanlığa nasıl hizmet edileceği, yeryüzünü nasıl daha iyi ve barış içinde yaşanılır hale getirilebileceğiydi.

Gücün yalnızca birlikten doğacağını hepsi başından beri biliyor ve kabulleniyordu ancak bu uygulamaya gelince olmuyordu. Hâlâ da olmadı. Ya şimdi aşağıdaki dünyayı yönetenler farklı mı davranıyorlardı? Hayır. Yapılacak en uygun şey belki de alt âlemin liderlerini bir odaya kapatıp hepsine birden motivasyon ya da kişisel gelişim seminerlerinden birkaçını uygulatmaktı. Eninde sonunda her birinin peşinde koştuğu toprak parçası dünyanın bir parçası değil miydi? Neydi bu hırs, ihtiras? Neyin uğrunaydı yapılan tüm savaşlar, kazandıdığı sanılan zaferler? İnsanoğlunun eline ne geçti şimdiye kadar? Alt tarafı bir dünya değil mi? Onu paylaşmayı bilmeyen bir avuç yöneticinin, lider sanılan kişilerin kendi egoları uğruna peşinden sürüklediği binlerce, milyonlarca umut dolu insanın umutsuz sonuca katlanmasıydı ellerinde var olan. Hâlbuki tek dünya, sınırsız bir tane devlet ve herkese eşit dünyevi haklar verilse kim hangi şeyin eksikliğini hisseder? Ego ölçer bir egometrenin icat zamanı çoktan geldi.

Her bir lider kendi ülkesinde, kendi zamanında ya “daha” toprak, ya “daha” nüfus, ya da “daha” kaynak uğruna mücadele edip sınırlarını genişlettiğini sandı. İşin doğrusu genişleyen veya esneyen kendi gurur ve egolarından başka bir şey değildi. Gerçekten ölçülebilse, büyük insanların egosunun ufak, küçük adamlarınsa büyük olduğu görülecektir. Bu liderler dünyanın gelişimine, insanlık adına neler yaptı ona bakmak lazım. Bu konuda bazıları hemfikir bazılarıysa değildi.

Dünyayı eline geçirme hayali kuran Büyük İskender uzaktan geliverdi. “Ben Asya’nın efendisiyim. Tanrı’nın ta kendisiyim. Makedonyalılar ve Yunanlılar tarafından alaya alınmasaydım görürdünüz. Benim yaşımda kim Pers İmparator-

luğu'nu ele geçirdi söyleyin bakalım! Kurduğum imparatorluk, Makedonya'dan Hindistan'a kadar uzandı." dedi.

İstediğı her şeye kavuştuğı gün, rivayete göre odasına kapanıp hüngür hüngür çocuk gibi ağladı. "Küçük" İskender'e sebebini sorduklarındaysa, "Tüm dünyayı ele geçirdim, şimdi ne yapacağımı bilmiyorum." dedi.

Thomas Paine sözü kesti. "Ben fikirlerimle İngiltere ve Fransa'da monarşiyi devirmeye çalıştım. Halkın eğitilmesi, işsizlere devletin olanak tanınması ve gelir seviyesine göre artan bir vergi sistemi getirmek istememe rağmen vatan haini ilan edildim." dedi.

Çoğu zaman sessiz kalmayı tercih eden Martin Luther King, bu sefer konuşmaya başladı. "Ben şiddet karşıtı ve ırksal eşitlik konularında çaba gösterdim. Siyahlar için oy hakkı, iş yeri ve okullarda ayrımcılığa son vermek, çalışanların hakları ve diğer tüm temel hürriyetler için çalışıp çabaladım." dedi.

Herkesin ortasında duran Nemrut, inşa ettiği Babil Kuleleri'ne bakıp kendi kendine düşünüyordu. Yaradılışın dilini konuşup anlaşılamayan insanlardan olduğunu hatırladı. Kendisine de hatırlattı. "Yazık ki iletişim herkesle olamıyor, sadece konuşmak herkesle mümkündü. Yine de her konu herkesle konuşulamaz. Ya da her şey herkesle konuşulmamalıdır." diye mırıldandı. Bu hatırlanması gereken bir olgudur!

Güç, hele kötüye kullanılmaya açık bir güç, egonun zirvesi değil midir? Bu inşa edilen kuleler nereye ulaşmanın, kim olmaya çalışmanın sonucuydu acaba? Nemrut elbette pişmanlık duyuyordu. İnsanoğlu onun sayesinde o gün bugündür 70 dile bölünüp tercüme, tarif, hal ve kelimelerle kendini anlatmaya, karşısındakini anlamaya ve iletişim kurmaya çalış-

şıyor. Kimse artık bir diğèrinin dilini anlamıyor... Deniyor, deniyor fakat yine olmuyor.

Aynı dili konuşanlar dahi anlaşıyorlar. “Esperanto¹⁵ bir umuttu” diyen Zamenhof’tu.

“Aynı dili konuşanlar değil, aynı duyguları paylaşanlar anlaşılabilir.” diyen Mevlana Celaleddin halinden memnun görünüyordu. Güneşin ışığında yıldızlar Evren’le Cihan’a eşlik ediyordu.

Napolyon Bonapart tek başına duruyordu. “Ben İtalya ve Malta’yı ele geçirip Mısır Seferi’ne çıkıp topraklarıma toprak kattım. Fransa’yı kuvvetli bir devlet yaptım. Fransa İmparatoru ve İtalya Kralı oldum. Yazık ki ilk başta yapmaya çalıştıkları kimse tarafından pek anlaşılmadı.” dedi.

Zaten liderlerin ve dâhilerin çoğunluğu kendi yaşadıkları dönemde ya deli, ya hasta ya da şizofren ilan edildi, topluma uyum sağlayamamış, normların dışında sayıldıklarından asıldı, kesildi veya aforoz edildi. Bir dâhinin dâhiliği zamanından önce ortaya çıktığında kıymeti bilinmez. Ancak zamanı geldiğinde, o kişi anlaşıldığında ortaya çıkar. Fakat ne yazık ki onlar da herkes gibi olsalardı dahi olmazlardı. Bu kişiler farklı olur, değişik düşünür ve dünyayı farklı algıladıklarından yine herkesten değişik davranırlar. Düşünce sistemleri herkesten değişik fakat onlara göre olağandır. Sürüden, çoğunluktan değildirlir. Tektirler ve çoğunlukla da yalnızdırlar, yalnız hareket ederler. Yanlarına veya arkalarına bakmazlar, yalnızca önlerine bakar ve orada olan biteni görürler. Muhtemelen de ileriden gelen mesaj veya vizyonları bugün için nasıl kullanılması gerektiğine karar vererek düşünürler.

¹⁵ Farklı dilleri konuşan toplumların ortak dili olmak üzere Ludwig Zamenhof tarafından oluşturulmuş, hiçbir olumsuz kelime içermeyen yapay bir dildir.

Önlerine baktıklarında da görürler ki boştur, bomboştur, kimse yoktur çünkü onlar öncüdür, en öndedir.

Napolyon döneminden önce gelen krallar, kraliçeler ve saray ahalisi birlikteydi ve hepsi birdi.

“Ekmek yoksa pasta yesinler... Benden sonra tufan kopsa ne yazar!” sözlerini duyar gibi oldular. Sesi vardı, şekli şemali yoktu. Yakındaydı ancak kendisi görünmüyordu. Olan bitene anlam arayan Cihan aniden durdu. “Doğru mu duyuyorum? Onun burada ne işi olabilir?” diye sordu.

Evren’in cevabı kısa ve netti. “Yaşam hakları elinden alınan insanların içinde kibir ve kötülük de olsa arınıp buraya gelme hakkı doğuyor. Yine de burada herkesle aynı şartlarda kalamıyorlar. Tavır ve tekâmüle¹⁶ göre her an alt âlemlerden birine gitme olasılıkları doğuyor.”

Hayat boyu diktatör unvanını alan Sezar olan biteni izliyordu. “Beni ölümümden sonra Roma Tanrısı ilan ettiler. Hayatım boyunca quaestor, aedile sonradan praetor olarak seçildim. İmparator olarak kabul gördüm ancak benim gözüüm daha yukarıda, konsüllükteydi. Vatanın Babası unvanını da aldım fakat yetmedi. Bana ‘kralım’ diye hitap eden bir vatandaş, ‘ben Sezar’ım, kral değilim’ diye cevap verdim.” dedi.

Sezar elinde duran defne dalından yapılmış çelenge bakıyordu. Öldükten sonra kendisine “Divus” unvanı verildi. Ölümlü bir insanın bu kadar abartılarak onurlandırılması haliyle etrafında olan kişilerin de egosuna dokunmuş olmalıydı. Yine de “Sezar’ın hakkı Sezar’a, Tanrı’nın hakkı da Tanrı’ya verilmelidir.” sözü alt âlemlerde hâlâ anılmaktadır.

¹⁶ Gelişim, olgunlaşma.

Vahşi Moğol ortaya çıkınca düşünmeden edemediler. “Beni barbar olarak görenler utansın. Ben ülkemde bir kahramanım. At üstünde Hazar Denizi’nden Japon Denizi’ne kadar ilerledim. Asya ile Avrupa arasındaki topraklarla dünya tarihinin gelmiş geçmiş en büyük bitişik sınırlara sahip imparatorluğunu kurdum. Elimin altında bulunan ülkeler sayesinde Hristiyanlar ile Müslümanlar arasında kısa da olsa bir süreliğine barışa vesile oldum. Ben Cengiz Han’ım.” diye sesini duyurmaya çalışıyordu. Durmak yoktu. Nereye kadar? Ne için? Kimin içindi bütün bu yapılanlar?

Pek çoğu derin bir sohbet içinde beyazla beyazı tartışıyorlardı. Her rengi içinde barındıran bir renk gibi, her insanı içeren bir devlet, bir dünyadan, savaşların olamadığı bir yerden bahsediyorlardı.

“Allah kendi adına bir insanın başka bir insanı öldürmesini ister mi?” diye bir soru duyuldu. “Kendi yarattığı bir kulun ölmesini istese bunu O’nun adına yapması için aracıya, insanoğluna vermeye ihtiyacı mı var?” diyerek Cihat’ın yanlış yorumlanmasına sitem edenler oldu.

“Bir oku atmadan evvel insanoğlu önce kendi yüreğine doğru çeker sebebi iç dünyasının farkına varması içindir. Aynı şekilde ateş ettikten sonra silah geri teper. Bu da insanoğluna yaptığı hareket sonucu kendisini karşısındakinin yerine koyması için fırsat tanınmasıdır.” dedi Evren.

Bir toprak ve bir avuç insan zaten aynı bölgeye sığabilirken, sığmayan kimlerin egosu, kimlerin ezikliği ve güç arayışıydı acaba? Kendi dünyasını, aile veya işini yönetemeyen insanlar nasıl olur da dünyayı yönetmek veya yönetenleri eleştirmek adına politika yaparlar? Dünya yeterince büyükse ve üzerine milyarlarca insan sığabiliyorsa neden hâlâ sınırlar konuluyor? Niçin milletler yaratılıyor? Ve niye insan, insan olmayı beceremiyor?

Buradakiler bulduklarını alt dünyaya bir şekilde iletmek için de çaba sarf ediyorlardı. Bunun bir yolu var mıydı? Elbette. Alt âleme giden herkes beraberinde tüm oluşumun bilincini de götürür, ancak çözmesi ve anlaması kişiye kalmış bir beceridir, herkese nasip olmaz!

“Adolf nerede?” diye sordular. “Dersini almak için geriye, Edomit’li Amalek, Mısır’lı Paro, Babil’li Nabukadnezar ve Asur’lu Senacerib’in olduğu kızıl karanlığa gömülmüş olmalı. Maalesef burada kötülüğe ve kötülere yer yok.” diye yan-kıyla cevap geldi.

Cihan merakla sordu: “Holokost’ta katledilen azınlık Hıristiyan ya da Müslümanlar olsaydı acısı daha büyük ya da daha küçük olur muydu? Fark olur muydu? Hangi tarafta olduğun tanık olmaktan daha mı önemlidir?”

Olan oldu bir kere diyerek, ya da inkâr ederek tarihi silmek mümkün müydü? Hayatın katiyen tekrar etmediğini onlar da biliyordu. O günlerde değilse en azından şimdi bunun farkındaydılar.

Çağ açan hükümdar Fatih Sultan Mehmet görüldü. “İstanbul’u ben fethedip Bizans İmparatorluğu’na son verdim. İmparatorluğumu farklı inançlardan kişilerin birlikte yaşadığı kozmopolit bir ticaret, kültür ve anlayış merkezi haline getirdim. Kazandığım savaşlar ve edindiğim topraklarla Osmanlı Devleti’ni bir imparatorluğa dönüştürdüm. Tahta çıkan padişaha devletin istikbali adına tüm kardeşlerini öldürme yetkisi veren bir kanunu da çıkarttım.” dedi.

“Hırs, güç ve egolarının kurbanı olmuş diyebileceğim bu kadar devlet büyüğü veya liderin burada ne aradığını anlamakta zorlanıyorum.” diye Cihan şaşkınlığını dile getirdi. “Öyle ya da böyle kendi elleriyle olmasa da verdikleri emir-

lerle insanlara zulüm eden, öldüren bu kibirli insanlara burada nasıl yer var?” diye de devam etti.

“Burada zaman kavramı yoktur dedim sana. Bu insanlar buraya gelinceye kadar nice kereler yeni bir boyut ve farklı bir yaşamın içerisine girip çıktılar. Nefislerini kontrol etmeyi öğrenip, doğru ve iyiliği yapmayı benimseyip, ruhlarını tamamen arındırdılar. Buradaki ruhlarının halleri onların olabilecek en iyi halleridir fakat sen onların bedensel varlıklarının en çok tanınmış, hatırlanan hallerinde görüyor ve idrak ediyorsun.” diye Evren açıklamaya uğraştı. Bazı olan biteni anlamak henüz zordu ancak böyle kalacak demek değildi elbet.

Marx, Lenin, Mao, Stalin ve Troçki düşüncedeydiler...

“Burada felsefe yapmak istemiyorum. Çünkü dünyayı farklı şekilde yorumlamak yerine onu değiştirmemiz gerekiyor.” dedi Marx.

Onun görüşüne göre şimdiye kadar yazılmış olan tarih, hep sınıf çatışmalarının tarihiydi. Değişimin uluslararası işçi sınıfının birleşmesiyle olacağına inanıyordu.

Pek çok insan şimdiye kadar dünyayı kendilerince yönetmek, insanlara öncülük etmek maksadıyla kullandılar. Gerek güç, gerekse hırs, egolarının bir parçası oldu. Bu uğurda hizmet verdiklerini zannederken kendi egolarına hizmet ediyorlardı. Yaptıklarını sandıkları, yapabileceklerinin yanında solda sıfır kalırdı. Dünya için derken aslında kendileri için, “ben” için bir şeyler yapmış olmanın hiçbir elle tutulur yeni bir sonucu görülmemekteydi. Bu yüzden dünyayı değiştirecek bir kavram, bir fikir, yeni bir ideolojiye ihtiyaç vardı. Bunu kimin çıkartacağı önemli değildi. Önemli olan her bir insanın, dünyada var olan her canlının bunun bir parçası olmasıdır. Herkesin birbiri için, birbiri uğruna fedakârlık yaparak daha iyi bir dünya, tamir edilmiş, tertemiz bir yer yaratmak gayesi adına çabalayıp mü-

cadele etmesi gerekmektedir. Bu dünya senin, onun, bunun için değil, hepiniz için olmalıdır!

Konu değişim olunca Mao böyle bir devrimin işçiler değil toprağa yakın köylüler tarafından olabileceğini düşündü ve bu yolda bir şeyler yapmaya çalıştı. “İnsan varlığını belirleyen onların bilinci değil, aksine bilinçlerini belirleyen onların toplumsal varlığıdır.” diyerek Marx kendini duyurdu. Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre felsefesini anlatıp izah etmeye çalışıyordu. Tam olarak anlaşılmamış olduğunun farkındaydı.

Lenin kendisinin de sınıf ayrımlarının olmadığı bir toplum yaratmaya çalıştığını hatırlattı. Stalin ise işçi sınıfı devletinin ilerisini görmekte zorlandığını ifade etti. Çünkü emsal alınacak bir başka devlet olmadığından, geçmiş tarihin bir faydasını ihtiyacı olduğunda göremedi. Büyük toprakların fakir köylüye dağıtılmasına öncü oldu. Aynı şekilde Mao toprak ağalarından alınan arsaları yoksul köylülere dağıtılmasını sağladığını söyledi.

Toprak veya maddiyatı eşit olarak dağıtmak fikri adil midir? Adil olmak eşit dağıtmak mı demek oluyor? Kölelik zihniyeti birinin sana sahip olmasından çıkıp sen birisi için ya da bir şirket adına çalışmaya dönüşmüşse, senede bir kez %5 veya %6 zam almak, beş senede bir terfi etmek senin mutluluk anlayışınca, her yıl pazartesiye denk gelen iki milli bayramda ne yapacağını plânlamak, aynı şekilde iki hafta senelik izinde nereye gideceğini düşünmek güzel hayat anlayışınca, gün gelecek ve hayatının sonunda sen de son soruyu kendine soracaksın elbet.

“Ey ömür nereye gittin benden habersiz?”

Amaçla araç birbirine karıştığında hedeften uzaklaşırsın! Şayet sevdiğin işi yapmıyorsan ve yaptığın işi sevmeye gay-

ret ediyorsan, isteklerin uğruna karakterinden ve kendinden ödün verip çalışıyorsan, çalışma! Sadece yaşa! Yaşayan kazanıyor, çalışan değil! Yaşayan kişi çalışır ancak çalışmak için yaşamaz. Dünyayı idare etmeye çalışma, bırak dünya kendi kendini idare etsin, sen de kendi dünyanı idare etmeyi öğren! Yaşamak adına hayatı biriktirme, ömrünü erteleme. Gün gelecek ve soruların olacak. Ümit et ki cevapları da sende olsun. Yanıtsız sorularla veda etme dünyana...

Yine de plan yap, ancak plana uymak konusunda ısrarcı olma. Esnemezsən kırılırsın! Teslim olmayı öğren, geleni karşılamayı bil ve kapı çaldığında evinde ol. Fırsatı yakala. Hayatı planlı yaşamakla plansız sürdürmek arasındaki fark su üzerinde gezinen bir yaprakla su üstünde yürüyen bir adam arasındakiikiyle aynıdır.

Adam Smith de, Karl Marx ve yanındakilerle konuşmaktaydı. İnsanları bir şey yapmaya teşvik eden sebeplerin başında onların menfaatçi, hırslı, bencil ve açgözlü olmasının yattığını söylüyordu. Karl'a göre her şeyi oluruna veya oluşuna bırakmak gerekliydi. Su, yolunu bulurdu nasılsa.

Az önce bahsi geçen ve görülen ruhların hepsi aynı şeyin peşindeydi ancak hem farklı yoldan gittiler hem de ele geçirdiklerini değişik hallerde kullandılar. Her biri alt dünyanın bir parçasını ya da tamamını yönetmek, onu ve içindeki insanları kontrol edebilmek, onlara fikir ve ideolojileriyle liderlik etmek için gayret gösterdiler. Bilinçli veya bilinçsiz olarak hepsi aslında kaynağı arıyordu. Onu bulduğunu sandıklarında ya egolarına yenik düşüp elde ettikleri gücü kendileri için kullandılar veya Tanrı rolünü oynayabildikleri kadar uzun oynadılar.

Tanrı'yı aramakla Tanrı olmayı arzulamak arasında elbet büyük bir fark vardır.

Mutlak Hakikat, O’nu bulup O’na ulaşmak ve nihayetinde O’nunla olmaktır. O’na kavuşup O’nunla Bir olmak, egona rağmen hırs, kibir, kıskançlık, şehvet, şöhrret ve güç peşinde koşmaktan vazgeçip özüne inmektir. Bu da aklını kalbine gömüp kalbinin gözünü açmaya başlamasıyla mümkündür. Egonun kendi beyni ve aklı vardır ve beslenme şekli kalbin tam tersidir. Ego görmezden gelinmeyi sevmez, ona yokmuş gibi davranılması onu güçlendirir, onu kızdırır ve harekete geçirir. Ego kutsanmak ister çünkü seni ilerletendir.

“Ego en büyük rüyadır. Onun kendi güzelliği, kendi ıstırabı vardır. Onun kendi mutluluğu ve acısı vardır. Onun kendi cennetleri ve cehennemleri vardır ve her ikisi de oradadır.” diyen Osho’ya hak vermemek elde değildi.

Düşmanlık kuyusunu fark ettiklerinde anladılar ki, alt dünyada olan herkes arzu ettikleri takdirde dış görünüşe bakmadan, yüzeyi kabullenmeden biraz emek harcayarak alta yatan cevheri, yani maddiyat yerine maneviyatı bulup dengenin içindeki zenginliği yaşayabilecekti. Bunun için önce istemek sonra inanmak gerekiyordu ve bu da insanoğlu için zaman alacaktı. Ne kadar mı? İnsandan insana değişecekti elbet. Ancak olması gereken, istenen, arzu edilen hal, herkesin aynı anda bu seviyeye ulaşmasıdır. Olur mu? Evet, bir gün herkesin uyandığı, farkındalığının arttığı bir zaman diliminde olacaktır...

Anlaşılan, bu durakta her ilim sahibi kişinin üstünde daha fazlasını bilen bir başkasının olduğuydu...

Mesih her birinin yanından geçerken ağlıyordu. Yanında Sabetay Sevi boynu bükük bir şekilde duruyordu.

Yedi ayaklı şamdanın ilk mumu birdenbire kendiliğinden yanmaya başladı.

VARLIK TEPESİ, BOLLUK DAĞI ve BEREKET DURAĞI

Evren'le Cihan ikinci durağa geldiklerinde her bir durağın paralel boyutta üst üste denk geldiğini anladılar. Bu insanın algılaması dışında bir durumdu. Burada olan ışık tüm renkleri içermekteydi ve her tarafı çevreleyen kıymetli yağmur damlalarına yansiyarak saf bir gökkuşağını oluşturunuyordu.

“Bir kral bile çok at, çok avrat ve çok altınla gümüşe sahip olmamalıdır. İşini sev ancak mevkii peşinde koşma.” sözleri duraklar arasında yankılanıyordu.

Bilir misiniz ki şehvet, kibir, haset ve hırs düşkünün insanlar tüketmekten bıkmazlar. Tükettikçe tükenirler... Dünyaya gittiklerinde bir bedenle kısıtlı ilahi ruhsal varlıklarına rağmen maddeye bağlanıp, dünyevi arzu ve zevklerin peşinde koşan sarhoşlar maalesef olumsuz güçlerin esiri olarak hayatlarını tüketirler. Maddeye olan bağımlılık kişinin kendi ilahi gücünü, ışığını azaltır. Hâlbuki ruhlarını yükseltmek için o ağırlıklardan kurtulup hafiflemeleri gerekir. Aksi halde hayat yolunda inişte olurlar. Bu insanlar ağızlarını göklere karşı doğrultup, dillerini yeryüzünün üstünde gezdirirler ve tüm akan suları eninde sonunda kuruturlar.

“İrmak suyunu tümünden içmenin imkânı yok ama susuzluğu giderecek kadar içip durmanın da yolu yok.” dedi Mevlana Celaleddin.

Tasasız bir rahatlık havasına bürünmek kolaydır. İnsanoğlu değişime açık olmasa da, bu “daha” içerdiği takdirde, hele de olumlu yönde bir değişimse, yeni haline alışması kaçınılmaz oluyor. Elinde olanın fazlası geldiğinde ihtiyacı olmasa

dahi biriktirmek ve onları devamlı gözden geçirmek, bunların sahibi olduğunu sanan kişiyi de memnun eder. Hayat mutsuz olmakla doyumsuz olmak arasında gidip gelmektir. Bunlar hem düz bir çizginin iki ucudur hem de spiraldir. İnsanın arzu ve istekleri yerine geldikçe “daha” deyip doyumsuz olur, gelmediğindeyse “neden” diye sorgulayıp kendini mutsuz eder. Sıfır noktası, yolun ortası, bulunulması gereken yer, “an” da ihtiyacım olan her şeyim var ya da hiçbir şeye ihtiyacım yok deyip şükredebilmektir.

Cihan’ın aklı ilk durakta takılı kalmıştı. Bilgi birikimi maddi mi manevi miydi? Genel anlamda soyut mu somut muydu? Bilgeliğin elle tutulur bir yanı var mıydı? Konusuna göre değişir miydi? Giyecek, yiyecek gibi kullanılıp aktarılmazsa kokar, çürür, eskir veya ölür müydü? Bu sorular kafasını kurcalıyordu.

O esnada saçları dökülmüş, aksakallı, yakını görmekten aciz, uzağı kestirebilen âlim kılıklı bir yaşlıya rast geldiler. Yüzüne bakan çocukların her birine elinde tuttuğu kitaplarından dağıtıyordu.

“Saklamak ne için ki?” dedi.

“Hanginiz inşa ettiğiniz kütüphanelerde tuttuğunuz kitapları okuduktan sonra bir kez daha elinize aldınız acaba?” diye sordu.

“Kitaplardan ilmi öğrenin, sonra da aktarmayı bilin.” dedi ve düşündürdü...

Hemen ardından alt dünyayı işaret ederek sahip olduğu kitap bilgisinden birkaç şey paylaştı. “Su hem pozitif enerji hem de aktarım kaynağıdır. Ateş negatif enerji gücüdür. Kabul etmenin, almanın ve sınırlamanın kaynağıdır. Rüzgârsa nötr enerji gücünü temsil eder; aynı zamanda da atomun içindeki nötrondur. Atomlar nasıl bu üçünü birleştirip fizik-

sel dünyayı yaratıyorsa, insanlar da üçünü birleştirip ruhsal evrenlerini inşa edebilirler. Nötr olan güç, insanoğlunun nefsini temsil eder. Her üçünü birleştirmek için öğrenilmesi gereken şey, kabul etmeyi ya da almayı, paylaşmak adına yapmaları gerektiğidir. Egolarını beslemek amacıyla değil!” diye devam etti. Pek anlaşılmadı. Çocuklar hiç anlamadı, bakakaldılar...

“Ne kadar bilersen bil, söylediklerin karşındakinin anladığı kadardır.” dedi Mevlana Celaleddin.

Dere tepe düz gittikten sonra zirveye ulaşılar. Adamotlarının geniş yaprakları, mor çiçekleri etrafı doldurmuştu. Sarı renkte meyvesinden yiyenler esansından sarhoş oluyordu.

O esnada bir avuç içki sarhoşu insan akıllarında çıkageldi. Elllerinde şarap kadehleri, mutluluk naraları atıyorlardı. Kadını erkeği, kederi elemi ve neşesiyle farklı bir dünyanın arayışında olan bu ruhlar, mutluluğu aramadan bulduklarına geçici de olsa kendilerini inandırmış gözüküyorlardı. Aslında onlar kaçmak, hatırlamamak için içiyorlardı, anımsadıklarını ve kendilerini unutmak için... Bilmedikleri içtiklerinin içinde üzümle birlikte kuzu, aslan, maymun ve domuz pisliğinin olduğuydu. O yüzden içmeye başladıklarında kuzu gibi zarsız ve tatlı, içtikçe kendilerini aslan gibi güçlü gören, sarhoş olunca daldan dala atlayıp zıplayan bir maymun ve sonunda da yaptığı ve yediği pislikleri yeniden yutmak zorunda kalan domuza dönüşüyorlardı. Dünya ile sarhoş olup sonradan buranın ilahi sarhoşluğunu fark edince de olan biteni anlayıp uyandılar. Yanan yüreklerinden bas bas bağııyorlardı. Sarhoşun naralarını nasılsa herkes duymaz, bu bilinir. İstemek ve istediğine kavuşacağına inanmak arasındaki fark da kadehin içindeki şarapta yatar. Bundan da haberdardır insanoğlu. Bir şeyleri isteyip bunların gerçekleşeceğine inanmayan kişi istediğine nasıl ulaşır ki?

“Yokluğunda bir ağaç gibiyim,
Varlığındaysa dağın tepesinde
Meyhanede ayyaş olamadıktan sonra
Sarhoşluk neye yarar?
Taş sen isen benden de
Ne zümrüt olur ne de elmas yüzük
Sevdalı kalır ararım

Şarabımda hakikati...” dizeleri yanık bir sesle göğsüne yükliyordu.

Ruhun yükselebilmesi için belli ağırlık, saplantı ve beklentilerden kurtulmak gerekiyor. Bunu başarabilmek için yücelmeyi istemek yeterlidir. Var olan sarhoşluk hakikati görememekten kaynaklanır ve O’nun gizlenmesine sebebiyet verir. Hâlbuki içki içmeden olan baş dönmesi ve sarhoşluktur O’na yakın olmak ve O’na ulaşmak... Burada olan herkes bunu nihayetinde öğrendi.

Sarhoşlara bakarak, “Her neşe kadehinin dibinde duran ızdırap tortusu sıranın ona gelmesini bekler.” diye Evren konuştu. “Her sarhoş zamanı gelince elbet ayılacaktır! Ancak her uykuya dalan uyanmayacaktır.”

İnsanın canını acıtan fiziksel acı mıdır yoksa ayrı düşmenin yarattığı boşluğu dolduran haksızlık, mantıksızlık, “niye ben” adına duyulan ruhsal ızdırap mıdır? Bedensel ağrı veya sancı gerçektir, süreçtir ve ilacı vardır. Morfin bile alınır, geçer. Zihinsel ve ruhsal acılar düşünceden ibarettir, sürdürmekse tercihtir. İnsan kendisi durdurma yetkisine sahiptir. Panzehiri kendisindedir. Bu acılar ruhsal uyanış, şuurun açılması, herhangi bir tekâmül sonrası ruhun bedenle uyum içinde olmaması halinde cereyan eder.

“İnsanın çektiği acının büyüklüğü görecelidir. Ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun, acı da insanın ruhuna ve bilincine tamamen yayılır.” dedi Victor Frankl.

Acılardan kaçarsan zayıf düşersin ve ızdıraba sığınırsın. Acı acıttandır, ızdırapsa bilincin eseridir. ızdırabı acı sanma, sanırsan şayet ya kurban rolünü üstlenir kendini suçlarsın ya da dışarıdaki kişileri suçlar, onları özür olarak kullanırsın. Bu acılar sana besin kaynağı olur dikkat et. Kötü sandığın olaylarla yeniden karşılaştığında bu bile sana mutluluk vermeye başlar sana düşünecek malzeme çıktı diye. O zaman acı dediğin canını acıtmıyor, acıdan besleniyorsun, vampir gibi aslen kendi kanını emiyorsun, farkına var.

Bilgili olduğunu zannettikleri için çevresinde olan biteni anlamadan, sebep sonuç zincirine bakmadan mütemadiyen şikâyet eden mutsuz ve huzursuz insanlar vardır. Bunlar rahatsızlıklarından dolayı rahat hissederler. Kalpleri mühürlü olduğundan gerçeği kavrayamazlar.

Unutma ki eğlence, neşe ve kahkahalar yapmacık ve geçici olabilir. Kalbin içinde olan keder ve hüznünse gerçektir ve kalıcıdır. Acı aslında ağlatmaz; acıya yüklenen anlam insanı üzer. Acıyı öğrenen acıyı yaşamaz çünkü acı çekilecek bir şey değildir.

Acı mı tatlı mı? Neşe mi keder mi? Kahkaha mı gözyaşları mı? Hangisi öğretir, geliştirir ve tekâmüle sebep olur diye soracak olursanız cevap yüreğinizin içinde yatmaktadır. Önemli olan kalbinizi yıkayıp onu okumanızdır!

“Allah görmek yeteneği bahşetsin ki, nereye bakarsan bak sadece tüm yarattığı güzellikleri göresin.” diye Evren temenide bulundu.

“Mal biriktirir, hırs peşinde koşar, duygularınızın emrine girersiniz ama unutmayın ki çoğunuz bir yoksul kadar rahat can veremeyeceksiniz.” diyen Yunus Emre’nin sesi duyuldu.

Hırsı temsil eden kaz, mevkii temsil eden tavus kuşu, şehveti temsil eden horoz ve bitmek bilmeyen istek ve arzuları temsil eden kargaların görüntüleri etrafta geziniyordu. Alt dünyada her birinin peşinde koşan elbet vardı ancak onları yakalayıp tatmin olacak bir tek kul yoktu. Yine de bilin ki, aşağısı yukarıya, yukarısı da aşağıya bağlıdır.

Binalarının, yüksek gökdelen ve geniş çaplı kulelerin olduğu yere geldiklerinde birbirinden mükemmel şekilde inşa edilmiş bu insanüstü yapıları görüyor gibi algıladılar.

“Hepsi aynı değil mi aslında? Fark nerede?” diye Cihan soruverdi. “Aynen öyle, haklısın. İyi uyumak için gereken şey büyük bir ev, geniş bir oda veya kaliteli bir yatakla, yumuşak yastık ve yorgan sanıyorlar; aslında ihtiyaç olan sadece huzur ve açık bir zihindir. Bazen sokak bankında uyuyan yorgun birinin rüyaları, kuş tüyü yastıkla kocaman bir yatakta yatan kişiden daha renklidir. Aynı şekilde güzel ve lezzetli bir yemek için gereken şey açlık ve iştahdır. Tadın sırrı burada saklıdır; porsiyonun büyüklüğü, yemeğin cinsi veya fiyatında değil.” diye Evren cevapladı.

“Büyük ev sahiplerinin egoları büyüktür. Sürat arabası sahiplerinin egoları hız yapar. Uzun yatı olanların egosu uzar. Hele bir de özel jeti varsa egosu da uçuyordur. Ne kadar az ve küçüğe sahipse insan egosu da o kadar küçük kalır denebilir mi?” diye soran Cihan’dı.

Ardından, “ Fakir olanın uykusu derindir, parası da yoktur borcu da. Zengin olanın uykusu kaçır. Kıymetli neyi varsa saymakla tüketir ömrünü. Birileri bir şeylerini alıp götürecek korkusuyla uyuyamaz. Bir gözü hep açıktır, sonra ölünce de

iki gözü açık gider. Bakakalır ardında bıraktıklarına, yanında götüremediğine yanarak...” diye Evren devam etti.

Beraberinde bir şey götüremeyeceğini bilen, boş avuçları fark edilsin diye, “Ben ölünce bir elimi tabutun dışına atın. İnsanlar görsünler ki padişah olan Kanuni bile bu dünyadan eli boş gitmiştir.” sözlerini vasiyet eden liderin kim olduğu pek bilinmese de yaptığı hareket hâlâ nesilden nesle ağızdan ağza anlatılıyor. Keşke diğer avucunu da göstermeyi akıl etseydi. Maalesef herkes kısıtlı akıl ve zekâsıyla sonsuzluk fikrini anlamaya çalışmakta hatta sonsuza kadar hayatını sürdürebileceği düşüncesi olan bir hayali yaşamakta...

“Tanrı dünyayı yarattı ve insanlara verdi. Demek ki, dünyanın toprağı ve bu toprağın bütün ürünleri insanların ortak malıdır. Ben senin evinde kendi evim gibi oturabilmeliyim, sen benim eşyayı kendi eşyan gibi kullanabilmelisin. Çünkü bütün bunlar hepimiz içindir ve hepimizin malıdır. Tarih, gelecek için kavga verip yitmiş bile olsa, insanlık için vuruşanları hiç unutmaz.

İbadet etmekten amaç; ezeli ve ebedi Varlık’a gönüllerin yönelmesi ve kapılmasıdır. Yoksa dünya umuruna dalmış bir kalp ile bin sene namaz kılmış, oruç tutmuş olsan, bundan dolayı hiçbir sevap ve mükâfat kazanamazsın. Ölmeden önce ölmek, dünyanın zevklerinden ve hayvani hırs ve şehvetlerinden sakınmaktır. Onu yapabilen insan, şüphesiz ki, Hakiki Varlık ile birleşir. Ve sonsuz hayat ile diri olur. Ancak insanlar dünyanın bin bir türlü çekici ve aldatici zevkinden, çeşit çeşit yakıcı hırslarından ayrılamadıkları için buna gönül vermezler.” diyen Şeyh Bedrettin’in sesi duyuldu.

Rockefeller, Rothschild ve De Medici Ailesi’nin fertleri, buradaki işsiz dilencilerle birlikte ellerinde kazma ve kürek, para, altın ve mücevher dolu dağı kazıp alt dünyaya gülerek

boşaltıyorlardı. Aşağıda avucunu göklere açarak uzatan nasi-bini alıyordu.

İnsanoğlu dilediği her şeye elini uzatarak kavuşabilir çünkü her şey onun elinin, gözünün altında ve uzanıp alacağı mesafededir. Yeter ki istesin ve inansın. Hayalet veya boş beklentilerin peşinde koşma ancak hayallerinden de onları gerçekleştirene kadar vazgeçme! Bir insan bir şeyi yapabiliyorsa herkes isterse aynısını yapabilir, unutma! Onunla senin aranda bir fark yok. O yaptıysa sen de bir başka âlemde yaptın, henüz haberin olmadı. Düşlerinin doruğuna erişmek istiyorsan düşüncelerinin odasından çıkman gerekiyor.

“İnsanlar ‘Monopoly’ oyunu oynarlar, bilir misin?” diye sordu Evren.

“Evet. Ben de zamanında oynadım.” dedi Cihan.

“Oyunun kuralları hemen herkes tarafından bilinir. Her oyuncu oyuna eşit şartlarda para ve imkânlarla başlar. Attıkları zara göre ilerlemeye, semtleri satın almaya, ardından evler dikip üç veya dört evden sonra otel yapmaya girerler. Kira getirisi başlar. Kimisine şans güler, kimisi hapse düşer. Bazısı kart açar geri döner. Kimi zaman hırslanır oyuncular. Bankaya evini ipoteğe veren olur, dörtlüyle koşup giden de. Oyun tek kişi kazanıncaya kadar devam eder. Bu kazanan kişi neyi kazanır? Hiç sorar mı kendine? Kaybedenler ne hissediyor diye düşünür mü acaba? Hayat da aynı bu oyun gibi değil mi aslında?” diye duygularını dile getirdi Evren.

“Tanrı zar atmaz.” dedi Einstein. “Tesadüfler sadece bilgi ve idrak eksikliğine dayalıdır. Görünen belirsizliğin ardında kesinlikle yasalara bağlı, bilimin henüz keşfedemediği bir düzen vardır.” diye devam etti. Bilmedikleri Allah’ın kimseye açık çek vermediği idi.

“Hayat yine de ‘Monopoly’ oyununa benziyor. Tek kazanan olmasa da bir sürü kaybeden oluyor. İşin sırrı zarı atan bilekte mi? Emekte mi? Atılan zarı değerlendirip verilen kararlarda mı? Geleni karşılamayı bilmekte mi? Bilinmiyor... Yaşamın içinde farklı yollardan ilerleyebilir, yerinde bekleyebilir hatta geri bile gidebilirsin. Herkes bir olsa tüm sokaklarda evler, oteller olsa, kimseden kira alınmasa ve herkes kazansa oyun olur muydu?” diye sitem etti Cihan.

Aynı şeyi sürekli yaparsan yerinde sayarsın ve sonra geride kaldığını anladığında iş işten geçmiş olur. Hatırla ki devamlı aynı yolda yürürsen sonunda eğimini, çukurunu, kaldırım taşlarını da ezbere bilirsin. Ondan sonra o yolda yürümek ilerleme olmaz, sadece ezberden hareket olur. Aynı bir körün hissederek yolunu bulmaya çalışması ve çukur varsa düşmeyeceğini bilmesi gibi bir haldir. O yüzden değişim, insanoğlunun hayatında kaçınılmazdır. Ancak değişimin içinde O’nunla ortak olmalısın! Değişkenle birlikte değişerek ilerle, aksi takdirde olduğun halde kalır, yosun tutar paslanırsın!

“Hayata anlam yüklemeye çalışırken önüne çıkan sonsuz seçenekleri görmek lazım. İyi veya kötü, doğru veya yanlış her neyse... Yaşam GPS navigasyon sistemine benzer. Sabahleyin gözlerini bir beden içinde açarsın, aynı arabanın motorunu çalıştırdığın gibi. Varacağın yerle ilgili karar verir onu hedef olarak yazarsın. Daha önceden gittiğin yerler listesine mi bakarsın yoksa yeni bir adres mi girensin? Her gün aynı yoldan mı yürürsün yoksa birebir aynı rotada mı arabayı sürersin? Yolda sağa sola dönüp macera arar mısın yoksa GPS’in dediklerine robot gibi uyar mısın? Köprü, tünel parası öder misin yoksa hayatı ucuza mı getirirsin? Ya o yoldan gitmemeni gerektiren uyarıları fark edersen ne yaparsın? Trafikte sıkıştıysan, işçiler, polis, ambulans varsa yolunu değiştirir misin, aynı yolda ısrarla bekler misin? Kontrol sende mi

GPS’de mi? Navigasyon olmazsa arabayı kullanabilir misin? Hafıza kayıtlarına ve eski tecrübelerine, yön duyguna ne kadar güvenirsin? Yol gösterilmeye ihtiyacın var mı? Kaybolmaktan mı korkuyorsun? Hangisi? Sadece aval aval dolaşan mısın? Durup insanlara yol ve yön için fikir soran mısın? Yoksa kendi yolunda yalnız giden misin? Sormamanın ya da sormanın sebebi gurur mudur, güven midir? Korkak mısın? Cesur mu? Hangisi senin cevabınsa, hangi aracı seçtiysen bil ki her zaman seçeneklerin vardır. Ancak her istediğini seçme özgürlüğün seninle kısıtlıdır. Etrafında olan bitene bakmak ve görmek, durup yavaşlamak, işaretleri fark etmek seninle ilgilidir.” dedi Evren.

Bu arada sürekli alt dünyaya işaretlerin gittiğini görünce, onların ne olduklarını soran Cihan’a cevap yine Evren’den geldi: “İnsanoğlu değişimin içindeyken kendi inancını ve kararını sorgular. İyi bir şey yapıp yapmadığı, doğru yolda olup olmadığı konusunda buradan bir işaret görmek ister. Maalesef her ne kadar işareti yollasak ve onlar da görse de, hemen ardından bir tane daha teyit için isterler ve gelmediğinde de ilkini mucize veya işaret olarak almazlar. İnsanın tabiatı böyledir işte. Maalesef değişmiyor.”

Kral Süleyman ile Midas yere göğe dokunup ellerinde oluşan altını etrafa saçıyor, William H. Vanderbilt, Andrew Carnegie, Nikolai Romanov yerde duran alelade taşlara ve yanı başlarında duran pırıl pırıl parlayan kıymetli taşlara bakıp gülüşüyorlardı. Taş taşı ne de olsa. Ona değeri veren, bakan gözün kendisi değil miydi?

“Kör insan için elmas da bir cam da... Sana bakan kör ise kendini camdan sanma.” dedi Mevlana Celaleddin.

Mutluluk da göreceli bir kavramdır. “Mutlu olmanın sırrı nerede oturduğunda, nelere sahip olduğunda, kimlerle nasıl ve ne yiyip içtiğinde mi yatıyor?” sorusunu düşünürken bir

de bakmışlar mutluluk saklambaç oynuyordu. Bazen ebe, bazense saklanan oluyordu. Kendi kafasına göre oyunu başlatıyor yine kendi kararına göre, sıkılınca oyunu bitiriyordu. Mutluluk seçim midir sonuç mudur diye sorgulayıp düşünceye daldılar.

Evren mutluluğun anda olduğunu hatırladı. “Anda isen yaşıyorsun, yoksa düşüncedesin ve o anı yaşamıyor, kaçırıyorsun.” dedi. Cihan ise mutluluğu bulduğunda ona nasıl sarılacağını, onu nasıl sarmalayacağını ve elinde sıkı sıkıya tutacağını hesabını yapıyordu. Ne de olsa işin başından beri kendi içinde değil de, dışarıda aradığı o değil miydi?

Dışarıda aranan mutluluğun parayla bir ilgisi yoktur. Zenginlik de parayla ölçülmez. Fakir olmaksızın hiç ayıp değildir. En büyük fakirlik elinde olan zenginliği görmemek yani kendini tanınamaktır. Halinden memnun değilsen o zaman zenginleşeceksin. Ancak yine de hatırla ki maddiyat dünyasında parasız olmak hiçbir zaman popüler olmadı ve olmayacak...

Zengin insanların mutlu olduğuna dair bir emare yok ancak mutlu olan kişinin zengin olduğu aşîkârdır. Her şeye sahip olduğunu düşünen ve bunun bilincinde olan kişiye tamdır. Bir şeye ihtiyaç duymaz. Elinde olandır ona yetecek olan. Başkasının elinde tuttuğu veya ona göstermeye çalıştığı önemli değildir. O yüzden elindeki için şükret, olmayan içinse sebat et! Hatırla ki, sabır arttıkça zaman genişler, azaldıkça da daralır ve insanı daraltır. Olan biten her şeyin elbet bir açıklaması vardır. Sahip olduklarını görüp, olmadıklarına odaklanmayan insan mutlu insandır. O her neye sahipse mutludur ve ona göre onun her şeyi vardır. Bir insanın hangi şeylere sahip olduğunun da esasında önemi yoktur. Eğer kişi Tanrı'nın ona verdikleri ile tatmin olursa, her an her şeye sa-

hip olduğunu hissedecektir. Gözü dışarıda veya başkasında olmayacaktır.

Sanıldığı gibi asalet, taç, taht ve asa değildir; varlığın sürebilmesi için gerekli olan şeyler gerçek, merhamet ve barıştır. İnsanoğlunun sahip olduğunu sandığı her şey Tanrı'ya aittir. Zenginlik sanılan maddiyatı dahi ödünç olarak veriyor. Kullanım haklarını geçici bir süreliğine devrediyor. Verdiği kişi kendi harcamalarını yaptıktan sonra ihtiyacı olanlara gerektiği kadar destek olmalıdır. Bu zaten Tanrı'ya ait olanı başkalarıyla paylaşıyor olmak halidir.

Sahip olduğun her şeyi O bilir, O'ndan saklayamazsın, O'na iade etmek gibi düşünüp hareket edersen sonunda yaptığın amellerin¹⁷ hayrını görürsün. Yardımseverlik adına yaptığın bu sevap, seni fakire ulaştırmak için Tanrı'nın tayin ettiği bir elçi konumuna koymaktadır. Allah O'nun adına, O'nun eli görevini üstlenmek üzere, parayı pay etmeniz için size verir. Adil bir şekilde dağıtmanız için size güvenir. Bunu neden yapıyor diye soracak olursanız, parası olmayan kişiye henüz bu konuda güvenmediğindendir. Bu yüzden, sizden O'nun adına yapmanızı bekler. Göklerden, yapılacak bir iyiliğin, iyiliği hak etmiş bir kişi yoluyla gerçekleşmesi ayarlanır. Tanrı birisini ödüllendirmek istediğinde, bunu ödülü hak eden bir başka kişi aracılığıyla yapar. Bu yolla aracı olan kişi, yaptığı iyilikle daha büyük bir ödüle hak kazanır. Birine el vermek, yardım edip destek olmak ömrü uzatır. Çoğu zaman bir kaza veya beladan kurtulduğunuzda “verilmiş sadakan varmış” demeleri bundan kaynaklanır. Her iyilik hayatınıza gün katar. Birinden yardım istemek zayıflık değil, gücün ta kendisidir. Siz isteyin; vermez ya da duyarsız kalırlarsa Allah da onların istek ve arzularına karşı duyarsız kalacaktır.

¹⁷ İş, vazife, hareket, idare, daire, işlemek, yapmak, davranış, etki, ibadet, hayırlı iş

Dikkat et, kimseye ihtiyacı olmadığını söyleyen insanların aslında herkese ihtiyacı vardır. Kimseye değer vermiyor gibi gözüken insanlar kendilerine değer vermiyordur. Sır, her şeye sahibim ve ben her şeyim diye kendini bilmekte yatıyor.

Sana geçici olarak verilen nimetlerin kıymetini bil ve onları iyiye kulan, zira hiçbir şey senin değildir. Bedenin bile sana ait değildir; onu sahiplenmeye çalışma. Damga, mühür veya dövme koyma! Yalnız ona iyi bak ve koru. Herhangi bir şeyi elinde zorla tutar veya sahiplenirsen ona tutsak düşer, sonunda da fakirleşirsin. Her ne kadar bir ipte iki cambaz oynamaz veya bir tacı iki kral paylaşmaz derlerse de onlara inanma. Herkes bu oyunun içinde birlikte ve oyunu da beraber oynamak zorunda. Paylaşmayı, vermeyi, dağıtmayı bil ki sana da fazlasıyla geri gelsin. Evrende boşluk yoktur, illa bir şekilde dolar. Aklında olsun insan sahibi olmadıklarını sahiplenmeye çalışır! Arzu ve isteklerinin kölesi olma. Bu uğurda özünden taviz verme!

Bolluk ve bereketi pay etmediğin takdirde bir başka yerde açlık veya eksikliğe sebep verebilirsin. Bu dünyanın nimetleri herkese yetecek kadardır. Fazlası vardır, azı yoktur.

Bugün dünyanın bilinen mal varlığı serveti geçen yüzyıllara göre fazlaştı mı azaldı mı diye hiç düşüneniniz oldu mu? Bu rakam 50 yıl önce ne kadardı? Ya da 100 sene evvel kaçtı? Bu elinde 100 dolarlık bir çekle arkasını cirolatarak 100 farklı kişinin elinden geçirip 10,000 dolarlık bir iş potansiyeli yaratmak değildir. Dünyanın değeri şu anda yaşayan tüm insanların mal varlığının toplamı mıdır? Sermaye dediğiniz nedir? Değer yüklenmiş farklı ülkelerin para birimleri mi? Yoksa maden, bitki ve hayvan diye bildiğimiz, bizi ayakta tutan âlemler midir? Gerçekten tüm canlı varlıkların ihtiyacı olan toprak, hava, su ve ateştir. Bunlardan herhangi biri yok olsa veya arzı azalsa dünya fakirleşmez mi? Peki pa-

ranın azalması veya değer kaybetmesi size neyi kazandırır ya da kaybettirir acaba? Sizler asıl değerli olmayan maddelere değer yükledikçe onlar size sahip çıkmaya, sizleri esir almaya başlar. Sizi ayakta tutan zenginlik, dünyanın sermayesi hep var olandı. Her şey aslında var. Siz bir şeyi görmüyorsanız o yok demek değil. Olanlar şimdiye kadar 120 küsur milyar insana yettiğine göre bundan sonra da yetecek ancak dağılımı eşit değil. Gönül eşit olmasını da isterdi ancak şimdilik en azından adil kalmalı!

Herhangi bir beş yıldızlı otelin açık büfesinden arta kalıp çöpe atılanlar, açların karnını doyurabilir. Herhangi bir Fransız markasının sezon sonunda indirimde koymamak için yaptığı kılık kıyafetler pek çok çıplağı giydirebilir. Siz bunları göre göre olan bitene göz yumarsınız! Sanki olmuyor sayıyorsunuz çünkü sizin başınıza henüz gelmedi. Başkasının derdi, bırak onlar düşünsünler deyip geçiriyorsunuz. Bu duyarsızlık ne zamana kadar sürecek? Daha ne kadar gözletrinizi karanlıkta tutacaksınız?

Birden yüzünde ifadeden yoksun, yalnız ve düşünen bir adam gördüler. Kederli mi, mutlu mu anlaşılmıyordu. Bu yüzden aklından ne geçtiğini de göremediler.

“İyisi mi ona soralım.” dedi Cihan.

“Ey bu yolun yalnız yolcusu, ne yapar ne edersin burarlarda, ıssız ve karanlıkta?” diye sordu.

“Işığı arıyorum.” dedi meczup.¹⁸

“Nerede arıyorsun?” diye Cihan sordu.

“Akşamın karanlığında.” diye cevap geldi.

“Işığı karanlıkta nasıl bulacaksın?” diye soran Cihan ardından güldü.

¹⁸ Kendine doğru çekilmiş, Tanrı sevgisine tutulmuş demek

“Hava her gün güneşli olmaz ancak en karanlık geceyi bile aydınlık bir sabah bekler.” dedi meczup.

“Bir şeyi bulunmadığı yerde aramak aramamak demektir.” Bunu diyen Mevlana Celaleddin’di.

Karanlık sadece ışığın yokluğu değil, bir boşluktur aynı zamanda. Tıpkı bir yangın sonrası her şeyden arta kalan uçuşan küller gibi. Karanlığın aslı da ateştir ve görüntüsü siyah tır çünkü başka hiçbir renk siyahı değiştiremez. Siyah renksizliktir. Evren’le Cihan birbirlerini bakışlarıyla onaylayıp yola devam ettiler.

İnsanlar yarın bu olacak veya şu olacak diye düşünüp zamana yatırım yapmak yerine, kendine ve bugüne yatırım yapsa hayırlarına olur. Çünkü kimse yarın elinde ne olacak, ne zaman nerede ölecek bilemez.

Yatırım yapılması gereken ortak dünya sermayeniz de hava, su ve toprakken siz hâlâ ateşle oynamaya devam ediyorsunuz. Paraya, kâğıda değer yükleyip daha büyük evlere sahip olmaya, yeni markalar tanımaya, eski markaların yeni modellerini almaya, hızlı araba veya jet hızında uçak alarak yolunuza devam ediyorsunuz. Bir yerlere varacağınızı ya da vardığınızı sanıyorsunuz. Üstelik bunu gelecek nesillere istenmesi gereken, arzu edilen şeyler olarak bırakıyorsunuz. Kim hangi vakit uyanacak, kim ne zaman birilerini uyandıracak? Sorun kendinize!

İnsanoğlu bilerek veya bilmeden karada, havada ve denizde tahribata yol açıyor. Alt dünyada ciddi bir çevre kirliliği mevcut, ozon tabakası delinmiş, ekolojik dengeler bozulmuş, birçok hayvan ve bitkinin nesli tükenmekte... Bütün bunlar insanın vurdumduymazlığı ya da açgözlülüğü sonucunda oluşuyor. Bunu görmeyecek kadar körler...

Hepiniz bir olsaydınız, herkes eşit şartlarda yaşıyor olsaydı sizin için ne değışirdi? Herkesin giydiği aynı siyah şort ve beyaz üst olsaydı zaten birbirinizden farklı olmaz mıydınız? Tek tip bir vasıta bulunsa ve herkes onunla seyahat etse daha mı az mutlu olunurdu? Egolar büyür müydü küçülür müydü? Yiyeceklerden zevk almayı birbirinize öğreseydiniz farklı yemek yeme ihtiyacı ya da merakı doğarmıydı? Sağlık konusunda herkes birbirine yardımcı olabilseydi herkese eşit haklar verilseydi, çoğunuz daha sağlıklı bir topluma sahip olsaydınız kime ne zararı olurdu? Kim neyi, ne kadar kaybederdi? Dünya aynı yer olarak kalır mıydı? Daha mı iyi olurdu? Tamiri daha mı kolaylaşırdı acaba? İçinizde istek varsa ve buna inanıyorsanız kusursuz ve rengârenk bir dünya da vardır. Bunu yaratmaya niyet etmeniz kâfidir...

Evren, alt dünyada anlatılan bir hikâyeyi anımsadı. Yüzlerce insan çırlıçıplak yaşarken, içlerinden bir tanesi kim olduğunu anlayabilmek ve unutmamak adına bir şapka yapıp kafasına takar. Günlerden bir gün rüzgâr alır şapkasını uçurur. Bir başka adam bu şapkayı bulur ve kendisi takar. Ormanda dolaşırken şapkalı adamı gören şapkanın ilk sahibi çok şaşırır. Adama doğru gider. “Ben senin kim olduğunu gayet iyi biliyorum. Bilmediğim benim kim olduğum.” der.

İnsanlar aslen ihtiyacı olduğu her şeye sahip olduklarının farkına varsalar ihtiyaçları olmayan şeylerin peşinde koşarak ömürlerini heba etmezlerdi. Zaten çok şeye sahip olmakla her şeye sahip olduğuna inanmak arasındaki fark burada yatmaktadır. Çok şeye sahip olduğunu zanneden insan bir şeyin eksiliğini her zaman hisseder ve bu yüzden daha çok şey istemeye yatkın olur. Daha fazlasını elde ettiği zaman da, yine daha çoğunu isteyebilir. Bu elinde olanlarla tatmin olmayan bir insanın dünyaya bakış açısıdır. İnsanoğlunun hakikaten ihtiyacı olan şeyler çok ucuzdur. İhtiyacı olmayan

fakat ihtiyaçmış gibi gördükleri ve buna kendilerini inandırdıkları da pahalıdır. Bu da insanın kendi kendine yaratmış olduğu, kabullendiği ve hayatının bir parçası haline getirdiği paradoksudur.

Mutlu bir hayat, harcıyabildiğinden fazlasını kazanmakta mı yoksa kazandığın kadarını harcayarak geçinmekte mi yatar? Fazlasını da kazandırıyor, O kimin içindir? “Daha, daha” diyerek daha fazla şeye sahip olmanın birilerini daha iyi, daha huzurlu ya da daha mutlu yaptığı bulgusu yok. Çünkü güvenle özgüven aynı şeyler değildir. Güven dışarıdan gelirken özün değeri yaptıklarınla, verdiğin hizmetle içeriden dışarı ortaya çıkar. Verdiğin sevgi, şefkat ve anlayışla değer kazanır. Mal ve mülk edinmek iyi hissettirmiyorsa, iyi hissetmek için belki de sen iyi bir şeyler yapmalısın. İyi gözük-mek belli bir zaman sonra yetmiyorsa da iyiliğini açıkça göstermelisin. Kişi gerçek özgüvene sahipse, aynı mutluluk gibi kimse onu elinden alamaz.

Tuzağa düşen maymun görüntüleri gözüktü. Hindistan cevizleri oyuldu, içine tatlı konuldu ancak bu yarık sadece maymunun elini açık halde sokacak büyüklükteydi. Kokuyu alan maymunlar ellerini içeri sokup yemi yumruk şeklinde sıkıca kavrayıp, tuzağa yakalandılar. Aslen maymunlar tut-sak değildi. İstedikleri an yumruklarını açıp yemi bırakabilir, dolayısıyla da hem el hem de bedenlerini özgür bırakabilir-lerdi. Sadece bağımlılıklarına yenik düştüler. Zihninin oynadığı açgözlülük tuzağına insanoğlu gibi onlar da yakalanırlar. Hiçbir şeye bağımlı olmamayı hatırlayın. Her şey sizin elinizde... Tutmak da bırakmak da... Yeter ki bırakacağınız yeri ve zamanı bilin!

Ancak hayat elinden alınacağı zaman, yaşadığı ve inşa ettiği yaşamının sonuna gelen, anlam yüklemekte zorlanan, neyi yanlış yaptığını ve nasıl yapması gerektiğini söyleye-

meden son nefesini veren nice bağımlı insanlar vardı. Seslerini duyuramayan bu tarz pek çok yaşamlar oldu. Sorun bakın, o son nefes anında, yaşamın özetine geldiklerinde, hayatın anlamı nasıl da basit bir cümleye indirgenebiliyor. Sorun ve dinleyin çünkü geriye baktığınızda sizin de yapacağınız bundan farklı olmayacak! Azrail melek geldiğinde size soracağı soru, “Olabileceğin kadar iyi bir insan oldun mu?” sorusudur. Ümit edin ki bu soruya yanıtınız olumludur. Yaşamın gayesi, hayatın amacı budur. Aksi halde hayat sadece iki göz kırpışına denktir. Bir kırpar nefes alırsınız, bir daha kırpar son nefesinizi verirsiniz. Hayat, sonuna gelindiğinde bu kadar kısadır ancak yaşarken ona farklı anlam yüklersiniz...

“Olduğun gibi görün ya da görüldüğün gibi ol.” diyen Mevlana Celaleddin’in sesi duyuldu. Bu durum kişinin kendini olduğu sandığı insanla, gerçekten olduğu hal arasındaki mücadeledir.

Hayatını, geliş sebebini bulup, yapması gerekenleri yapmış, varoluşlarındaki bir şeyi düzeltmiş insanlara pek kulak verilmez. Önemli değildirler, meşhur olmamışlardır, güçsüzdürler, paraları yoktur, gereken saygıyı görmemişlerdir ve o yüzden onların kaybı sizin kaybınız oluvermiştir. Onlardan öğrenmiyorsunuz çünkü onlar sırrı bulup kendi dünyalarında yaşayan ve bir sonraki etaba geçen ruhlardır. Hakikati bir kez bulan kişi onu başkasına göstermek yerine, yoluna ve yolculuğuna yalnız başına devam edebilir. Maddeden önemli olan manayı keşfetmekte gecikmeyiniz. Çok kıymetli zannetseniz de gebe develeri bir an önce terk ediniz!

Abdülkadir Geylani’nin; “Şükrün esası, nimetin sahibini bilmek, bunu kalp ile itiraf etmek ve dille söylemektir. Kalp dünya arzularının birine kaldığı ve geçici lezzetlerden birinin peşine takılıp gittiği müddetçe, imkânı yok ahreti sevmiş olamaz.” diyen sesi duyuldu.

Allah dilediği müddetçe siz isteyebilirsiniz. Allah istemezse siz de isteyemezsiniz. Bu istek şayet ahret için kazanmaksa, dileyenin kazancı arttırılır. Madde dünyasının kazancıysa yine istediği yerine gelir. Kendisini dünyevi arzulara kaptıran kişinin gelecek dünya konusunda gözleri kör, kendisi cahil kalır. Bir beden içinde kendinden geçmiş olan ruhlar arzu ve şehvete kapılıp maddeye bağımlı hale gelebilirler. Kendisine bir yaşam amacı belirlemeyen kişi her yana dağılır ve hiçbir yerde toparlanamaz. Her şeyin sahibi olan Allah dilediğine yardım eder, istediğine verir.

“Arzular çok, ihtiyaçlarsa azdır. İhtiyaçlar giderilebilir, arzular ise asla. Bir arzu çılgınlık derecesine varmış bir gereksinmedir. Onu yerine getirmek olanaksızdır. Ne kadar onu tatmin etmeye çalışırsan, o, bir o kadar cezbetmeye devam eder.” Bunlar Osho’nun sözleriydi...

Mal, mülk, alışveriş, yemek içmek tüketildiği gibi insanlar da tüketilir. Bir kişiyi tanımaya başladıkça o kişiye sahip olduğunuzu, onu sahiplendiğinizi, sizin kapsamınıza girdiğini düşünebilirsiniz. Ve o kişiyi tüketmekten beter olanı ona alışmaya başlar, onu çantada keklik gibi görürsünüz. Ve bir yenisine, daha iyisine, daha zenginine, daha güzeline, daha her neyse ona uzanır ve onu da tükettiğinizde bu arayışa devam edersiniz. Ta ki aradığının kendi içinde olduğunu anlayana kadar ve O’nu bulmaya çalışana dek bu sürer gider...

Hayatın gizemi ve mutluluk, şayet arıyorsan, küçük ayrıntılarda saklıdır.

İnsanoğlu, hayatını işe yaramaz bir kedinin huzuru ve rahatlığı içinde yaşamak varken, herkese ilham ve barış kaynağı olan bir güvercin tedirginliğinde veya bir kelebeğin ömre verdiği kıymet gibi yaşar. Yazık ki kelebek ömrünün süresinin kısa olduğunu bilmeden sonsuzmuş gibi yaşar.

Her gün elinde olanın fazlasını, yediklerinden kenara ayırabildiğini, kullanabileceğinden arta kalanları bölüşürsen dünyayı herkes için daha yaşanır hale getirmek için en azından küçük de zannetsen büyük bir sonucun temelini atmış kadar bir çaba göstermiş sayılabilirsin. Şükretmek yerine istemek, olan bitenle yetinmek yerine aksini yaparsan yetersizlik hissiyle boğuşursun. Aslında yetersin ve yeterlisin ancak farkına varamıyorsundur çünkü kendinle, benliğinle savaşıyor, cihat ediyorsundur.

“Bir kişinin kendi kendini yenerek kazandığı zafer, bir başkasının savaşta bin kişiyi bin kez yenerek kazandığı zaferden daha iyidir.” diye Guatama Buda sözlerini duymak isteyenlere duyurdu.

“Yurtta sulh cihanda sulh.” diyen Atatürk’ün sesi yankılandı. Barış, önce kendi iç dünyanda başlar sonra dış dünyaya yansır. Sen barışçıl ve huzurlu ol ki, senin dünyanın da aynı öyle olsun!

Savaş halinde olan kimsenin akıl, kötü eğilim ve kaba kuvvete karşı koyması zordur. Dışarıda sanılan düşman aslında içinizdedir. Herhangi bir savaşı kazanmak demek, kötüyü iyiye çevirmek ve hedefi şaşırmamaktır. Düşmanı yok saymak işe yaramaz. Önemli olan düşman bildiğini doğru yola sokup onun pişman olmasını sağlamaktır.

Kendisiyle savaşan ya da yarışan insanlar çalışmak uğruna yaşarlar ancak yaşamak için çalışmalılar. Öncelikleri unuttuyorlar. Bu yüzden elinden çıkanlar için kederlenme, işinin ve getirdiklerinin de esiri olma sakın! Mal ve mülkün verdiği doyumla sakın kendine güvenme, kibirli olma. Allah kibirli olanı sevmez. Devamlı kendine bakarsan da Tanrı’yı hiç göremezsin. Kibirli ve kendinden çok emin gözükten insanlar aslında zayıf ve saldırıya açık olan savunmasız kişilerdir.

Kendini en güçlü gördüğün an aslında en hassas, incinebilir olduğun andır. Aklından çıkartma!

Unutma ki servetler gelip gider, el değiştirir. Kimi para sahibi bir günde krizle her şeyini kaybedebilir, kimi parasız da bir gecede milyonlara kavuşabilir. Birinin kısmeti diğerinin kısmetsizliği, birinin kötü günü bir başkasının iyi günü olabilir.

Her ne durumda olursanız olun tevazu gösterin. Kim olduğunu ve ne olduğunu bilen kişilerin mütevazı olmaya hakları olduğunu hatırlayın. Diğerlerinin ise yoktur çünkü henüz kendi gerçek değerlerinin farkında değildirler. Egona teslim olursan içinde olan ilahi gücü fark edemezsin. O yüzden nefsini arındır ki kurtulasın. Sonradan nasılsa kesin olarak öğrenecek, bileceksin!

Küçük büyük her canlı aynıdır, Bir'dir. Küçük parçalar dahi bütünün aynasıdır. Her zerrede bütünün tüm özellikleri tam olarak mevcuttur fakat zerre bütünü kapsamaz. Bütünün her noktası ise zerrenin ta kendisidir. Biri diğerinden daha önemli ya da kıymetli değildir.

İnsanoğlunun cüzi iradesi de, Tanrı'nın Külli İradesi'nin bir parçasıdır. Bütünün bir parçası olup Tek'in çokluk halinde tezahüründen ibarettir.

Bunun güzel bir örneği Evren'le Cihan'ın karşısına çıktı. Adamın biri çıplak elleriyle yerde ufak bir çukur açmış içine bakıyordu. Suratı karanlıktaki bir gölgeyi andırıyordu. Merak edip yanına yaklaştılar. Çukurda bir solucan vardı.

Adam, “Ne var ne yok?” diye hal hatır sordu.

Solucan da cevap verdi: “Ne olsun ki? Her şey bildiğin gibi. Bu dünya da benim için yaratıldı.”

Adam bir şey diyemedi tabii, çünkü solucan haklıydı. Onun dünyasıydı. Bu cevap Cihan'a yetmedi, yaklaştı ve bir

solucanın daha geldiğini gördü. İki solucan birbirine sarıldığında dayanamayıp sordu:

“Evren’in sırrı nedir? Biliyor musunuz?”

İki solucan gülüşmeye başladılar ve dönüp,

“Sensin, hâlâ anlamadın mı?” diye cevapladılar. Bir an için sersemlediler... Sonra onlara dank etti. Cevabı gördüler.

Dağlarla ovalar, çadırlarla gökdelen görüntüleri, herkesle her şey bir aradaydı, aynı anda vardı.

Osman Ali Han, Andrew W. Mellon ve Marcus L. Crassus dönmüş, Henry Ford’la ellerinde olan parayı ne şekilde daha iyi ve daha tamir edilmiş bir dünya yaratmak için kullanabilecekleri konusunu tartışıyorlardı. Paralar nasılsa onların değildi. Kullanmaları için bir süreliğine onlara bahşedilmişti. Sürekli aynı fikir yankılanıyordu. Bunu burada anlamaları çok kolaydı çünkü yapmaları gereken iyilikleri yeterince yapmamışlardı. Arkalarında iz bırakmak adına birkaç heykel, bir veya iki sokak adı, bina veya havaalanı isimlerine sahip olmaktan öte ne yapmışlardı? Maddi imkânı çok olup ardından yüklü miras bırakanların arkasından gözyaşı dökmek 40 günü geçmiş miydi ki? Kalan meblağa göre yas süresi kimine daha az kimineyse daha fazlaydı belki. Ancak neyi değiştirdi?

Çölde çadırları geride bırakıp yeşil ovalara geldiler. İnek sürüsü içinde birikmiş kızıl inekler de otluyordu. Yanlarında duran eşiği gördüler. Eşek onlara dönüp konuştu: “Hadi gel bin üstüme, benim gibi çalışıp, uğraşıp boşuna yorulma.” dedi. Biraz yorgun düşen Cihan, Evren’e baktı, ifadesini görünce binmemeye karar verdi. Eşek tekrar suratına baktı, “İstersen kaplumbağanın üstüne bin, daha çabuk varırsın gitmek istediğin yere.” dedi. Yavaş gidiyordu çünkü acelesi vardı...

Evren oralı olmayınca Cihan yürümeye karar verdi. Eşek durdu, onu görmediler...

Bu, aynı istek ve arzu girdabına girenlerin yüzlerce tahrik ve sınavla karşılaşp onları görmemeleri gibiydi... İnsanoğlu bir şeyi yapmaya kesin karar vermesi halinde o an hemen karşısına yapmaması için gerekli onlarca tahrik edici unsur, yoldan saptırıcı fikirler ortaya çıkar. Diyet yapmaya karar veren bir kişinin en sevdiği yemeklerin sürekli karşısına sınav gibi çıkması, sigarayı bırakmaya kararlı bir kimseye devamlı sigara uzatılması gibi niyetin ne kadar ciddi olduğu, kararın ne kadar sağlam olduğu test edilmek üzere görünür. Bu girdaptan çıkış da yalnız sebat ve farkındalıkla olur.

Evren'le Cihan sebatla dağı tırmanırken içi su dolu bir gölle karşılaştılar. Adamın biri suyun içinde elini ayağını çırparak bağıyor, çağırıyor ve naralar atıyordu. Siz olsanız ne yapardınız bir düşünün!

Cihan hiç tereddüt etmeden göle atladı. Evren durdu ve seyretmeye koyuldu. Kendi kendine neden böyle yapıyor diye sordu. Yardım etmeye mi daldı? Yardım isteyen oldu mu? Ya da ondan bir şey talep eden? İlk sefer kendisi bu durumla karşılaştığında ne yaptığını hatırladı, sonradan bir daha ve bir daha gördüğünde nasıl davrandığını gözden geçirdi. Bu sefer farklı bir tavır almakta kararlıydı. İnsanın huyu suyu değişir miydi? İnsan hiç öğrenir miydi? Yoksa karşısına çıkan ve aynı gözükten her olay aslen farklı mıydı?

Evren Cihan'ı izlemeye devam etti. Biliyordu ki Cihan bir başkası için her ne yapıyorsa kendi için yapılmasını istediği şeydi. Adamın yanına kadar yüzdü. Soluğu kesilen adam Cihan'a bakıp, "Ne yapıyorsun?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Sizi kurtarmaya geldim." dediğindeyse adam kızdı.

“Senden yardım isteyen mi oldu? Şunun şurasında biraz kendimle baş başa kalıp keyif yapmak da mı suç?” dediğinde Cihan da ona kızdı. İşin aslı kendine kızmıştı. Kızan her zaman kendisine kızar çünkü... Evrenin yanına geldiğinde onun tepkisiz olduğunu görünce önce anlam veremedi sonra sormadan edemedi.

“Neden beni durdurmadın? Niçin bir şey söylemedin?” diye bağırarak sitem etti.

Evren cevap vermek için bekledi. Biliyordu ki insan bağırarak sesini hiç duyuramaz çünkü sadece duyulmadığını düşünen bağırır. Birisi bağırıyorsa karşısındaki kişi de kontrolü eline almış demektir. Büyük veya çocuk fark etmez. Kural budur.

Evren bir süre daha sustu ve sonra; “Karşımıza çıkan her olay, her kişi bizler için bir imtihandır. Ben kendi imtihanımı zamanı geldiğinde geçtim şimdi sıra sendeydi.” diye fısıldadı.

“Peki, ben geçtim mi?” diye Cihan merakla sorduğunda.

“Bunu sen söyleyeceksin. Arayıştaysan şayet karşına illa bir öğreten çıkar. Ondan öğrenmeye bak. Aynı durumla tekrar karşılaşırsan ne yapacağını düşün. Sen herkesle barışık-san, kimseye kırgın ya da kızgın, kimseyle kavgalı veya kiskanç değilsen barış içindesindir ve sadece o zaman tamsın. Barış demek bütün olmak demektir. Sen, kendinin kim olduğunu bulmalısın. Arayışın bittiğinde ve tekâmüle erdiğinde, öğreten kişi de hayatından çıkacaktır çünkü aranızdaki fark sadece olan biteni algılamakta ve buna karşı aldığınız tavırda yatmaktadır.” dedi.

Cihan bu cevabı sorusuna yanıt olarak almakta zorlandı. Yola devam ettiler. Cihan belli ki kendisinden özellikle istenmese de destek olmayı, yardım etmeyi seçenlerdendi. İnsanoğlu karanlığın içindeyken ışığı arar. Gecenin boşluğuna düştü-

gündeysel güneş, sabahı bekler. Buna karşı karşılarında duran kişiden onu hemen anlamasını, ihtiyaçlarını tam olarak görmesini ve ona destek olmasını ümit eder. Bunu yapmak yerine o kişi ahkâm kesip, nasihat veriyorsa, kendini güçlü sanan güçsüzün işidir. Biri herhangi bir konuda, herhangi bir zaman yenik düşer, dibe vurursa ona aptal veya zavallı muamelesi yapmayın! O kişinin düştüğü bu durum etrafında olanları akıl ve fikir verecek uzmanlara dönuştürmesin. Hiç kimse bir başkasını küçümseyecek kadar büyük değildir. Üstüne üstlük çaresizim ve yardıma ihtiyacım var demek kuvvetlilerin yoludur.

Cihan gölün içinde çırpınan kişi kendisi olsa, yanından geçecek insanları ve onların tepkilerinin ne olacağını hızla akıldan geçirdi. Kendi hayatı, kendi deneyimiydi. Herkesin nasibi elbette ki değişik olacaktı.

Aynı şekilde yaşanan tüm hayatlar da farklı olacaktır. Birinin yaşamını bir diğerine kıyaslamak kadar büyük bir yanılğı yoktur. Kısmetinde ne varsa tabağında o çıkar, yani Allah tabağına ne koyarsa sen onu yiyeceksin. Ne başkasının tabağına bakmalı, ne bir başkasının tabağından yemelisin!

Uzun bir yürüyüş sonrası, açık ve temiz havanın alt dünyada insan iştahını açtığını hatırladılar. Karnını değil aklını yemekle doldurmakta olan obez ruhlar aşağıya, gözleri aç insanlara isteklerini ulaştırmak yarışındaydılar. Obezler ellerinde Man¹⁹ yemeğıyle hayal kurdukları her şeyin tadını alabildiklerini zannederken, altta hâlâ karnını doyurmak yerine hayatın anlam ve tadını değişik yiyeceklerde arayan insanlara bakıp gülüyorlardı.

Önlerinde duran upuzun bir masanın üzerinde, yüzlerce farklı ülkenin mutfağından hazırlanmış, binlerce yemek çeşidini fark ettiler. Görmemek mümkün müydü? “Sürüsüne be-

¹⁹ Tevrat'ta bahsi geçen çöl yolculuğunda gökten yağın bir yiyecek.

reket, çeşit çeşit yemek var, fakat eninde sonunda yiyecekler. Bu yüzden hepsi aslında birdir. Birini yedin, doydun mu kalanını zaten istemez, istesen de yiyemezsin. Fakat açken zihnin oyununa düşüp şaşırabilir, şaşı görmeye başlar, biri bin bile sanabilirsin.” diyen bir ses duyuldu.

Bir kişiyi ne kadar aç bırakırsan o kadar tok olur, ne kadar çok beslersen de o kadar acıkır. Bunun en güzel örneği oruç tutmadan evvel görülür. Fazla yiyenle az yiyenin eninde sonunda 3 ya da 5 saat içinde yediği her şeyi hazmedeceğini düşünmez insan. Bu, susamış birinin sürekli deniz suyunu içmeye çalışıp susuzluğunu giderme çabasıyla aynıdır.

Doyduktan sonra daha hangi yemekten yiyebilirsiniz? Hangi havyarın kaç kilosu ya da ıstakoz ordusu insan açlığını giderebilir? Hangi şampanya ya da şarap veya asırlık viski susuzluğu tatmin edebilir? Demek ki bunu hâlâ göremiyorlar.

Masanın etrafında olanlar kendi elleriyle önce karşılarında duranları besliyordu. Evren’le Cihan yakınlarına geldiklerinde tüm yemeklerin kırmızı mercimek olduğunu gördüler. Herkes farklı bir tat alırken yedikleri yemek aynıydı.

“Neden kırmızı mercimek?” diye Cihan sordu.

“Yusuvarlak oluşu yaşam döngüsünü temsil eder ve hiçbir açıklığa sahip olmadığı için de Tanrısal takdirin sessizce kabulünü simgeler.” dedi aşçılardan bir tanesi.

Nitekim aç olan kişinin midesini doldurmak üzere yediğiyle, canının çektiği ve zihninden geçen arasında fark vardı. Maksat karın doyurmak mıydı yoksa akıllı beslemek mi? İnsan doyana kadar mı yer yoksa tabağındakini bitirene kadar mı? Yedikleri her lokmada tat alırlar mı yoksa yutup mideye mi indirirler?

Gün gelecek anlayacaklar ki bunlar da sadece akılda. Bir Man yemeği, onu yiyen kişiye aklından geçen tüm lezzetleri

verebiliyorsa ve bunu seneler boyunca yapabiliyorsa demek ki insanoğlu bunu her yediğiyle yapmaya muktedir. O zaman yediği istakoz veya havyarın getirisi nedir? Çıkacağı yer ve şekil aynı olduktan sonra... Hele bir düşünsünler önce.

Balaban köpektir doymak bilmez; o sadık bir hayvandır ancak *hav hav* dediği *ver ver* anlamına gelir. İnsanlar vardır, yürüyen, yüzen veya uçan çoğu hayvanları yer. Neyi neyle doldurmaya çalıştıklarını hiç düşünmezler, sadece yerler...

Maksat karın doyurmak, mideyi doldurmak değilse bir şeyin arayışıdır yine... Herhangi bir çocuğa Belüga havyarını tatsın diye verin, sonra da surat ifadesini seyredin. Bir çocuğu ikna etmek kolaydır ancak kandırması zordur. Yetişkinlerdeyse bu farklıdır. Yediği ve içtiğini henüz denemeden sevdiğine kendisini inandırmış sonra da tadına alışmıştır. Büyükleri de buna ikna etmek zordur. Bu yüzden onların kandırılmaları kolaydır.

Birden karnı doymuş, gözleri tok, ciddi düşünenlerin arasına girdiler. Onların derdi başkaydı.

“Bu hararetle konuşulan konu nedir acaba?” diye sordular. Cevap geliverdi.

“Varlıkla yokluk. Bir şey varsa vardır, yoksa yoktur.”

Sonra bir başkası sordu.

“Biz var mıyız, yok muyuz?”

Cihan’ın kafası karıştı ve o da düşünceden geçti.

“Ben hiç var oldum mu, yoksa hep yok mu oldum?”

Sessizliğin içine düşünce, sözlerin esiri olmayan, ağızları kapalı, dudakları yapışık adamları gördüler. Sorgulama Du-rağı’na doğru gidiyorlardı. Huzuru sükûnette bulan, bir şey söylemek yerine düşünen veya sadece eylemde bulunan hazine sahipleriydiler. Onlar da bir vardı(lar) bir yoktu(lar).

“Arza hacet yok halim sana ayandır, dile gerek yok ses-sizliğim sana beyandır. Söze lüzum yok susuşum sana ke-lamdır.” dedi Mevlana Celaleddin.

Bazen de insanoğlu var gibi gözüdür ve alt dünyanın insanı buna aldanır. En zayıf yönlerinden birisidir zaten etrafında başkalarının olduğunu sanması... Pek çok insan Allah’ın ona bahşettiği bir günü bile doyasıya yaşamaz. El âlem ne der, ne düşünür demekten istediğini yapmaz, hayatının tadını çıkartmaz ve yaşamaz. Bu hata değilse nedir sorarım sizlere.

“Cehennemdir başkaları.” diyen Sartre’ın kendisiydi.

Başkası illüzyonunun yanında şeytanın oyun oynayabileceği, sürekli meyvesinden sunabileceği üç farklı varlık belirtisi de vardır. Bunlar güç, servet ve güzelliştir.

Gücün tanımını fiziksel, maddesel, zihinsel veya ruhsal diye ayırabilirsiniz. Ancak bunun ne olduğunu sizler derinlerde bir yerde gayet iyi biliyorsunuz. Bir şeye, bir yere, bir canlıya hükmetme zevki ya da hükmettiğini sanma yanılgısıdır bu. İnsanlar gerek gazete, gerek mecmua, gerek televizyon, internet herhangi bir kaynaktan bilgiyi alarak bu gücü tanıyor ve ona sahip olmak istiyor. Bunun uğruna da hayatlarını heba ettikleri oluyor. Kimi, neyi, ne kadar kontrol edeceklerini zannediyorlar ki?

Kontrol etmek adına da kendisi olmaktan çıkıp bir başkasına dönüşen bu faniler, gün gelince herkesin sevdiği ya da takdir ettiği fakat kendilerini sevmeyen ve tanımayan insanlara dönüşebiliyorlar. Kendisinden uzaklaşmış, kendisini bulamayan bu kişilerin de hayatları maalesef bu şekilde sona erebiliyor.

Sona ermek bilmeyense servet sahibi olmaktır. Servet diye bilinen kavram maddiyat adı altında birçok şeyi içinde kapsıyor. Para, araba, mücevher, giyim kuşam, ev, at, kat, yat, gibi

dünyevi mal ya da mülkleri içeriyor. Gazete, dergi, mecmua ve televizyonda sürekli değişik ürünlerin reklamı veya haberi çıkıyor. İhtiyaç olsun ya da olmasın yeni bir ilgi alanı yaratılmaya çalışılıyor. İnsan duydukça, öğrendikçe, aklında yer ediyor ve bu yeniliğe ihtiyacı olduğunu sanıyor. Ürünü satın alacak kişiye kendisi satılık oluyor. Çünkü ürünün size gerçekten ne verdiğinden önemli olan o ürünü aldığınızda sizde hangi duyguları uyandıracak fikri satılıyor. İnsanoğlu da nefsinin bu ürünlerle doyurmayı deniyor. İlk başta uzun bir süre doyurduğunu ve tok olduğunu sanıyor. Hele bir şeyi yeni alıp ilk defa kullanmak, hatta bir başkası tarafından görülüp, fark ve takdir edilmek daha da tatmin edici gelebiliyor. Fakat çoğu zaman hatta her defasında hayal kırıklığına uğruyor. Bazen de doymak bilmeyen nefsi doyuracak madde bile bulunamıyor ve o zaman mutluluk sorgulanmaya başlanıyor. Bütün bu ellerinde olanlara rağmen, “Ben neden mutlu değilim?” sorusu ortaya çıkıyor. Kimisi cevabı buluyor, kimisi vazgeçiyor, kimisi de aramaya devam ediyor. Kimileri de bulduğunu inkâr ederek daha da batıyor. En kaçamak yanıtsa, “Mutsuz olmadığımı göre mutlu olmalıyım.” oluyor. Mutluluğu kendinde değil de dışarıda aramaya başlayan kişi, cevabı bir başkasında görmek veya bilirkişiden bulmak gibi yöntemlere başvuruyor. Bulan oluyor mu? Elbette bu sorunun cevabı çok, fakat bu noktaya geliş sebebi nedir? Anne ve babalarınızdan aktarılan öğretiler mi? Eş, dost, arkadaş ve çevrenin üstünüze yıktığı arzu ve istekler mi? Yoksa hakikaten içinizden gelen ve yapmak istediğiniz, sahiplenmeyi arzu ettiğiniz maddeler midir? Tüm bu istek, arzu ve kaptisler nereden, nasıl oluşmaya başlıyor?

Bu suale yanıtı iç dünyanızda bulabilirsiniz fakat o iç dünyaya ulaşmak için de dış dünyadan soyutlanmanız gerekiyor. Kimsenin olmadığı bir adada ya da cennette giyim, kuşam, araba veya gücün ne gibi bir önemi ya da özelliği olurdu onu düşünmek lazım. Olur muydu? Her gün aynı kı-

yafeti giyip, karnını öyle ya da böyle bir şekilde tok tutabiliyorsan vaktini, hayatını hangi uğurda harcardın? Kendime değil, benden sonra kalacaklara, çocuklarıma diyenler olacaktır. Çocuklara sığınan ve onların kaderine boyun eğmek uğruna kendi hayatlarından vazgeçmeye hazır, hayal kırıklığı içinde hayatlarının sonuna gelmiş nice ebeveynler oldu haberiniz var mı? Sana veren ona da vermez mi?

Parası olan bir babanın çocuğu da belli bir süreliğine para sahibi olabilir. Kimi zaman da anne ve babanın parası çocuklarının ruhlarının karanlık hapisaneleri haline gelebilir. Kim çocuğuna bir şey bırakabileceğini ve onun da bunu rahatlık adına sürdürebileceğini düşünüyorsa yanılıyor. Bu tuzağa düşmeyin!

“Mallarınız, çocuklarınız sizin için birer fitnedir.²⁰ Sakın ola ki, mallarınız ve çocuklarınız sizi Allah’ın zikrinden alıkoymasın.” diye ayetleri okuyan Rabia Adevviye’nin sesi duyuldu.

İstedığınız kadar para pul bırakın, Allah’ın rızası yoksa başına geleceklerle maddiyatın tadını çıkartmak fırsatları olmayacaktır. O yüzden iyisi mi, siz ne yapıyorsanız kendiniz için yapın. Sizden sonrası için bir şey bırakmak adına hayatınızı boşa harcamayın. Ebeveynlerin çocuklarına aktardıklarını sandıkları sevginin dahi altında yatan kendi korku ve endişeleri, gerçekleştiremedikleri ihtiraslarıdır. Bunlardan ebeveynler arınsa da asıl temizliği yapacak olan kişiler çocukların ta kendisi olacaktır.

Bunun yanında bilgi sahibi bilge bir babanın öğrendiği doğruları çocuğuna aktarması doğaldır. Yapabilmek için hem zaman hem de gayret göstermek gerekmektedir. Anne ve babalar, aile yakınları, arkadaş ve akrabalar, sevgi dolu olduğunu zannedip, çocuklara kendi doğrularını aktarmak ve hatta

²⁰ Fitne kelimesi Arapça aslı olan sınav, deneme, imtihan anlamında kullanılmıştır.

zorla yaptırmakla, çocukların deneyimlemesi gereken hayat tecrübelerinden uzak kalmalarına da sebep verirler. Yaşayacakları hiçbir deneyim onlar için kötü değildir. Gelişimleri içindir. Ancak sonunda uğrayacakları hüsrarla hata yaptıklarını anlarılarsa aynı hatayı bir daha yapmazlar. Şayet derslerini almazlarsa, aynı sınavı tekrar tekrar yaşayacaklardır. Sevgi verdiğini sanan yakınlarına ihtiyaçları olduğunda onların yanında olmalılar. “Ben sana demiştim.” diyen egoyu konuşturmak yerine, gerektiği zaman sevgiyi verebilmeli, egolarına teslim olmamalıdır. Her insan kendi tecrübelerini yaşamazsa herkes aynı şeyleri yaşamak yoluna itilir. Bu yüzden pek çok yaşanmamış hayatlar oluyor. Bir insanın bir başka insana verebileceği ya sevgi vardır ya da korkuları... Siz hangisini verdiğinizi sanıyorsunuz?

Tohumu ekmek ve o tohumları her gün sevgiyle sulamakla kökleri sağlam, dalları bol bir ağaca dönüştürebilirsiniz. Bir ağaç olduğunuzu düşünün. Dallarını mı çoğaltırsınız, köklerini mi sağlamlaştırırsınız? Palmiye ağacının kökleri kısa ve zayıftır, asırlık çınarınsa derin ve uzun... Ancak dışarıdan bakıldığında ağaç yine ağaçtır.

Kim çocuğuna bir şey öğretebildi ya da onun kaderini tayin etmesinde rol oynadı sanıyorsunuz? Onlar adına yaptıklarını sandıkları aslen kendilerine yapmak istedikleri yatırımdan öte değildir. Zamanı geldiğinde bu kişiler için de zor oldu hayatlarına veda etmek, pişmanlıklar duyup geriye baktıklarında da “keşke” deyip arkasını getirememek... Keşke diyebilmek dahi egoyu bastırıp ezmekten geçer.

Maddiyat dünyasının tadını çıkartırken önemli olan maddiyat ve onun getirdiklerine esir olmamak, onlara putlar, ilahlar gibi tapmamak, tapınmamaktır. Markaların, isim ve adreslerin peşinde koşup, senin olmanı istedikleri bir kimliğe

bürünmeye çalışmak ve bu uğurda uğraşıp insanlarla yarışmak yıpratıcıdır. Çıkamaz sokağa hoş geldiniz!

O’ndan başka ilahların olmaması ve onlara tapma tapınma konusuna gelince, Allah’la kulun arasında olan en büyük ilah veya put bilinsin ki egodur. Bu karanlık yanınız, sizlerin, herkesin ve her şeyin içini görmesine hatta kendi içinize dahi dönmenize engel teşkil eder. Dışarıda gördüğünüz tüm olumsuzluklar kendi iç dünyanızın yansımasından kaynaklanır. En büyük savaş, her zaman kendinizle ettiğiniz savaş olacaktır. Unutmayın ego kuvvetini para, güzellik, güç ve mevkiden alır. Ancak egonun kuvvetli olduğu yerde Allah Kendisini farklı şekilde gösterir.

Tapınılan ilahlar insanoğlunun yaptığı heykel, put ya da figürünler değildir. İnsanın his, davranış veya motivasyonunu değiştirecek herhangi bir madde veya kişinin dışında ceyran eden bir durumdur. Bu durumların hayat tecrübelerine karar vermesi veya etkilemesine izin vermekle kontrol bırakılır ve Işık’la olan bağlantı da azaltılmış olur. Genelde olumsuz eğilimler kişiyi servet ve egonun isteklerine tapınan insanlar haline getirir.

Başka hiçbir insanı, işi, gücü, varlığı, parası ya da bilgisinden dolayı kendinden üstün görmeyecek, önünde eğilmeyecek, ona tapmayacaksınız!

“Daha, daha” diyerek daha fazla bir şeylere sahip olmak kimseyi daha iyi ya da daha mutlu yapmıyor. İş, para ve maddi başarının sonu nerededir? Koyulan hedefe ulaşıldığında zaten hedef gerçekleştiğinden, ulaşılır hale geldiğinden, yeni “daha” büyük, “daha” yüksek veyahut “daha” fazla bir hedef belirlenir. Ve bu hedefe ulaşıldığında ne gerçekleşir? Kat edilen yol başarı mıdır? Beceri midir? İnsanoğlu nereye varmak istiyor? Aradığı nedir? Bulduğunda anlayacak ve mutlu olacak mı? Cevabı olumsuzsa yola çıkmadan evvel

planını gözden geçirmen lazım demektir. Maddiyat ve onunla birlikte ulaşılabilecek seviye hiçbir zaman yeterli ve tatminkâr olmayacaktır. Başarı dediğin aslen başarısızlığın başı değil midir? Bir başarıya ulaştığında onun heves ve heyecanı geçtikten sonra bir başka başarıyı hedef almayacak mısın? Kısır döngü bu değil midir? Varlığın sonu neresidir? Hizmet edilen ve tapınılan maddiyat dünyası ne veriyor? Ne alıyor? Yaşayabilmek başarının ta kendisiyken insanoğlu sürekli hayatına bir amaç koyuyor.

“İnsan hayatında her an bir amaca bağlı yaşadığından, iradesinin özgür olduğu düşünülemez.” dedi Alfred Adler.

“Neden bir damla mutluluk için değiş tokuş edemiyorum maddiyatı? Bir ton altın karşılığında niçin güzel bir düşünce satın alamıyorum? Bir avuç mücevher karşılığında niye bir anlık aşk bulamıyorum? Kim bana başkasının yüreğini görebileceğim bir göz bahşeder, bütün servetime karşılık?” diyen Halil Cibran’ın sesi duyuldu.

“İnsan, isimlere, formlara ve maddesel dünyaya bağlanır ve onların aslında zihnin bir yanılsaması olduğunu, zihinde oluşturduğunu unutup hata yapar. Böylece de zihnin özgürlüğünü engellemiş olur. Fiziksel objelerin aslında kendilerinden gerçeklikleri yoktur. Bunların hepsi zihnin ürünüdür, birer hayaldir. Bunların duyularla algılandığı ve ayırt edildiği doğrudur fakat hiçbirinin kendiliğinden kendi doğaları, gerçekleri yoktur. Onlar gerçekte görünmüyorlar ancak zihin tarafından algılanıyorlar. Bütün biçimler gerçek dışıdır, bunu idrak edebilen kişi acılara tepki vermez; işte bu saflık yoludur.” diye Guatama Buda söze girdi.

Sizler sadece kalplerinizin ve gözlerinizin doğrultusunda hareket etmeyiniz! Çünkü bu sizi doğru yoldan saptırır ve tahriklere boyun eğdirir. Bu yüzden gösterdiğim şekilde ilerleyin!

Aklınızda bulunsun, hayvanlar dört ayak üzerindeyken beyin ve kalpleri aynı hizadadır ve bu şekilde hareket ederler. İnsanınsa beyni, kalbinin ve gözlerinin üzerindedir. Doğruyla yanlış, iyiyle kötüyü ayırt edebilmesi için aklını kullanması ve kalbine yenik düşmemesi gerekir. Düşünmek, kendisini düşündüğü konuda ifade etmek ve bu konuyla ilgili eyleme geçmek konusunda insanın akıl kullanıp, tüm olası sonuçları gözden geçirerek karar vermesi gerekir. Zaten herhangi bir karar anında doğru ve tüm yanlış cevaplar kafadan geçer. Bu yüzden seçilen doğru karar aynı zamanda içinde tüm yanlışları da taşır. Aynı şekilde yanlış tüm kararlar da içinde doğruyu barındırır. Kararsızlık kötüdür ve kararsızlık anında hafıza ile bilinç yetersiz kalır. Günah ve hatalar genelde bu kararsızlık durumunda işlenir. Günler, aylar, hatta yıllar boyu yanlış veya günah olduğunu bildiğin bir şeyi yeri gelir bir boşluk ya da karanlık anında işler sonra hayatın boyunca kendine cehennem azabını yaşatırsın. Yanıp tükenirsin vicdan azabıyla. Arzu ve isteklerse bir hayvan içgüdüsüne teslim olduğunuzda ortaya çıkar.

Elbette dünyevi zevkler vardır ve bunların tadını çıkartmanız beklenmektedir. Zaten bilinmesi ve uyulması gereken yeterince yasak ve günahlar mevcut. Bunun dışında yasak olmayan tüm ağaçlar ve onların meyveleri tatmanız için yaratılmıştır. Kendi kendinize yasaklar ekleyip, günahlar yaratıp hayatı yaşanmaz hale getirmek zaten Allah'ın iyiliksever ve cömertlik özelliğini inkâr etmek değil midir?

Zahir dünyanın zevklerini mutlulukla karıştırmayın. Mutluluk ruhsal, dünyevi zevklerse fiziksel ya da bedenseldir. Unutma ki mutluluk iğnenin batışı gibidir, battığı andadır, sonrasında hissettiğin sevinç, bir haldir. Mutluluğun süreci anlıktır, kısadır. Onun zıddı olan kederse tercihten ötürü zamana yayılır ve azalmadan paylaşılmayı ister.

“Bırakmayı öğrenin. Mutluluğun anahtarı budur.” diye Guatama Buda ekledi. İşin doğrusu da öğrenmeyi bırakmakta... Ne kadar az bilersen o kadar çok mutlu olma olasılığın vardır.

“Rüyanın ne kadar gerçekle ilgisi varsa, cihanın da zevkle o kadar ilgisi vardır.” dedi Filibeli Ahmet Hilmi teyit etmek istercesine. Aynalı Baba²¹ elinde ney ile turluyordu.

Güzellik ve yakışıklılık ya da insanların kendilerini böyle görmesine veya göstermesine yönelik olan her eşya ya da his, egonun plastik, kırılabilir oyuncaklarıdır. Madde dünyasının istek ve arzularının temelinde yatan güzellikten kasıt cinselliktir. Egoyu güçlendiren cinsel dürtü çok kapsamlıdır. Cinsellik denilen konu çıplaklık, sevişme veya birleşme değil, aksine bir kadının kendini kadın gibi, bir erkeğin de kendisini erkek gibi hissetmesi halidir. Çünkü seksle ego anlaşılamaz. Orgazm anında kısmen de olsa kısa bir ölüm yaşanır ve ego yok olur. Bir(lik) olmak, Tek olma anıdır. Bahsi geçen durum dışarıdan geleceği şekliyle sevgi, ilgi, takdir, fark edilme, alkışlanma, tapılma halinde bile olabilir. Öyle ya da böyle cinselliğini doyurmak amacıyla maddiyat ve onun getirdikleri, bedensel ve fiziksel tatmin için bir araç olarak kullanılmaktadır. Ya bilinçli ya da bilinçaltının devreye girmesiyle insanı iyi hissettirmek ya da mutlu olduğu yanılgısına düşürmek için çıkan tuzaklardan öte değildir. Oysa bununla ilgili farkındalık çok alttadır, bastırılmıştır. Bir insan cinsel arzusunu kontrol edebilirse, bu kendi bilinçaltına inmesi için bir yoldur. Aksi halde araba, ev, kılık kıyafet, çanta, ayakkabı, saat, her tür satın alınabilecek nesne cinselliği tatmin etmek için alınmış karın doyurmayacak “gıda” ürünleridir. Et-rafınızda tatmin olmuş, kadın gibi bir kadın varsa bilin ki onun süslü kıyafetlere, pahalı mücevher ve marka çanta

²¹ Filibeli Ahmet Hilmi’nin Amak-ı Hayal romanındaki ana karakter

ayakkabılara ihtiyacı yoktur; O çıplak bile ortada kalabilir. Nitekim aynı şekilde kendini erkek gibi hisseden erkekler de saatine, arabasına ya da silahına önem vermeyerek insan karşısında çırılçıplak duracak cesarete olan kişilerdir.

Cennetin bahçesinde bulunan herkes çırılçıplak soyunuktu, hiçbir perde, tortu, kılıf, zırh ya da maske taşımıyorlardı.

O esnada bir gurubu sohbet ederken gördüler. Gürültü ve patırdı içindeydiler. Ne konuştuklarını anlamak mümkün değildi. Ağızları uçuklarla kaplı insanlara yaklaşıp sordular:

“Ne oluyor burada?” Cevap gelmedi. Bir tanesi dayanamayıp yanıtladı.

“Bizler konuşmak istediklerimizi konuşmuyoruz, konuşmuyoruz.” dedi. Çırılçıplak bile kalmak mümkün müydü?

Ardından muhabbet etmekten çok mutlu, hepsi gülmekte olan gurubun yanına yaklaştılar. “Neden bahsediyorsunuz?” diye Cihan sordu. Yanıt veren olmadı. Duyan da... Kafa sallayıp geçtiler. Anladığı, alt dünyadayken olan biteni duyan fakat işitmeyenlerin burada da sağırlar sohbeti ettiğiydi.

Etrafta görülen hayvanların tümü hayvan olmayı öğrenmişti. Yiyecek olarak verilen yeşil otları yiyorlardı. Kurtla kuzu, aslanla öküz, ayıyla inek bir arada otliyordu. Hayvanlar âlemindeki hayvanlar eninde sonunda hayvansal içgüdülerine sahip olduklarının farkında olmayan canlılardı. İnsandan farklı oldukları yan buydu. İnsanın tercihi vardır, hayvanlarınsa yoktur. Hayvanlar âleminin aksine insanların kendileri için koyduğu kuralların bile haddi hesabı olmaz.

“İnsanın kurallara ihtiyacı olmasının ardındaki neden, onun hayvan olmaktan çıkması ancak henüz bir insan haline de gelmemiş olmasındandır.” diye Osho yorum yapıverdi.

Sınırların kalktığı, herkesin her şeyi paylaştığı ütöpik bir dünyanın hayalini pek çok kişi kurdu. Fakat milletler, yöne-

ticiler ve kurallar olmadığı takdirde insanoğlu egosuyla dünyaya hükmetmeye çalışacak ve bu uğurda karşısına çıkan herkesi ezip geçecektir. Herkesin yapması gereken kendi iç savaşıyla yüzleşip barış haline geçmektir.

Nebi mesleğinden olan bir çoban elinde değneğiyle 70 kuzudan oluşan sürüsünü sabırla güdüyor, onlara yaprak silkeliyordu. Çoban deyip geçerler ancak bu iş sebat etmenin yanında, hocalık, şefkat, merhamet ve ilgi gerektirir. Bu sürünün içinde henüz kim olduğunu bilmeyen bir kurt da vardı. “Kuzuların arasındayken etrafta başka hiçbir canlı olmasa, kurt kim olduğunu farkına varır mıydı acaba?” diye Cihan aklından geçirdi. Ya da kurt etrafında olanlara bakıp kendisinin ne olduğu konusunda yanılığa mı düşer?

Etrafa bakınma sebebiniz insan doğasının altyapısını hazırlar. Kötü göz, başkasını kıskanmak; kötü dürtülirse aşırı ve sınırsız arzulardır. Bu kötü eğilimler sinek gibidir ne kadar uzağa kovalamaya çalışırsan çalış seni ısırmak ya da kanını emmek için illa geriye dönecektir. İnsanoğlu daha doğuştan kötü eğilimle birliktedir. Birine kötülüğü yapan sen isen onu ezmek, üzme bazen egonu okşar, onu güç sanırsın, bazen de başkasının başına gelen kötülükler seni mutlu eder, sen o durumda değilsin diye yine egondur beslenen. O yüzdendir ki kendine dilemediğini başkasına dileme veya başkasına kendine davranılmasını istediğin gibi davran!

Sağında solunda olanlara ve onların sahip olduklarına bakıp, insanoğlunun canı da aynılarını sahiplenmek ister. Tanıdık, arkadaş ve dosttan öğrenip onlar gibi olmak, onlar gibi yaşamak uğruna kendisine verilen hayatı görmeden yaşayan nice insanlar oldu. Bunu ne için yaparlar? Dost bulmak için mi? Birine dost olmak uğruna mı? Bu soruya bulacağın cevap sana yol gösterecektir. Dostunun kim olduğunu bilemezsin ancak sen kime dost olduğunu gayet iyi bilirsin.

Yol alırken aydınlığı ya da karanlığı seçmek elinizde. Mütemadiyen hareket halindesiniz. Hiçbir zaman aynı yerde durmazsınız, olmazsınız. Bu yüzden hep nerede olduğunuzu bilmek ve nereye gideceğine odaklanmanız gerekir. Bulduğunuz yer bilin ki sizin geleceğinizdir!

Yaşamı boyunca karşınıza çıkan zorluklar ve yaşadığınız acılar bedeldir. Bedelini ödemediğiniz hiçbir şeyin tadını çıkartamazsınız. Tadını çıkartamadığınız zamanlarda da bilin ki bir bedel ödüyorsunuzdur veya ödemeyi siz seçtiniz. Her şeyi hak etmişsinizdir ya da hak ettiğinize yakında kavuşacaksınız.

Bazen başınıza neden bazı şeylerin geldiğini hemen bildiğinizi zannedersiniz, bazen de haddiniz olmadan O'nun adaletini sorgularsınız. Bilmeden yaptığınız kötülükler ve işlediğiniz günahların cezasını çekiyorsunuzdur haberiniz yoktur. Anlamakta zorlandığınız şey, her olayın bir sebebi olduğudur. Bunu düşünmek yerine kendinize farklı bir gerçeği yaşıtmaya kalkarsanız hayatınızı daha da zora sokarsınız!

İşlenen günahların cezasını siz çekmezseniz bile sizden sonra gelecek olan üç nesilden biri çekecektir. Bunun yanında yaptığınız iyilik ve sevapların ödülü dedesinde açığa çıkmazsa torununda açığa çıkacaktır, en az iki bin nesle verilecektir. Kötü sandığınız kişilere iyi, rahat ve bolluk dolu bir hayat bahşedildiğini fark ettiğinizde onların atalarından birinin iyi bir insan olduğunu ve onun hak ettiği ödülü kullandığı ihtimalini unutmayınız. Bu yüzden bazı değerler hak edene gidebilmesi için ucuz olur.

Dert dediğin, başına senin beklediğinden farklı gelip senin kötü diye yorumladıkların; endişe, tasa ve kaygıysa gerçekte olmayıp sanki varmışçasına kendi kendine yaşattıklarıdır. İnancı güçlü olan mümin kişinin hayatında bunlara yer yoktur. İnsanoğluna verilen en büyük cezalardan biri suçluluk

duygusu veya vicdan azabıdır. Pişmanlık da dâhil, bu hisler henüz dersin alınmadığının göstergesidir. Ve insan kendi kendine yeterli gördüğü kadar ceza verip acı çektirebilir. Hâlbuki bu ders ve deneyimleri ilk başta seçen yine kendisidir.

Hayatın sırrı, olaylar beklediğin gibi gelişmediğinde, anormal bir hal aldığı anda, anormal davranmak yerine onu normal kabul edip normal davranmakta yatar. Aynı şekilde yanında olmasını istediğin veya arzuladığın insanlar gelmediklerinde olumsuz davranıp sitem etmek yerine olanı kabul etmelisin! Sahip olmak istediklerine sahip olamadığında bunlara sahip olan kişilere bakıp kıskançlık içine düşme! İnancı sağlam olan kişi her şerde bir iyilik olduğunu bilir.

Bugün tabağında yiyeceği olan bir kişi şayet yarın ne yiyeceğim diye düşünüyorsa o kişinin inancı zayıftır.

Tanrı herkesin neyi yapıp neyi yapamayacağı konusunda tüm bilgiye elbette sahiptir. Okul öğretmeni gibi öğrencilerin bilgisini ve dozunu imtihan etmek niyetinde değildir. Yaşattığı tüm tecrübeler, imtihan edilen kişinin tekâmülü içindir. Üstesinden gelemeyeceğine inandığı takdirde zorluğu o kişiye vermez. Verdiği zamansa elinde olan bilgiyi kullanması, potansiyelinin farkına varması, bilinç ve maneviyat seviyesini yükseltmesi için yapar. Değişim maalesef sancılı olur. Her zorluk ve bununla birlikte gelen değişim de tekâmüldür. Karşınıza çıkan zorluklarla savaşmamalısınız çünkü onlara güç verirsiniz, ne olduğunu görün, kabullenin ve önünüze bakıp yürümeye devam edin. Güçlük ve problem diye nitelendirdiğiniz her şey aslında birer hayat tecrübesidir. Bilin ki sizi zorlayan şeyler sizi ileriye taşıyacak olan şeylerdir.

“Allah’ın bana üstesinden gelemeyeceğim hiçbir şey vermeyeceğini biliyorum ancak keşke bana bu kadar güvenmeseydi ne iyi olurdu.” diyen Mother Teresa’nın sesi Melekler Âlemi’nden buraya kadar geliyordu.

Hayat sabretmekle şükretmek arasında bir yoldur. Başına gelen iyiliklere şükredecek, kötü sandıklarınaysa sabır göstereceksin. Allah’a büyük sandığın dertlerin için yakarma; dert sandıklarına, “Allah büyüktür ve benimledir.” demeyi öğren.

“Bir derdin varsa, derman bulmaya çalış; bulamıyorsan da onu dert etme.” dedi Guatama Buda.

Sürekli aynı şeyler başına geldiğinde ne yaptığının farkında ol, ne yapman gerektiğini de düşün çünkü bu testi ilk sefer geçmediğin takdirde aynı deneyimle farklı şekillerde karşılaşman mümkündür. Ne kadar çabuk çözümlersen o kadar fazla müteşekkire olmalısın ve yoluna koyulmalısın. Sana olan ve başına gelen her şey en iyisidir. Öyle gözükme de ilerlemen, tekâmül etmen için gereken değişimdir. Sancısız doğum olmaz ve her yürek umuda, her acı da eninde sonunda mutluluğa gebedir. Cennete giden yol da illa cehennem azabından geçecektir. Senin vazifen olumlu düşünmek, her işin içinde olan hayrı bulup pozitif enerjilerle donanmaktır.

Bazen de bir başkasının başına gelen acı şeyden faydalayıp dersinizi alabilirsiniz. Bunu yaptığınızda karşınızdakine karşı duyarsız kalmayın, sanki sizin başınıza gelmiş gibi bir el uzatın, yoksa öğrenmediniz demektir ve aynısı yeniden değişik bir şekilde sizin de başınıza gelebilir.

Kimi zaman da etrafınıza bakıp mucizelerin başkasına nasip olduğunu fark edecek ve neden sizin başınıza gelmediğini sorgulayacaksınız. Belki o mucize sizin mucizeleri fark edip onlara inanmaya başlamanız için size gözükmüştür, belki de birinin derdi bir başkasının hikmetidir ve size öyle gelmiştir. Şuuru kapalı insanlar mucizeyi görse de inanmaz. Mucize doğa kanunu dışında meydana gelen olay olarak görülür. Onu normal bir akılla değerlendirmek doğru olmaz. Bir şeye bakarken bile bakışınla baktığın şeyi değiştirme gücüne sahip olduğunu hatırla... O yüzden çatal bıçağı gözleriyle

yamultabilen insanların özel yetenekleri olduğunu sanma. Hele bir düşün!

“Bir sonuçla başlama. Aksi halde başlangıçta yanlış yapmış olursun. Yargısız arayışa gir.” diyen Osho’nun sesi duyuldu.

Yer ve tavanı, tüm 7 duvarı aynalarla kaplı odalarda kendilerini seyretmekte olan körlerin silüetleri, karanlığa çıktıklarında ellerindeki meşaleleri yaktılar. Olan bitene baktılar, düşündüler ve anlamadıklarına dair birbirlerine kafalarını salladılar. Ardından körler birbirlerine yol gösterdiler... Kör olmaktan beteri önyargılı olmaktır diye akıllarından geçti. Kör baktığını göremez ancak önyargılı kişi de baktığına bilerek bakar ve olanı göremez. Sadece bakarsan ne yapacağını bilirsin. Neye baktığını bilirsen o zaman başka bir şey yapma olasılığın kalmaz. Bilgiye sahip insanın kesinlikle önyargısı da olur. Konu hakkında fikri vardır, ustadır veya uzmandır ancak hepsi bilmekten kaynaklanan önyargılardır. Olanı görmek için dikkat ettiğin şeye bakma ve olanı gör, olması gerekeni değil!

Genelde insan edindiği tecrübelere dayanarak gördüklerini veya kendine benzettiği şeyleri görür. Görmek de hem güç hem de ilişki içerir. Bu yüzden tanıdığın ya da bildiğin şeye bakarsan onu görmezsin. Yazık ki insanoğlu gördüklerine duyduklarından fazla inanıyor. Bilmezden geldiği şey, gözün sadece bakan olduğu, göreninse bilinç olduğu gerçeğidir. İnsanlar birbirinin ortak bilincinden destek arıyor ve buluyor. Hâlbuki göz ters şeyleri düz görür. Etrafta olan biten tüm terslikleri düz gören gözlerinizdir. Her şeyin ters olduğu bir dünyayı düz gören bir bilince kim nasıl güveniyor ki? Rüya gibi... Çünkü görselden işitsele geçtik. Üstelik insanoğlunun algılama arı gerçek zamana kıyasla bir saniye ya da bir an bile olsa daha geç gelir. Yani görülen hep önceden çekilmiş ve oynamakta olan bir film gibidir. Aslen yaşadığınızı dü-

şündüğünüz an geçmişten bir izdüşümdür. Bu yüzden görünüşe aldanma. Her şey yanılsamadan ibarettir. Hayat çölde gözüken seraba benzemez. İçindeyken bir şey var sanılır, dışına çıkınca hiçbir şey olmadığı görülür.

İnsanoğlu gördüğüne mi inanır yoksa inandığı kadarını mı görür acaba?

Herhangi biri ya da bir şey size önemli geldiği müddetçe size gözükecektir. Önemi yitirdiği andan itibaren şekil ve suret değiştirip bir başkasına gözükmeye başlar ve siz artık ona bakıp onu görmez hale gelirsiniz. Vardır ancak (sizin için artık) yoktur.

Burada var olan ve maddiyatın tadını alan ruhlar neler yaptılar, neleri istediler ve sonunda neye kavuştular? Bu soruya yanıt verecek pek çoğu bir aradaydı. Aradıkları ve bulduklarını sandıkları neydi? Arayıpta olanlardan bir tanesinden, “Bedenler neden farklı şehir, ülke veya kültürlerle gitmek isterler acaba?” sorusu geldi. “Eğlence”, “tatil”, “gözlem”, “değişim” cevapları duyuldu. Ardından,

Kendilerinin nerede olduğunu anlamak, öğrenmek için.” diye de bir yanıt geldi. “Nasıl yani?” diye şaşkınlıkla bir soru ortaya atıldı.

İnsan aklı ister istemez nereye giderse gitsin kendi ülkesini, şehrini, mahallesini ve evini de birlikte zihninde götürür. Gördükleriyle de mukayese eder ve kimine göre olduğu yer daha iyi, kimineyse daha kötüdür. Geri döndüklerinde yapmaya niyet ettikleri pek çok şey varken döner dönmez eski düzenin içinde bulurlar kendilerini. Bir süreliğine, kısa bir süre için kendilerini bir başka dünyada, bir başkasının gerçeğinde görüp kıyaslamasını yapmış, hemen akabinde kendi dünyasına, kendi gerçeğini yaşamaya dönmüştür.

Sokrat'ın sesi yeniden duyuldu; "Seyahatler insanı değiştirmez çünkü kendisini de beraberinde götürür."

Aslında hiçbir yere gitmeye ihtiyacın yok. Sen kendine yetersin, kendi kendine yetensin.

Lao Tzu gülümseyerek; "Dışarı çıkmadan da dünyayı bilebilirsin. Camdan bakmadan da cennetin yolunu görebilirsin. Çok giden az bilir." dedi. Camdan dışarı bakıp camı görenle camın dışındakini görenler arasında elbet bir fark vardı.

"Elimde olanı bildiğimden dışarıda başka ne var, kim var diye arayışa çıkmak istedim. Başka toprak, kültür ve medeniyetler aramak, orada elimde olmayan mutluluğu bulmak ümidiyle yola koyuldum. Aradığım hem daha başka neler var konusu hem de mutluluğun ta kendisiydi. Bir yer bulduğumda sanki onu ben yaratmışçasına sevindim. Aylar, bazen yıllar süren bekleme sonucu keşfettiğim o topraklar olduğundan çok daha farklı göründü gözüme. İlk sefer farklı gelse de, zaman geçtikçe her yerin ve herkesin de aynı olduğunu gözlemleme fırsatını buldum. Ağızdan ağza dolaşan övgü dolu sözcükler başımı döndürdü ve bir şeyler becermişçesine beni mutlu etti. Ancak değişen bir şey yoktu. Bu yerleri ben bulmasaydım bir başkası bulacak ve sonuç da değişmeyecekti. O zaman yaptığım neydi? Sadece orayı bir başkasından önce bulmak mı? Yer değişti, bense aynı kaldım. Nereye kadar neleri keşfedecektim? Arayıp bulmam gereken kendimmiş. Mutluluk da, "daha"ların cevapları da hep kendi içimdeydi şimdi anlıyorum..." dedi ve Kolomb sözünü bitirdi.

"Ben macera arıyordum." dedi Vespuçi.

"Bulunduğun yerde yeterince macera yok muydu?" diye sordular ve gülüşmeye başladılar.

Marco Polo, "Ben eğlence arıyordum." dedi. "Olduğun yerde eğlence yok muydu?" diye sordular.

Vasko da Gamma, “Sınırları genişletmek, dünyayı tanımak ve keşif hazzıydı aradığım.” dedi. Amundsen, Peary ve Henson yanlarında durmuş onlar da yaşamış oldukları hayatlarını sorguluyorlardı. Bulduklarıyla kendilerine ve insanlığa ne kattılar? Dünyayı genişletemediler, sınırları azaltamadılar.

Evren hepsi adına Cihan’a dönüp, “Hareket, hürriyet, değişim, yeni yer, yeni arayış onlara ne kazandırdı? Diğer gezegenleri keşfetmek, başka dünyaları bulmak, yeni medeniyetler, canlılarla karşılaşmanın amacı nedir? Bir dünyaya sahip çıkamadıktan, o dünyanın nimetlerinden herkes faydalanamadıktan sonra yeni dünyalar keşfetmek kime, neye yarar ki? Ay yolculuğunun ardında yatan niyetin Babil Kulesi’nden farkı nedir? İnsanoğlu egosuyla nereye varacağını sanıyor? Neyi bulmak, keşfetmek istiyor? Artık bilemiyorum. Kimse de bilmiyor sanırım. Bilinmeyen bir dünyayı keşfettiğini sanan bu insanlar aslen kendi iç dünyalarını keşfettiklerinin farkına dahi varamadılar. Dışarının keşfi iç keşfin bir yansımasıdır.” dedi.

Hepiniz belli topraklarda, belli insanların bulunduğu yere, belli bir sebepten dolayı doğuyorsunuz. Vücut yapınız, düşünce sisteminiz, tüm organlarınız buna göre kodlanmış, şartlanmış geliyorsunuz. Bir yörenin havası, taşı, toprağı ve suyu dâhil insan hayatında önemli bir etkindir. Tüm genetik yapınız doğduğunuz yer için belirlenmiştir. Teninizin rengi, gözlerinizin şekli, burun deliklerinizin boyu bile bunlarla ilgilidir. Maalesef düşünmeden, bilinciyle hareket ederken, yer ve mekân değiştiren insan farkına bile varmadan kendi doğasına aykırı hareket etmeye başlıyor. Böylelikle de gittiği yeri de karıştırıyor ve nihayetinde de bozuyor. Sonra da rahatsızlığın verdiği rahat konumuna alışıyor. İnsanoğlunun asıl keşfetmesi gereken kendi zihni ve onun oynadığı oyundur. Aklına hâkim olan kişi olduğu yerden başka bir yere gitmek ve bir şey-

ler aramak konusunda tahriklere taviz vermez. Herkes ve her yer onunladır, onun kafasının içindedir. Diğer gördüğünü sandığı her şey yanılısamadır.

Yanılsama olmayan, aniden yerde gördükleri bir böcek görüntüsüydü. Küçük Gregor Samsa'yı²² zalimce ezmek yerine adımlarının yönünü değiştirdiler. “Karafatmalar da insanlar gibi bulundukları her ortama zaman içerisinde alışır-lar. O yüzden insanların olduğu her yerde karafatmalar da vardır.” diye Osho’nun sesi görülür gibi oldu.

İnsanoğlu alt dünyada han, hamam, at, kat ve yatlarla mutlu olacağını sanırken bir türlü arzu ettiği doyum noktasına ulaşamaz. Dolabını açıp da giyecek bir şey bulamayan kişinin muhtemelen dolabı ağzına kadar doludur. Seçeneği çok olan kişi önünde ne olduğunu görmekte zorlanır. Yedi gömlek, beş ayakkabı ve sekiz takım elbiseden sonra yine alır da alır ve doymaz doyuramaz o iştahı. Moda, sezon alışverişi, gerekli derken eksikliğini doldurmaya çalıştığı şeyin maneviyat olduğunu anlaması elbette zaman alacaktır.

İlk başta Âdem ile Havva da çıplaktılar. Ancak yasak meyve “bilincin” tadını aldıktan sonra örtünme ihtiyacı duy-dular. Tertemiz ve masum halde iken ilişkileri tamamen ma-nevi bir seviyede idi. Dikkatleri, fiziksel bedenin arzularıyla dağılmıyordu. Bu nedenle giysiye de ihtiyaç duymamışlardı. Ancak hatayı yapınca arzuları güç kazandı ve fiziksel beden onlara cazip geldi. Bu yüzden ki dikkatlerinin dağılmama-sı için örtünme ihtiyacını hissettiler. Zaten kılık kıyafetin amacı kişilerin birbirleri ile birer beden gibi değil de, birer insan gibi ilgilenmeleri içindir. Bu vesileyle fiziksel bedenini örtüp, insanoğlu manevi yanını ortaya çıkarabilir. Kıyafet mevkii vermez ancak kader illa bir gün yürekten vurur.

²² Franz Kafka’nın Dönüşüm adlı eserindeki karakter

Alt dünyanın o zamandan bu yana nasıl değiştiği, şekil ve aldığı boyut acı bir gerçektir. Şimdilerde aşağı âlemde giysiler, asıl amaçlarının aksine fizikselliği vurgulamanın bir ifadesi halini almıştır. İnsanın bedeninin şeklini ve biçimini ön plana çıkarmak için kıyafetler birer araç olarak kullanılmaktadır. Giysiler renk ve tasarımla dikkat çekmektedir. Sahte de olsa bir konum, bir mevki yaratmakta da giysiler kullanılmaktadır. Etrafımızdakilerin İlahi Ruh'una odaklanmak yerine, fizikselliği ön plana çıkarak tasarımlar nedeniyle bunun tam olarak tersini yapmaları teşvik edilmektedir. Günümüzdeki halleriyle, giysiler yüzeysel bir etki yaratarak, bir insanın gerçekte ne olduğu konusundan birbirlerini uzaklaştırmaktadır.

Ne insanlar var şık, pahalı ya da markalı kıyafeti giyer ancak taşıyamaz. Kılıkları aynı dükkân askısında durduğu gibidir, giyen farkında olmaz. Keresteyi giydirerek onu ağaca çeviremezsin.

“Ne elbiseler gördüm içinde insan yok, nice insanlar gördüm üzerinde elbise yok.” dedi Mevlana Celaleddin.

Maldan ve mülkten arınmak için insanın aklını kalbine gömmesi ve nefsinin tüm kötülüklerden arındırması gerekir. Ancak o zaman gönül gözü açılır ve nuru görmeye başlar.

Her canlı ölümü tadacaktır ve yaşam boyunca sahip olduğu hiçbir şeyi yanında götüremeyecektir. Kefenin cebi yoktur. Yanında sadece ne pay ettin elinle onlar gelir seninle... Bunlar da iyiliklerden başka bir şey değildir. Yapılan amellerin her biri Amel Defteri'ne kayıt edilmektedir. Yardıma muhtaç kimselere yardım edip hayır dualarını almak, gelecek dünyalarda ödülü kazandırır. Herkesi bir şey yapmaya zorbalıkla, tehdit veya bir çıkar sağlamakla zorlayabiliriz fakat hiç kimseyi yüreğinden sizin için dua etmesine mecbur edemezsiniz. O yüzden biri sizin için dua ediyorsa bilin ki kabul görecektir. Maddi veya manevi destek isteyen herhangi birine

sırtınızı döner ya da duyarsız davranırsanız, benzer olay sizin de başınıza gelir ve size de sırt çevirebilirler. Elinizde olanları ve bildiklerinizi o kişiye aktararak ayağa kalkıncaya kadar ondan sorumlusunuz. Hata yaparsa bilgiyi yanlış aktardınız demektir ve siz hâlâ o kişiden sorumlusunuzdur. Birkaç adım da olsa kendi başına ayağa kalkıp yürüyecek ve bunun zevkini tadacak hale geleceksin! Benimki benim, seninki senin deme, seninki benim, benimki de benim diye sakın düşünme bile. Benimki senin, seninki benim zaten olmamalı. Benim neyim varsa senin, senin olan da senin kalsın diyebilmelisiniz. O yüzden ölümü tatmadan evvel yaşamın gerçek tadını almaya gayret edin. Ölmekle, ölümü tatmak arasındaki farkı da artık görün!

Önce bir karanlık, ardından ötede bir bulut ve onun da ilerisinde bir sis görüntüsü belirdi.

“Senin önüne hayatla ölümü, bereketle laneti koydum. Ve sen hayatı seç. Benim düşüncelerim sizin düşünceleriniz değil, sizin yollarınız Benim yollarım değildir.”

Diyen sesi gördüklerinde aynı anda gölgelerinin gölgesini de algıladılar ve olan bitene dayanamayacaklarını düşünüp akıllarından gölgelerinin içinde saklanmak geçti.

Alt dünyada uçurumun kenarına yakın bir yerde, bir dizi insan sıraya girmişti. Elinde olanla yetinmediğinden, başına gelenden yakındığından, mutlu olmadığından, mutluluğu bulmak için son nefeslerini vermeye kendi kendilerine karar veriyordu. Çaresizlik ve umutsuzluk duygusuyla boğuşup, kendilerini yargılayıp infaza geçtiler. Hayatı yaşamamanın sorumluluğundan kaçtılar. Yazık ki ölmeden evvel ölmeyi deneyimlemediler. Zorluğun ardından kolaylığın geleceğini bilmiyorlardı. Maruz kaldıkları tüm bela ve felaketlerin bile ne kadar büyük bir lütuf olduklarını öldükten sonra anlayacaklar. Hâlbuki nefislerinin arzularını yok edip, kötü adetlerinden vazgeçip, tabiatlarını değiştirselerdi bütün berbat alış-

kanlıklarını öldürebilirlerdi. “Ben bunları hak etmiyorum demek yerine bunları hak edecek ne yaptım?” diye sorsalar, “Olan biten her şey güzeldir.” deyip, ölmeden ölerək, kalpleri dirilebilir, gönül gözleri açılıp, gerçek ebedi hayata kavuşabilirlerdi. Maalesef insan tüm umutlarını yitirdiğinde artık hiçbir yenilgi ona ağır gelmez. Ümitsizlik her zaman yüreğin çarpmasının durduğu bir andır.

“Giysilerinizi değil, kalplerinizi parçalayın... Ve Tanrı’nıza dönün çünkü Tanrı’nız lütfeder, acır, tez öfkelenmez, sevgisi engindir.” sesi yankılandı.

Eyüp şaşkınlık içinde aşağıda olan bitene bakıyor, anlam arıyordu. Kendisi sebat etmenin en iyi örneği idi. İnsanoğlu Yunus gibi davranır, kaçarsa sonunda bir balık elbet onu yakalar.

“Zahmeti çeken defineyi elde eder.” dedi Mevlana Celaleddin.

Kimi sessizce atlayıp dibi boyluyor, kimisiyse yarı yolda vazgeçtiğinde iş işten geçmiş oluyordu. Ne yazık ki akıllarına gelmeyen, geriye bir başka boyuta, daha zor şartlara, güç sınavlara ve düşük seviye ruh haline dönecekleriydi. Dualarına cevap alamadığını sanan, umutlarını yitirmiş insanların akıttığı gözyaşlarının ıslattığı topraktan yukarıya bir rüzgâr esmeye başladı. Kara bir yeldi bu esen. Kimi an yavaş, kimi ansa güçlü esiyordu. Geride kalanlarsa suçu kendinde arayıp, neden yardım etmediklerini düşünmekten acizdiler. Burada bu insanlara, umutlarını tüketmişlere yer yoktu. İnsanoğluna bahşedilen yaşam nefesini kendisinin kesme hakkı yoktur. Tanrı’nın iyilikleri ya da yaptıklarının sebebi sorgulanamaz!

“Kendini dünyevi şeylere artık bağılı olmayacak derecede her şeyden arındırıp Nirvana’ya ulaşmalıyız.” diyen Guatama Buda’nın sesi esen rüzgâra karıştı.

“Ölmeden evvel ölmek...” diyerek Evren düşündü, düşündürdü... İnsan, insan olmak istiyorsa eğer, hakiki özgürlüğün esasının Mutlak Teslimiyet’te olduğunu hatırlamalıdır. Ego, “ben” demektir ve yalnız ölüm anında tamamen yok olur. İnsanoğlu “ben” dediği müddetçe nefsini öldürmeyecek, kendini görmeye devam edecek ve bu yüzden Allah’ı görmeyecektir. Hâlbuki insanın içinde bütünün bilgisi mevcuttur, Tanrısal sırlar ve öğretilerin hepsi saklıdır. O yüzden kendini bilen O’nu bilir, nefsini tanıyan O’nu tanır. O’nu bulmaksa aramaya başlamakla ve kendi zindan kapılarından bir tanesini aramakla olur.

Tanrısal lütufların bulunduğu hazineleri, hakikati görmek, O’nu anlamak ve kavrayabilmek için tüm kötü alışkanlıklardan, huylardan, bağımlılıklardan ve dünyevi zevklere esir olmaktan kurtulmak gerekiyor. Bu kişiler ölü gibi gözüксе de gerçek anlamda hayatı hakikaten yaşıyanlardır.

Alt dünyada Evren’le Cihan iş hayatına atıldılar. Bir süre evden işe, işten eve gidip geldiler. Hafta sonunu iple çeker oldular. Aralarındaki samimi arkadaşlık da aşka dönüştü. Bunu ilk öpüşüklerinde anladılar. Gözleri kapalıyken karanlığın içine düşmek yerine aydınlığı gördüler. Nefessiz kaldıklarında nefese ihtiyaç bile duymadılar. Artık biliyorlardı... Arkadaşlıkla başlayıp evlilikle biten ilişkiler, evlenip sonradan kardeşliğe dönüşenlerden daha uzun soluklu oluyor. Komuyu ailelerine açtılar. İki ailenin bariz farklılıkları vardı. Olur mu olmaz mı diye tartıştıktan sonra birbirilerini üzme yerine iki gencin aşkına teslim oldular. Eninde sonunda da aileler aralarında ortak bir şeyler buldular... Cihan’la Evren evlendiklerinde şahitleri Işık ve Sevgi’ydi. Kısa bir süre yok senin ailen, yok benim ailem tartışmalarını yaptıktan sonra kendi ailelerini kurdular. Oğullarına Bayram, kızlarınaysa Rüya adını verdiler. Evren işi bırakıp evinin kadını oldu. Ci-

han ise yaptığı işi iyice öğrenip kendi yerini açtı. Kısmeti de gülünce para kazanmaya başladı. İlk evlerini ve ikinci arabalarını satın aldılar. Evin mobilyalarını, beyaz eşyalarını her sene bıktıkça yenilediler. Bir şey eskidikçe son modeline sahip oldular. Alışveriş, arzu ve istekler, kıymetli nesneleri depolamak dürtüsü devam etti durdu. Sürekli alıyor fakat nedense yetmiyor, mutlu olmuyorlardı. Ortada doymak bilmeyen bir iştah vardı. Bunu gözlemlerken farkında olmadan hayatı da sorgulamaya başladılar. Sorgunun olduğu yerde kuşku da elbet vardı...

Günlerden bir gün Evren sorularına cevap beklerken kahve falına baktırdı.

“Keder var kaderinde.” dedi falcı. “Eyvallah, razıysan kadere rıza etmeyeceksin kedere.” diye cevapladı Evren. “Hasret, özlem ve ayrılık da var.” deyince durdu. Biri olmadan öteki olmuyor nasılsa diye düşündü. Keder ve ayrılık olmazsa neşe ve kavuşma nasıldır nereden bileceksin ki diye aklından geçirdi. Mutlu olmak istiyorsan mutsuz olmayı da göze alacaksın. Kazanmak için kaybetmeyi, gülmek için ağlamayı da bileceksin diye sonuca vardı.

Madde dünyasında çok aşırı parası olan “zenginler” ele geçirdiklerinden yeterince tatmin olmadıklarında bir arayışa, hayatlarına bir anlam yüklemek yoluna girebiliyor. Parası hiç olmayan “fakirler” umut ve hayallerinin gerçekleşmediğini gördüklerinde de sığınacak bir yer arayabiliyor. Her ikisinin de gideceği sığınak, bulacağı yer aynıdır.

Mesih gözyaşlarına boğulmuştu. Şamdanın ikinci ayağı da ateş aldı.

İNANÇ DUVARI ve MANEVİYAT DURAĞI

Hayatta yapabileceğinizi düşündüklerinizin ötesinde olabilecek pek çok şey mevcuttur. Sınırlarınızı zorlamak, gerçek güce ulaşmak ve başarabilmek için kesinlikle yardıma ihtiyaç vardır. Ancak, Tanrı'ya başvurabilmek ve o hayale ulaşabilmek için, ilk önce o hayali ve görüntüyü elde edebilmek gerekir. Kişi istediği veya kendisinden beklediği şeyin görüntüsünü bilmek ve görmek zorundadır. Eğer o görüntüyü bulmaz ve bilmezse, işe başlaması dahi zordur. Hayali gerçekleşse de gerçekleşmese de, o hayali görmelidir. Herhangi bir işi yapmadan önce, bir yönün ve yöntemin algılanması mutlak surette şarttır.

Bu yüzden istemek ve inanmak birbiriyle bağlantılıdır. Bir şeyi istedikten sonra ona kavuşacağına inanmak elbette önemlidir. Pek çok insan istek ve temennilerde bulunur, sonra gerçekleşmediğinde de şaşırır, üzülür ya da inancını yitirir. Aslında inanmayan kendisidir. İsteyip de olacağına inanmazsan zaten sen başından istemiyorsundur, sadece farkında değilsindir.

Aşağı dünyada şans oyunları oynarken, loto sayıları seçerken birden fazla kolon oynayanlar zaten daha önce oynadıkları kolonlara çıkmayacak diye işe başlıyorlar. Çünkü kazanacak olan kolon tektir. Bu şekilde ihtimalleri arttırdığını sanır ancak kendini aldatıyordur henüz idrak etmemiştir. Bilinçaltında nasılsa ben kazanmam veya bu kolona çıkmaz deyip oynuyordur. Sonra seçtikleri numaralar çıkmadığında, ikramiyeyi kazanmadıklarında kaderlerine söylenip, dünyaya lanet okuyor, dualarının duyulmadığından şikâyet ediyorlar.

Kazanmayı isteyip buna gerçekten inanan kimse kendisini elinde bileti, kucağında para dolu çuvalla hayal edebilmelidir. Her hayal bir düşüncedir. Her düşünce bir ilişkiye sebebiyet verir ve her ilişki de maddeye dönüşür. Kendi kazandığını görmeyen kişi bu fırsatı gören kişiye verir. Kaçan fırsat yoktur çünkü bir başkası onu mutlaka yakalar. Ancak kaçırmanın farkına varmazsa bir başka fırsatı daha kaçırmıştır, henüz uyanmamıştır!

Her insanın bir hayali gerçeğe dönüştürebilmesi ve bunu yaşayabilmesi sadece arzulamasıyla kısıtlı değil aynı zamanda korku, zaaf ve zayıflıklarıyla da sınırlıdır. Şundan, bundan, ondan korkar insan. Tüm korkuların temeli olan ölüm korkusunu üretense bilincin kendisidir. Oysa bilinçaltı ölümü ister, arzular çünkü o deneyimlemiştir. Bilir ki ölüm son, son da olası değildir. Ruh ölümsüzdür, Sınırsız Sonsuz'un bir parçasıdır. Bu yüzden insan egosuna hükmederse tüm korkularına da hükmedebilir. Korkuyu yok etmenin yolu korkuyla savaşmak değil onu kabullenmektir. Cesaret de, korkuya rağmen onunla birlikte ilerlemektir.

Ölüme meydan okumak korkakların işidir, cesurların değil. Cesur olan kişi hayatın ipini göğüsleyendir yoksa cesaretlerin cesareti yoktur.

İnsanların çoğu ölümden korkar ancak hiç ölmeyecekmiş gibi de yaşar. Bazıları kafa tutar hayata, başına gelenlerle baş edemez ve sınırlarını zorlar. Bu zorlamayla hayatına son vermek arasındaki fark sadece ölmekte yatar. Her zaman bir yarın vardır çoğu insanın hayat planında. İnsanın günleri ot gibidir. Filizlenir ve ardından bir rüzgârla yok olur. Sonra da olduğu yer artık tanınmaz. Yazık ki insanoğlunun ortalama ömrü 300 seneye de çıksa hayata bakış açısı pek fark etmeyecektir çünkü ölüm korkusu, ne zaman ölümü tadacağını bilmemek, benzer belirsizlik duygu ve düşüncelerini yaşata-

caktır. Ölüm deneyimini kabullenip ölmekten korkmayan kişi de Allah'ı kaybetmekten korkar. Ölüm korkusu, yok olmanın varlığı, egonun en kıymetli üretimidir. Korkunun ecele faydası yok derler. Ölümden korkmak ölüm meleğini sizden uzak tutamaz. Vakit geldiğinde, saatinizin alarmı çaldığında ölümden kaçış yoktur, uyanırsınız!

“Ölüm yaşlılara yeni doğmuş bebeklere olduğundan daha yakın değildir; yaşam da.” dedi Halil Cibran.

Her insanın burada bir kaydı, içinde de işlediği sevapların dökümü bulunur. Yaptığı iyilikler yazılıdır. Yaptıklarıyla yapabilecek oldukları kıyaslanır. Yardımın türleri ve yardım ederken kişinin yüreğinden geçenler kayıtlıdır. Tüm sınavların soruları ve sonuçları da burada bulunur. İnanıp inanmamak sizi ilgilendirir.

İnanç bir düşünceye, görüş veya öğretiyeye gönülden, kesin kabulle bağlı bulunmaktır. Aynı şekilde bir şeyin varlığını görmeden, ona dokunmadan ve onu duymadan kabul etmek anlamına da gelir. Tanrı'nın sevgisinden şüphe eden, boşluk yaratır ve bu boşlukla birlikte inancını yitirir ve kötü eğilimi hayatına sokar.

Evrensel kanunların, dünyevi şartların, akıl ve idrakin ilk ve temel ilkesi Allah'ın varlığını kabullenmek ve O'na inanıp güvenmektir. Çünkü Allah zaten var olduğunu size bildirmiştir. Bu temel ve sürekli olması gereken bir seçeneğinizdir. Fakat bunun yerine ne yapıyorsunuz? Kendinize güvenip, yola kendi aklınızla çıkmayı, kendi haritanızı ele alıp yön vermeyi, istek ve beklenti listesi yapıp peşinde koşmayı tercih ediyor, bunu kendinize hayatın amacı olarak belirliyorsunuz.

İnsanoğlunun yaşamı iyi ve kötü arasındaki ebedi mücadeleden oluşmuştur. İyilik potansiyeli ne kadar artarsa, kötü-

lük kuvvetleri de o kadar güçlenir. Kötü denilen mevhum aslında bir yanılsamadır. İnsanoğlu kötüyü gördükçe ve ona inandıkça kötüyü gerçek kılar. İnsanoğlu karşısındaki kişide kötü bir şey görürse onun bilinci de bu gerçeği onun dünyası için yaratır. Bu yüzden herkes bir diğerinde olan sadece iyi yönleri görebilmeli, kötülere göremeyecek hale gelmelidir. Bu tabii ki görmezden gelmeli anlamına alınmamalıdır. İyiliğin gerçeği ile kendi kendine teyit edebildiği kötülük arasındaki farkı görmeye çalışmalıdır.

Maimonides'in sesi bulutlara yansıdı; "İnsan kendini ve dünyasını iyilik ve kötülüğü tam dengede bir terazi gibi görmelidir. İyi bir şey yaparsa, terazi, kendisi ve dünya iyiye doğru gider; kötü bir şey yaptığı takdirde de hepsinde kötülük ağır basar."

Kendi iradesiyle savaşıyor, içindeki kötü eğilime karşı koyabilen kişinin inancı da kuvvetlidir. Cihat etmek insanın kendi nefsiyle olan mücadelesidir. Kendi duygu ve düşüncelerini kontrol edip yine kendisini yenme çabası, uğraşıdır. Bu gayret hem kendine dönüşü hem de başkalarının da kendilerine dönüşüne destek olmaya çalışmaktır. Kan dökmemiş nice katiller, ava çıkmamış avcılar, hiç çalmamış hırsızlar, hata yapmamış günahkârlarla doludur dünya.

"Adam savaşmakla çetin er sayılmaz, öfkelenildiği zaman kendini tutabilendir çetin." dedi Mevlana Celaleddin.

İnsanoğlu ellerini kana bulamak dürtüsüyle savaşıyorsa kötü eğilime teslim olup katil olabilir, nefesine yenilmeyip boksörlük yapabilir veya o dürtüyü iyiye çevirip operatör doktor olabilir.

Buz gibi bir rüzgârla S"M olarak bilinen melek ortaya çıktı. İnsanın günah işlemesiyle güç kazanan bu melek onları hata yapmaya teşvik eder, sonra Tanrı'nın huzurunda onlara

karşı şahitlik yapar. Yoldan çıkarıcı bu gözleri görmez ölüm meleğinin bir başka adı da Satan'dır ve cinlerin de başıdır. Görevi insanların bir robot gibi değil, seçim hakkına sahip yaradılışlar olarak var olmalarını sağlamaktır.

Günah işlemek konusunda, yeri gelir günahın düşüncesi bile günahın kendisinden ağır olabilir. Günah dünyevi ve geçici bedenle işlenir ancak düşünceyle de ruha ebediyen intikal eder. Beden dünyevidir ve Tanrısal Kutsallık'ı tanıamamıştır. Diğer yandan ruh yeryüzüne inmeden evvel Tanrı katından geldiğinden, dünyevi başarısızlığın acısını çeker. Beden toprağa döndüğünde, ruh, yeri ve zamanı gelince cezasını çeker.

S"M, Tanrı'nın huzurunda emir kuludur elbet fakat yine de görevi icabıyla dünyadan kötülük tam olarak yok olana kadar Tanrı, S"M'i insanların aklını çelmek üzere bıraktı. İnsan nefsi ile kötülüğün arasında süregelen savaş devam ettiği müddetçe bu melek de güç kazanmaya devam edecektir.

Aza ve Azael ortalıkta yoktu. Allah'la insanoğlunun yaratılmaması konusunda tartışmak cüretini gösterip, Âdem yaratılıp ilk günahı işledikten sonra onun gibi kötü eğilime düşmeyeceklerine dair bir iddiada bulundular.

"Bizleri insan gibi yaparsan şayet, biz Âdem'in hatasına düşmeyiz." dediler.

Allah da onlara sordu:

"Siz dünyaya hâkim olan kötü eğilimin etkisine girmeden durabilir misiniz?"

Cevap olumlu gelince cennetten dünyaya düştüler ve indikleri anda kötü eğilim onları ellerine geçirdi. Bir daha da buraya geri gelemediler. Hâlâ insanoğlunun aklını çelmeye, kötü niyet aşlamaya devam ediyorlar. Olumsuz enerji taşı-

yan diğerk bazı melekler gibi onlar da yeryüzünde insan suretine büründüler.

Şayet bugün alt dünyada Allah nerede diye soracak olursanız, 7 dürüst kişi sayesinde İlahi Mevcudiyet'ini geri götürdü. Şu anda kendisini yine gizlemektedir. İnsanlarla saklambaç oynamaktadır. Fakat O bulunmak ister. İnsanoğlu, tüm kalbi ve ruhuyla O'nu aramaya çıktığı takdirde de illa O'nunla karşılaşabilir. O aslında açıkta, insanlar gözlerini O'nu görmek için açamıyor ve açmayı bilmiyor. Tam olarak yeri bilinmese de herhangi bir canlı, insan, yanıp tükenmeyen bir çalılık, hayvan veya eşyada Kendisini gösterebilir. Şarkı söyleyen bir bülbül, pembe bir gül, yoksul bir garip, taş, toprak ya da yağmurda ortaya çıkabilir. O her an, her yerde gizleniyor ve herkesi gözetliyor. İnsanoğlu hayatına, kimin ne için girdiğini ya da çıktığını bilemez. Bu yüzdendir ki, herkes ve her şeye hayatının en önemli varlığı gibi davranmayı bilmeli, onları hayatının içine buyur etmelidir. Sevgi unsuru sonsuzdur ve bu herkeste mevcuttur. Birinin sevgisini kazanmışsanız o sevgiye her gün layık olmalısınız. O sevgiyi hak edecek bir şeyler yapmalısınız. Sevgiyi hiçbir zaman güç veya koz olarak kullanmayınız! Herkes sevgiye aç ve bunu istemek konusunda yetersiz kalıyor. Kabul etmekte de zorlanıyor çünkü egosu var; ona izin vermiyor. Birini seviyorsan eğer bunu ona duyurman, hissettirmen ve onun içinde kaybolman gerekir. Bunu da her gün sil baştan yeniden yapmalısın ki, o kişi hafızadan arayıp bulmak zorunda kalmasın. Sevgini havaya, suya, toprağa ateşle yazman lazım ki hep sıcak kalsın. Ateşin içine de yazarsan canlı kalacaktır!

“Dünle beraber gitti düne ait ne varsa, bugün yeni şeyler söylemek lazım.” diyen Mevlana Celaleddin'di.

Bedensel ve zihinsel açlığını doyumak konusunda başarılı olamayanlar eninde sonunda ruhlarına dönüp onu tatmin

etmek yoluna düşebilirler. Ruhsal açlığı, içsel boşluğu madde dünyası ile doldurup, doyurmayı başaran henüz olmadı. Ruhun maddeye dönüşü, madde dünyasında varoluşunun bir şekli de sanattır. Sanat iç dünyanın dışı vurumudur. Ruhun besinlerinden bir tancesidir. Müziktir, şiirdir, sözler ve harflerdir. Resim, çizim ve danstır. Ancak sanatı icra etmek de, anlamak da zordur. Kişiye özeldir, tektir. Allah dünyayı bilgeliğini kullanarak harflerle yarattı ancak hayat size dersini kelimelerle vermeyecektir. O yüzden kelimelere sığınmakta bir fayda yoktur. David Kimhi ya da Radak, her sanatkârın sanat eseri üretirken ilhamının kaynağının şahsi menfaat ve zafer duygusu olduğunu dile getirdi. Bu elbette düşünmeye değerd.

Yazı yazmak da bir şey yarattım sanrısından farklı değildir. Sözlükte olan kelimelerin farklı dizilişinden öteye gitmez. Yeni bir kelime yarattığını sanmak bile aynı anlamı çağrıştıran farklı harflerin dizilişinden başka bir şey değildir. Yazar olmak yine de kendini ifade etmek ve anlaşılmak adına sarf edilen bir emektir. Yazan kişi boş duvarlara bakıp bir şeyler görür. Gördüğünü sandıklarını not eder fakat kimse yoktur yanında. Tek başınalık vardır. Ne okuyacak ne de yorum yapacak birisi bulunmaz. Yazarken akıldadır. Aynasını kendine tutmaktadır. Hem herkesledir kafasında hem de kimse yoktur beden dünyasında ya da tam tersi kalabalıktır etrafı, kafasının içinde yalnızdır. Bir süre sonra insanlar çıkar gelir. İş işten geçtikten, her şey yazılıp çizildikten sonra yazı görücüye çıkar, beğeniye sunulur. Yazamayanlar aynı yapamayanlar gibi başlar eleştiriye. İyi olup olmadığı hakkında yorumlar yapılır. İşin aslı bir şey yazsan da boş yazmasan da... Okunurşa bir şey okunmazsa bir başka şey nasılsa... Varlığının teyidini aramıyor olsa insan neden yazar ki acaba? Kişi sadece unutacağını düşündüğü şeyleri not etmez mi?

“Olmak ya da olmamak...” diye Shakespeare dil döktü. Hemen ardından “Olmak ve olmamak...” diyen Osho’nun sesi duyuldu. “İşte sorun bu!” diye ikisi aynı anda gülerek birbirlerini alkışladılar.

“Alt dünyada olup biteni, hayatı anlamak zor gelir insana. Ancak burada işler daha açık gibi. Öyle değil mi?” dedi Cihan.

“Yaprakları kurumuş ve dağılmaya hazır bir roman düşün. Elinde olmadan düşürdüğünde, şayet sayfaları numaralı değilse, bir araya koymak ne kadar da zordur. Başı, sonu ve ortası elindedir fakat sen onu sıraya sokamazsın. O yüzden ne yaparsan yap okuyup anlayamazsın. Her insanın da yazılı bir romanı vardır. Burada tüm bu kitaplar mevcut ancak insan kendi öyküsünü her gün yeni baştan yazar. Yazdığına ve yaptığına göre de burada bitmiş olan kitaba uyum sağlar. Kimi yazarlar aynı bunu deneyimler. Bir şey yazmaya karar verip yola çıkarlar ancak yoldayken işler değişir ve bambaşka bir yere varırlar. Karakterler kontrolü ele almak ister ve kendi kaderlerini tayin ettiklerini zannederler. Aslen yazan ve yazılan yazarın hakikatidir. Sonuçta ortaya çıkana yazan da yaşayan da şaşırır kalır. Burada zaman olmadığından, her şeyin başı ve sonu Bir’dir. Alt dünyada herkes ve her şeyin her zaman, aynı anda var olduğunu bir düşün hele, nasıl cümbüş olurdu?” dedi Evren ve güldü.

Gülen yalnız o değildi. Güzellik ve hayatın anlamını bulmak peşinde koşan, deli mi akıllı mı olduğu hâlâ anlaşılmamış Don Quixote kendi gerçeğini görüp onu yaşamak yerine burada Mutlak Gerçek’e ulaşmıştı. Filibeli Ahmet Hilmi, Halil Cibran ve Dante oturmuş, kendi kitapları “Amak-ı Hayal”, “Nebi” ve “İlahi Komedi” hakkında sohbet ediyorlardı. Sırrı bulup bildiklerini sandıklarından gülümsemekle yetinip, etrafta olan bitene aldırış etmiyorlardı.

“Bir şiir yazma gücüyle, yazılmamış bir şiirin coşkusu arasında seçim yapmak zorunda kalsam, coşkuyu seçerdim. O daha iyi bir şiir olurdu.” dedi Halil Cibran.

“Elbette bir yazarın en iyi kitabı, bitirdiğinde iyi yazdığını bildiği ve yayımlatıp okunması gereğini duymadan yırtıp attığı, hatta yaktığıdır.” dedi Evren gülerek.

Nice yazılmamış kitaplarla, okunmamış yazarların olduğu bir gerçektir. İyi kitapların yazarlarından daha uzun süre yaşadığı, kötülerinse yazarları ölmeden yok olduğu bir başka hakikattir.

“En hızlı hareket hareketsizlik, en hızlı konuşma sessizlikse, bir sanatçının en iyi eseri de hiç bitmeyecek olanıdır sanırım.” diye yorum yaptı Cihan.

Anlaması zordu ancak akıldan geçen düşünceler havada, boşlukta geziniyordu. Fikirler duyuluyorsa “Büyük Birader”²³ de herkesi gözetliyordur. Orwell düşünce muhafızıyla dolanırken düşüncesiz muhafızların olasılığına kafa yoruyordu.

Yazılabilecek her konu hakkında zaten çoktan yazıldıysa, demek ki yeni bir şey yoktu. Öyleyse geriye ne kalıyordu?

“Ben henüz o konu hakkında bir şey yazmadım.” diyen cılız bir ses duyuldu. Kim olduğu hatta oldukları görünmüyor ancak anlaşılıyordu.

Ferideddin-i Attar kendi eseri Mantıku’t Tayr’dan bahsediyordu. “Her kuş kendi sürüsüyle uçarsa her zaman bir Hüt-hüt kuşuna kılavuzluk etmesi için ihtiyaç vardır. Aradıkları Simurg kuşudur ve bulacakları da sadece kendileri olacaktır. İster 7 vadiden geçsinler ister nefsin 7 mertebesinde, varılacak durak Tek’tir.” dedi.

²³ Orwell’in 1984 adlı kitabında ele aldığı kavramlardandır.

Klasisizm, romantizm ve realizm gibi nice edebiyat akımları geldi geçti ancak yazarlar da okuyanlar da henüz varılması gereken durağa varamadı. Daha bir sürü akım da gelecek ve ne aradığını bilmeyen insanoğlu elinde ne olduğunu da fark etmeyecek.

La Fontaine etrafına topladığı hayvanlarla konuşuyor, havada pembe ve mor fillere ateş böcekleri yol gösterirken, topal karafatmalar, tembel karıncalarla dolaşıyordu. Bal yapmayan arılar, kısır tavşanlar sevmemiş kalplerle birlikte duruyordu. Anıran eşeklerin sesi kulakları tırmalıyor, uçan balıklar altta yüzen kuşları seyrediyordu. Rengârenk hayvanlar Gauguin ve Chagall tablolarından çıkıp geliyordu.

Kırlar adamotuyla kaplı, günlük ağacı, fındık ve kestane ağaçlarıyla doluydu.

Ruhlardan kimisi geriye doğru hareket halindeydi.

Voltaire insan aklına hitap eden bir Tanrı'dan yana olduğunu dile getiriyordu. Jean Valjean, Victor Hugo'yla yürürken ona, "Sevgi, Allah'ın bize verdiği tek gelecektir." dedi. Flaubert de Emma Bovary ile sohbet ediyordu. "Bir şey yarattığını zanneden kişi Tanrı'yı örnek almalı, yaratıp susmalıdır." dedi.

Tolstoy kolunda Anna Karenina ile gezinirken kendini beğenmişlik ve aristokrasi üzerine konuşuyor, Charlotte Bronte de Jane Eyre ile mutsuz bir çocukluk geçiren kişinin hayatın güçlükleri karşısında nasıl davrandığı hakkında yorum yapıyordu.

Salinger, Holden'le fikir alış verişini yaparken, Don Juan, Tirso de Molina, Cervantes ve Goldoni'ye yaşadıklarını bir bir detaylarıyla anlatıyordu. "Koparıp atsam da onu kalbimden neye yarar; o atmadıkça beni kendisinden." diyordu.

Dostoyevski, “Rahatlıkla mutluluk olmaz. Mutluluk acıyla elde edilir ve insanoğlu hayata mutlu olmak için gelmemiştir.” dedi. Ardından, “Bir insan umudunu yitirir ve amaçsız kalırsa, sırf can sıkıntısı bile onu bir hayvana çevirebilir fakat buna rağmen insanın kendisinden yüz çevirmeye, dünyada olup bitenleri görmezlikten gelmeye hakkı yoktur.” diye devam etti.

“İnsanoğlunun hayata sıkıca bağlanması lazım ve hayat bırakmadıkça insanoğlu da yaşamı bırakmamalı, ona tutunacak bir yer bulmalı. Hayal edebiliyorsa hâlâ vardır elbet zevk alacak bir şeyler hayattan. Hayal kurmak iyidir ancak hayalperest olmak yerine yaşamperest olmayı bilmeli insan.” dedi Evren.

Yazarların yanında hayatlarını imrenilecek bir rüya gibi yaşamış film yıldızları duruyordu. Zaten bir oyunun içinde olduklarını unutup, kendilerini bulup tanımak yerine farklı bir karakterin içine girip onların kılıflarına bürünmeyi meslek edindiler. Burada başboş geziniyorlardı. Artist ve aktörler üstüne üstlük bu yaptıklarından, bir başkası olmaya çabalamalarından dolayı sevilince ister istemez kendilerini aramak yerine o kişiler olmak yolunda kayboldular. Onları yönetenlerse akıl içinde akıl oyunu, rol içinde rol oynattıklarının belki farkındaydılar, belki de değildiler. Ancak yeryüzünde gözlerini açıp göremeyenler burada kör kalmaya mahkûmdu.

Alt âlemde Işık'la Sevgi kendi hikâyelerini yazmak üzere nikâh defterine imza attı. Hayat boyu beraber olmaya yemin ettiler. Bir süre sonra Nimet ve Hikmet'le tanıştılar. Hayat sınavlarının içine girip, test edildiklerinin farkında bile değillerdi. Evren, yaşamın anlam ve amacına kafa yoruyordu. Neyi kim için yaşıyorlardı? Hayat kendi dışında birisi için harcamaya değer miydi? Eş, çocuk, sülale ya da çevre uğru-

na bir ömür tüketilir miydi? Bu uğurda kitaplar okuyor, bilge insanların sözlerinde hakikati arıyordu. İrfan ile Beşer hayatlarına girince, Evren dua etmeye başladı. Nereye gidiyorlardı? Yolun sonu neresiydi? Onları bekleyen ne vardı gibi sorulara yanıt bulmak istiyordu. Hayatı tanımış insanların tecrübelerine bakıyor, yaşamını anlamlı kılmak için çabalıyordu.

Bayram ve Rüya büyüdü, okula başladı. Evren de kendi ailesinden, çevresinden doğru bildiklerini onlara aktardı. Tasvip etmediklerini değiştirdi, ettiklerini aynen uyguladı. Nasılsa gün gelecek, o da herkes gibi, çocukları tarafından haksızca yargılanacak, hatta infaz edilecekti. Hayat bir süreçtir kimisine, bazen de tek bir kelime, hatta bir şiire sığar...

Karanlıklar içinde şairler odasının kapısı aralandı. Abdurrahman Cami'nin sesi duyuluyordu.

“Gözde ayan hep sen imişsin ben gafil
Gönülde gizli olan sen imişsin ben gafil
Bütün cihanda senden nişan arardım
Meğer cümle cihan hep sen imişsin ben gafil.”
Bu dizleri duyup aşka gelen Evren de açtı ağzını;
“Ey sevgili bırakma sakın
Yüzünün akına gölge düşsün.
Pir kayıp kalına ilerle
Yürü ki hakikate eriş
Ben neysem sen de O'sun
Çatma kaşlarını asla eyleme kusur
Bil ki kızdığın dışında değil
Sendedir sendir.” dizelerini söyledi.

Şiir yazmak, sözlerle anı zapt etmeye çalışmak, belki de durdurabilmek, duyguyu kelimelerle kâğıda dökmek, bulutları kucaklamak ya da bir şeyin tam yok olacağını fark ettiğinde yakalamak, elinde tutmak için yaptığın girişimdir. Az ve öz kelimeyle insanoğlunun çektiği eziyet ve ızdırabı, yaşadığı mutluluğu dile getirme sanatıdır şiir. İyi ve kötüyü, güzel ve çirkini, tatlı ve acıyı, aşk ve ölümü yazıp okuyucuya aynı duyguları yaşatma çabasıdır. Süleyman'ın ezgileri yukarıdan aşağıya kayıyordu.

Kelimeler sabit olsa da okuyan kişi değişkendir. Ruh haline göre aynı kişi aynı şiiri defalarca okuyup farklı duygular içine girebilir. Bir okuyucu beğenirken bir diğeri beğenmeyebilir. Biri ağlarken diğeri gülebilir, biri neşeyi deneyimlerken bir başkası hüznü tadabilir.

Bukowski'yi gören Evren, Cihan'a döndü. Bir şeyler çağrıştırmış olmalıydı. "Aşkla şehvet, sevgiyle seks birbirine karışmış. Biri diğerinin doğal sonucu olarak görülüyor." dedi Evren. Sonra devam etti. "Birisini yatağa atıp onun bedenine sahip olmaktan daha önemli olan, öncesindeki arzulama hissi şüphesiz kişiyi güçlü ve canlı kılar. Ancak sihir ilk seferden sonra yok olmaya yüz tutar. Tabii bu av erkeği için geçerlidir. Ev erkeği için farklıdır. Seks sevginin bir yan ürünü müdür? Sevdiğin birisine sahip olmak isterken onu ele geçirmek, elinde tutmaya çalışmak bedenini kavramakla mı olur? Bir insan bir başkasına bedenini verebilir mi? Okşamak, dokunmak, koklayıp sarılmak ya da cinsel ilişkide bulunmak sadece bedeni geçici olarak kullanırmak değil midir? İnsanlar kendi bedenini sahiplenemezse onu bir başkasına nasıl versin ki? Bu duyulan istek, arzu ve şehvet o kişiye karşı ne kadar süreyle devam eder? Bedene sahip olduğunu zannettikten sonra bu kuvvetli hisler neden azalır veya yok olur? O kişiyi farklı mekân veya değişik bir zamanda gördüğünde his-

settiklerin veya anımsadığın eski hisler aynı mı kalır? Artar mı eksilir mi? Her aklın bu yönde çalışması farklı mıdır? Aynı mıdır? Nedir bu aklımı çelen sorular?

Burada anladım ki, iki insan arasında ruhsal birlik ve karşılıklı güven olduktan sonra cinsellik, bedensel bir örtü veya kalkandan başka bir şey değildir.” dedi Evren.

İnsan hayatı yapmak ve yapmamaktan dolayı duydukları pişmanlıkları içeren bir bilançodur. Pişmanlık duymayan, geçen gün, ay ve senelere iç çekmeyen, keşkelere sığınmayan insan yoktur çünkü çoğu bir başkasının hayatını yaşamaktadır. Bu gerçeğe de çok geç ulaşırlar. Kimisi de hiç ulaşmaz!

Bunun üzerine Baudelaire;

“Tükendi gençliğim karanlıklarda,
Çılgın fırtınalarda ve yağmurlarda;
Güneş bazen açtı, kapandı derhal
Bahtımın yazgısı karanlıklarda;
Öyle harap ettiler ki gönül bahçemi
Dallar hep kırıldı, yapraklar yerde
Kuytularda birkaç meyvesi kaldı...” diyerek içini döktü.

Edgar Allen Poe devam etti.

“Ne olmuş geceleyin ve fırtınada
Titriyorsa yükseklerdeki ışık?
Daha berrak bir şey var mıdır
Gündüz parlayan yıldızından, gerçeğin!”

T.S. Eliot, “Şiir sadece gerçeklikle ilgilidir.” dedi ve dize-
lerinden bir kaçını sıraladı.

“Geceleyin gide gide bir yere ulaştık
Sanımca kötü değildi.
Bütün bunlar çok zaman öncesiydi hâlâ hatırlarım
Bu yolculuğu tekrar yapmaya razıyım.
Ama şunu iyi belle, şunu iyi belle
Yolculuk bizi Doğuş’un ve Ölüm’ün
Ülkesi’ne yönetmemiş miydi? Bir doğum vardı, elbette
Kuşkumuz yoktu bunda ama kanıtımız çoktu.
Görmüştüm doğumu ve ölümü
Onların ayrı şeyler olduğunu sanmıştım.
Bu doğuş, ölüm gibi, ölümümüz gibi
Katı ve acı bir coşkuydu bize.
Geri döndük bu ilkelerle eski yerlerimize
Artık rahat değildik ama alınyazımızla.
Tanrıları’na sımsıkı bağlanmış yabancı bir halkla
Bir başka ölüm de tatlıydı bana.”

Gerçek denilen ve hakikat diye algılanan nedir? Buranın
ve alt dünyanın gerçeği aynı mıdır acaba? Hayatın taslağını
bilmeyen birisi gerçek sona ulaşmak için hangi yolu seçme-
lidir?

Bir ressam için bu elbet farklıdır. Eserini yapmadan evvel
taslağını kafasında hazırlar, sonra kâğıt ya da tuvale döker.
Henüz bitmemiş bir işe bakıp eser sahibinin nereye varacağı-

nı, ne düşündüğünü ve ortaya ne çıkaracağını kestirmek zordur. Kimi zaman sanatçının kendisi de bilmez. Bir şeyi yapmak üzere yola çıkarken bambaşka bir şeye ulaştığı olur. Bunun adına ilham derken Tanrısal bir güç olduğunu çoğu zaman unuttur. Yaratıcı insan sürekli yaratır, yapması gerektir bu. Şan, şöhret veya maddi getiri peşinde koşmaya ya da beklemeye başladığında o kişinin ilahi gücü de zayıflar, azalır. Yok olmaya yüz tutar. Artık o içinden geleni ortaya koyan kişi değil de ondan bekleneni yapan kişi oluverir. Yaratmanın yerini yapma tuzağı alır.

“Bir gün çok güçlü bir devletin kralı dünyanın en iyi iki ressamını çağırır ve karşılıklı duran iki duvarı gösterip üç ay içinde yapabilecekleri en iyi resmi yapmalarını emreder. Karşılığı olarak bir çuval altını ödül olarak verecektir. Aralarına bir perde çekerler. Birinci ressam hemen çalışmaya başlar, diğeri bekler, düşünür, taşınır. Vakit geçer ve ikinci ayın sonunda biri bitirmek üzereyken diğeri henüz başlamamıştır. Gün gelir çatar. Tüm halkın önünde ilk ressamın yaptığı duvar panosu açılır. Alkış ve gözyaşları içinde şimdiye kadar görülmuş en güzel, en anlamlı tablo karşılarında durmaktadır. Hayvanlar ve insanlar canlı, duvardan çıkıp gelecek gibi durmaktadır. Perde açılır, ikinci ressam da bire bir aynı görüntüyü resmetmiştir. Kral yakından bakmaya gittiğinde ek olarak bir kralın, kendisinin de olduğunu fark eder. Aynayı resmeden ressam alkışlar arasında eğilerek selam verir. Büyük ödülü kime vermesi gerektiği konusunda kral düşünür ve sonunda kararını verir. Altın çuvalını tablonun önüne koyar ve aynadaki aksi de hemen belirir. Herkes hak ettiğine elini uzatıp alsın diye emreder.” dedi Evren.

Bu hikâye sonrasında, “Sisteme, evrene ne verirsen onu alırsın zaten.” dedi Cihan.

Evren, “Ressam olmakla resim yapan arasında olan fark da kıymet verilen, para eden bir tabloyla henüz değeri anlaşılmamış iyi bir eser arasında olan fark gibidir.” diye düşünüyordu. Ressam olunur ancak iyi eser üretmek herkese nasip olmaz.

Aynı anda adı sanı olmayan bir ressam kum saatini resmederken tabloyu düz mü tutsun ters mi tutsun karar veremedi. Bu saatin ne altı vardı ne de üstü. Zaman kumun aktığı yere doğru mu akar, yoksa boşaldığı yerden mi? Vakit dolar mı azalır mı? Anlamı da yoktu. Tuvalin arkasına nedense, “Ölüm tüm kötülüklerin kaynağıdır.” diye yazdı. Ardından, “Hayat ölümün kısa bir gölgesi, görünen hayaletidir.” diye bir düşünceden geçti.

Asılı duran bitmiş tablolar boyacılar tarafından duvarlarla birlikte beyaz renge boyanıyordu. Bittikçe beyaz, boyandıkça yeni bir iş, farklı bir eser ortaya çıkıp düşünceye dönüşüyor ve her biri havaya karışıp aşağıya ilham olarak iniyordu.

Burada bulunan ressamı Allah’ın eskiz defteri olan dünyaları da boyuyordu. Taslağı kafasında tutan her yaratıcı kişi ne yapacağını üç aşağı beş yukarı bilir. Çizmeye, ardından boyamaya başladıkça biraz yola çıkıldan farklı bir hal alabilir. Yine de eserin ne olacağı sadece Yaratıcısı tarafından bilinir. Ancak söz konusu hayat olduğunda onun hakkında yorum yapabilmek ya da herhangi bir olay hakkında kesin bir fikre varmak kadar saçma bir durum söz konusu değildir. Hayatı anlayabilen kimse henüz olmadı çünkü O anlaşılır. Sonuna gelen kişi geriye baktığında bir anlam yükleyebilir fakat çoğu insan ölümü tattığı anda sona geldiğini anlamaktadır, daha önce değil. Kesinlik diye bir şey yok hayatta; ölümü tatmak ve değişim dışında...

Etraf masmavi, Hillazon deniz hayvanının mürekkebinden renk almış gibiydi. Tanrı buradaki gökleri masmavi yaptıysa

onu tozpembe görmek insana mı kaldı diye bir düşünce yayıldı etrafa... Herkes aynı düşünceyi teneffüs ediyordu.

“Benim yaptığım Mona Lisa tablosu için insanlık tarihinin en iyi resmi diyorlar. Hâlbuki kim bilir ortaya çıkmamış, henüz meşhur olmamış daha nice ressam ve eserleri vardır. Kendi resmettiğim hayat, insanlık tarihi için ne ifade etti asıl önemli olan bu.” diyen yine Leonardo’ydu. Mona ile birlikte geziniyordu. Aynı anda birden fazla duraktaydı. Bu olağandı nasılsa.

İnsan bir başka insana sadece kendi tükettiğini verebilir ve nihayetinde kendisi de tüketir. Ancak bir ağaç kendi ihtiyacı olmadığı halde meyve sunar insana.

Tüketim topluluğu için üretim nasıl bir şeydir? Tüketmek için üretmek... Hele ihtiyaçtan fazlasını tüketmek için ihtiyaç fazlasını üretmek mantığı hangi akla sığar?

Yeri geldi, popüler sanatın ve pop art öncülerinden Warhol, “Gelecekte herkes 15 dakikalığına dünyaca meşhur olacak.” dedi ve çorba dolu tenekeleri Maddiyat Tepesi’ne doğru atmayı sürdürdü.

Yıldız ve ateş böceklerinin yanıp sönmüşünü izleyen Van Gogh, yaşadığı süre içinde yalnız bir tablosunu satabildiğini hatırladı. Yarattıklarının önemli olduğunun anlaşılması ve nihayetinde değer görmesi onu yıldızlı gecede mutlu etti.

Rodin’in “Düşünen Adam”ı nedense “Cehennem Kapısı’nda” bekçilik yapmadığından mutlu gözüküyordu. Dante’nin yanında duruyordu. Ancak düşünmek yerine artık bir şeyler yapmak arzusu içindeydi. Gelen bir çılgılık dikkatleri dağıttı. Munch kendi tablosunu şaşkınlıkla inceliyordu.

Birden ağlama sesleri, gürültü ve patırtı, silah ve bomba patlamasına dönüştü. Picasso, masum ölü siviller, onların yıkılan ev ve hayalleriyle birlikte Guernicalılar’la birlikteydi.

“Keşke daha çok huzur, sükûnet ve barışı çizip resmetseydik.” Bunu diyen bir avuç ressam yarattıklarının canlanacağını ve evrene geri döneceğini burada anlayanlardı.

“İnsanlar bir şeyi anlamadıkları anda onu yanlış anlamaya başlarlar. Yanlış anlamaları cehaletlerini gizleme yöntemleridir.” diyen Osho’nun sesi duyuldu.

Dünyada olan biten hiçbir şey rastlantısal değildir. Her şeyin bir yeri, zamanı, bedeli, dozu ve sebebi vardır. Size basit veya önemsiz bile gözüксе, olması için gereken bir nedeni mutlaka mevcuttur. Kimi zaman evdeki lavabonun tıkanıklığını gidermek bir başkasının beyin veya kalbine giden damarındaki pıhtıyı yok etmeye yol açabilir. Kimi zamansa mutluluğu resmederek evrene mutluluk saçılabilir. Yaratılan her düşünce, yazı, şiir veya resim evrene bir şekilde yansır.

Monet’in nilüferleri bu yüzden huzurlu renklerle renkli ışık saçarken, Klimt’in öpücüğü hürriyet ve erotizm duygularını yayıyordu. Elllerinde meşale taşıyan körler yeniden belirirler.

Yaşamları boyunca bedenlerini ruhsuzca teşhir edip bunu meslek edinen ve yaptıklarından dolayı mutlu olduğunu sanan mankenlerin kaybolmaya alışık ruhları burada da bezlerin içinde saklanıyordu. Ortaya çıkmayı bilmediklerinden kaybolmak daha kolay geliyordu. Dokumacılar sadece onların örtünmesi için en karanlık beyaz renginden, kefen kumaşı yapıyor görünüyorlardı.

Yayılmayıp sabit duran fotoğraf kareleri üst üste duruyordu. Fotoğrafçılar an’ı kendi göz ve görüş açılarıyla ölümsüzleştirenlerdi. Yaptıkları yaratıcılık değildi, sayılmıyordu. Olmayan ortaya çıkartamadıkları gibi yalnızca olanı görüntüleyebiliyorlardı. Burada zaman olmadığından her şey her anda zaten hep var olduğundan, fotoğraf veya fotoğrafçıya da

gerek yoktu. Gözler ruhun, suratlar da duyguların aynasıysa fotoğraf bunu yansıtmıyordu.

Fotoğraf duygusuz insana benzer. Duygudan arındığını sanan kişi taşlaşmış bir kalp ve hayvan güdülerine sahip bir beden içindedir. O zaman elinde kalan aklı ne yapsın? Duygulara sahip olmak, duygusal olmak, insan olmak demektir. Ne yazık ki insanoğlu duygusal olmayı dişi olmakla karıştırır.

Erkeğiyle kadınıyla değişik dallardan sporcular gözüktüler. Futbol, basket, tenis ve golf oynuyorlardı. En ilginç top yoktu fakat yine de heyecan vardı. Ferdi de olsa, buna spor da dâhil, her meslek türünde hırs, kıyas ve yarış vardır. İşin içine kazanç veya sömürü girdiğinde de egoyu güçlü kılar. Hırsın doruğunda insanın insanlığından çıktığı olur. Buradaki oyunların da güzelliği buydu. Kazanan olmayacak çünkü bir kazanan olursa bir de kaybeden olmalıdır.

Yolda giderken Cihan’la Evren insanın insan olmayı bildiği bir yerden geçtiler. Körlerin, üst aynaların içinden yukarı doğru çıktıklarını fark ettiler. Orada kim bilir ne vardı? Kimler neyi deneyimliyordu?

Yaşam ruhla deneyimlenir derler ancak akıl, mantık ve öğretiler bu deneyimi sürekli kısıtlar. İnsanoğlu ruhunu beslemek ve güçlendirmek konusunda da çok bakirdir. Bu konuya fazla önem vermez. Ruhun besin kaynaklarından biri müziktir ve bu ruhun dönüşümüdür.

“Ruhun müziğini tüm evren dinler.” dedi Lao Tzu.

“Müzik Allah’ın dilidir.” Bu sözler Mevlana Celaleddin’e aitti.

Hayat bir ritimdir. Güneşin doğuşu, yeniden doğuşu, nabzın atışı, kalbin kan pompalaması hepsi birer ritimdir. Ritim ahenktir, uyumdur. Ritim olmazsa hareket olmaz, hareket

olmazsa zaman olmaz. Zamanın durduğu yerdeyse hayat durur, sonsuzluk başlar. Zaman zihindedir; bilinçse sonsuzluktur.

“Her şey iyi güzel, tamam da, müziksiz hayat olmaz ancak ben sanki tüm hayatım boyunca yanlış melodiyle dans etmiş gibiyim.” Bunu söyleyen Nietzsche’ydi.

Cennetin krallığında şair Kral Davut elinde lir, Tanrı’ya yakarıyordu. Yanında Mikelanj duruyordu. Şarkının sözleri yoktu ancak kulağa hoş gelen bir melodi eşliğinde sesler duyuluyordu. Kelimelerden öte bir şey vardı. Evrenin senfonisinde ruhların her biri birer notaydı ve keyif içinde şarkıya eşlik etmek için buradaydılar.

Çiçekler yeryüzünde ortaya çıkınca, kuşların şarkı söyleme vakti geldi. İlk lisan olan dans da burada başladı.

Kıyaslamaya yatkın olan insan akli en güzeli, en iyisi hangisidir diye yorar kendini. Müziğin en güzeli kafanın içinde yankılanan, başka kimsenin duymadığı, senin kendi bestendir. Şarkıların en keyiflisi senin kendinle baş başayken uydurduğun sözlerle mırıldandığın tınıdır. En güzel dans kimsenin seni seyretmediğini bilip de cesaretle yaptığıdır. Sırların en gizlisi havadaki bulut, topraktaki ağaç ve suyun damlalarına anlatıp unutmayacağıdır.

Navel enstrümanı ve kinor ile şarkı söyleyenlerin yanında Orta Çağ’dan Rönesans’a, Barok dönemden Klasik zamana, Romantikler’den son yüzyıla kadar yaşamış, müzik bestelemiş ve hâlâ notaları yaşayanlar duruyordu. Tüm müzisyenler aynı anda çalmasına rağmen arzu ettiklerini duyabiliyorlardı.

Beethoven’in kulakları yoktu ancak kendi korosunu işitebiliyordu. Strauss yanındakilerle vals yaparken, Bach ve Mozart mükemmel bir uyum içinde gitit ve şofar sesine dikkat ediyor, ilk defa kulak veriyor gibiydiler...

7 ve 10 telli arpın yanında 8 telli arpı görmek herkesi şaşırttı. Güvercinler ısıklık, sağırlar davul çalıyordu.

Cazla klasik müzik arasında köprü kuran Gershwin ve doğaçlama ustası Charles Parker, Antonio Carlos Jobim’le mırıldanırken bir başka tınıya, farklı bir melodiye ilham veriyorlardı.

Parker, “Müzik, sizin kişisel deneyiminiz, düşünceleriniz, aklınızdır. Ne yaşıyorsanız çaldığınızdan o duyulur. Müzikte sınırlar çizilmeye çalışılıyor. Sanatta sınır olur mu?” dedi.

Davul, telli çalgılar ve flüt eşliğinde sessiz şarkıların sözleri yukarıdan aşağıya bir ilahi korodan çıkarcasına rüzgârın kanatlarında havaya karışıyordu. Sesli ve çınlayan zillerle birlikte gülmeyle karışık kahkaha sesleri üst âlemden alt âlemlere doğru mutlulukla akıyordu.

Besteyle, sözlü şarkı arasında önemli bir fark vardır çünkü sözlere insanoğlu anlam yükler. Bir şarkıyı sevip sözlerini öğrendiğinde o şarkıyla ilgili hislerini de kayıt eder. Aynı şarkıyı daha sonra yeniden duyduğunda bu kaydı referans olarak kullanır. Şarkıya ve sözlerine yüklenen anlamı değiştirmedikçe o şarkının yaşatacağı hisler de aynı kalır. Anlamı değiştirmekle o deneyimin üzerinizde bıraktığı etkiyi de değiştirmek mümkündür. Sözsüz müzikse farklıdır. Kulaktan zihne, sonrasında ruha ulaşır.

Ruhun bedenle buluşması ise dansa dönüşür. Dans ruhun vücuttaki ahenkli sallanışdır. Dans kendinden geçmek, varlıkta yok olup uçmaktır. Tek başına dans edip kendinle olmak da elbet güzeldir ancak tango iki kişi gerektirdiğinden ruhların dansıdır.

Nureyev’le Pavlova dans ederken ruhların uyumu herkesi etkisi altına aldı. “Dans edememektense ölümü tercih ederim.” dedi Anna. Bu uğurda öldü ve o günden beri durmadan

dans ediyordu. Degas'ın 14 yaşındaki balerini de büyüdü yan başlarında baleye başladı.

Kalbi kendisine ilham veren, doğal yetenekleri uyanan, ruhu kendisini cömertliğe sevk eden herkes buradaydı. Gene Kelly amuda kalkmış farklı figürler deniyor, Fred Astaire ile Martha Graham sonsuza dek dönerek el ele ritim tutturuyorlardı.

Biri bir şeyi yapıyorsa onu sen de yapabilirsin ancak insan akli bunu anlamakta zorlanır. Yapabilen veya becerebilen hep kendisinden “daha” iyi, kısmetli, becerikli birisidir diye düşünmeyi seçer. Bir konu hakkında pek çok şeyi bilmekle, hiçbir şeyi bilmeyip öğrenme potansiyeline sahip olduğu bilmek eş değerdir. Aradaki fark istek, inanç ve zamanda yatar.

Her insanın içinde yaratıcı bir enerji vardır ancak insan yaratmak yerine yıkmak peşinde koşmayı daha kolay bulur. Savaşmak hırs ve çatışmalara girişmek, kendi varlığından tatmin olmayıp kendisiyle yetinmemek daha cazip gelir. Kişi kendisi olmaktan dolayı ezik veya eksik hissetmek yerine tek ve yeterli olduğunu düşünebilirse, o zaman ne kendine ne de hayata karşı tavır alır. Kişi, yaratan ve yaratıcı olmak yolunda ufak da olsa bir adım atar.

Tüm müzisyenler beraberce doğaya, su, rüzgâr ve ateşe ses veriyorlardı. Şarkı söyleyenler gırtlaklarından yanık bir halde yüreklerinin ateşiyle, hava veren nefeslerine eşlik ediyordu. Ağzın içindeki sular kalpten yükselen alevle birlikte havaya karışıp sesi duyuruyordu.

Orson Welles şarkısını söylemekte geç kalmadı:

“Gençken yaşın anlamı yoktur

Ben bile iki defa düşünmedim

Ta ki bir gün bir yaşlı adam gelip de

Bana şunları söyleyene kadar

Ben genç olmanın ne demek olduğunu biliyorum ancak
siz yaşlı olmanın ne olduğunu henüz bilmiyorsunuz

Gün gelecek sen de aynı şeyleri söyleyeceksin

Rivayete göre vakit çabuk geçer

Çok sorum vardı bu bilge adama

Fakat tüm cevapları bulamadım

Henüz bulan da olmadı

Anımsanacak günler olacak

Kahkahası ve gözyaşıyla

Yazdan sonra hep kış gelecek

Ve yıllar böyle geçecek

Dostum, o yüzden gel birlikte müzik yapalım

Ben eskiyi çalayım sen de yeniyi söyle

Gençlik günlerin tükendiğinde

Seninle vakit geçirecek biri de olacak...”

Ray Charles, Louis Armstrong şarkıyla, Elvis ve Michael Jackson’ un dansına eşlik ediyorlardı. Bu koronun çıkarttığı sesin tanımı henüz yoktu, yapılmadı.

Wagner ve Puccini, Freddy Mercury, Caruso, Pavarotti ve Callas’ ın ruhlarına ses yüklerken, John Lennon ortaya çıktı.

“Cennetin olmadığını hayal et

Denersen zor değil

Cehennem yok altımızda

Üstümüzde ise

Sadece gökyüzü
Tüm insanların
Bugün için yaşadığını
Hayal et
Hayal et ülkelerin olmadığını
O kadar zor değil bu
Uğruna öldürecek ya da
Ölecek bir şey olmadığını
Dinlerin de yok olduğunu
Tüm insanların
Barış içinde hayatlarını yaşadığını
Hayal et
Benim için hayalci diyebilirsin
Oysa yalnız değilim ben
Umarım bir gün sen de
Katılırsın bize
Ve bir bütün olur dünya
Hayal et malın mülkün
Olmadığını
Merak ediyorum
Yapabilir misin
Ne açlık var ne açgözlülük
İnsanların hepsi kardeş
Tüm insanların
Tüm dünyayı paylaştığını
Hayal et

Hayalci diyebilirsin bana

Oysa yalnız değilim ben

Umarım bir gün sen de

Katılırsın bize

Ve bir bütün olur dünya...”

Mesih ağlıyordu. Üzüntüden mi, duygusallıktan mı belli değildi.

Şamdanın üçüncü kolu yanmaya başladı.

SORGULAMA DURAĞI

Yeni durağa geldiklerinde Cihan yollarının ayrılacağını nedense hissetti. “Söylemiştim, zaman, sevgi ve korku bir enerjidir. İnsanoğlunun kendisinin özü de aynen bir enerjidir. Yani vardan yok, yoktan var olmaz. Bu enerji de sadece formunu değiştirir. Ruh kendine bir kap veya beden illa bulur. Burada deneyimleyeceğin şey de budur, yeniden dirilmek... Fizik bedenden astral, ışık bedene geçiş...” dedi Evren. Cihan anlamakta zorlandı.

“Şu an hâlâ kabrinin içindesin, fakat orada geçen süre kimisine birkaç dakika, kimisine bir ömür, kimisine de birkaç nesil gibi gelebilir. Duyuların uyanık fakat sen değilsin. Gözlerin kapalı ancak şuurun açık. Bilinçsiz bir bilinçlilik halindesin. Bu esnada mezarında azabını çekiyor, dövünüyor, dövülüyor veya mükâfatlarını topluyor olabilirsin. Hal kişiden kişiye değişmektedir.” diye Evren devam etti.

Nasıl ki karanlıkla aydınlık bir değilse, hayatını karanlıkta yaşayanla aydınlanmış olanın sorgulaması da birbirine benzemez. Gözüne perde çekmiş körlerle, gören gözler bir olmaz. Yine de iman ettim, mümin oldum diyenler de herkes gibi sorgulanmadan bırakılmayacaktır.

Bu durağa gelinceye kadar bulunduğun yer alt dünyayla ahret arasında kıyamet zamanını, mahşer gününü beklediğin yerdir. Şimdiyse kıldan ince, çift taraflı kılıçtan keskin Sırat Köprüsü’nden geçme vaktidir. Bu yolda yalnızsın. Kendi aleyhine hem şahitlik yapacak hem de deliller sunacaksın. İncanın varsa nur saçıp etrafı aydınlatacaksın. Önce Allah dediysen, tüm sıkıntılara ve cefaya katlanıp sabrettiysen, artık senin için korku, endişe veya tereddüt yoktur.

“Bu safhada sığınacak, kaçacak yer yoktur. İman ve inkârın, iyi ve kötünün, günah ve sevapların hesabını görme vaktidir çünkü cennete giden yol cehennemden geçer. Cehennem, acıların, korkuların, savaş, şiddet, yargı ve cezaların olduğu yerdir. Buna rağmen doğru yola giren kendisi için girmiştir, yoldan saparsa yine kendine etmiştir. Kimse kimse-den sorumlu tutulmaz. Susanlar konuşacak, konuşanlar susacaktır. Amel Defteri ve Yaşam Kitabı’nın sayfaları birer birer yapılan işler için çevrilecek. Korkulacak bir şey yapmadıysan korkacak bir şeyin de yok demektir. Ektiklerini biçme zamanı gelmiştir artık.” dedi Evren.

Bu hayat oyununun sahnedeki son perdesidir. Af dilemek, pişmanlığı dile getirmek, yalvarıp yakarmak için feryat etme zamanı şimdidedir. Artık kim olduğunu, ne olduğunu idrak etme vaktidir çünkü yargı, hüküm ve karar anı gelmiştir. Ahret hayatın gerçeği, hayatın ta kendisidir.

Bil ki değişim zaman alsa bile uyanış anlıktır. Burası yapmış olmaktan veya yapmadığından dolayı duyulan pişmanlıklar, geç kalmış olmaktan ötürü hissedilen vicdan azabı, ağlamalar, inlemeler, ah vah çekmeler, bilerek ya da bilmeden teslim olunan zahir ve dünyevi zevklerini hatırlayıp akli başına geç de olsa gelenler durağıdır ne de olsa. Ahret hayatına inanmayıp, hayatı sorgulamayan, kendini iyileştirmeye çalışmayan kişilerin, madde âleminde kalıp arzu ve zevklerine esir düşenlerin, gurur, kibir ve egolarının sıkıntıyla karşılaşacağı kuvvetle muhtemeldir. Bu ağırlıklardan kurtulmak için gösterilecek çabaların son çırpınışları bu duraktır. Yetmezlik ve yetersizlik hissine çare arayıp, bulmak yanılgısına düşülen tüm olay ve anların bir araya geldiği yerdir burası. Herkesin makyajından, süs ve kıyafetlerinden arınıp, çıtırplak kaldığında birbirine benzemekten öte özlerinin tıpatıp aynı olduğunu gördükleri zamandır.

Burada ağızlar yok olacak, yok olmayanların dilleri kopacak, kopmayanların çıtı çıkmayacak çünkü duran beyinler artık yüreklerle yer açacak, gönülden gelen sessiz sözler etrafa uçuşacak ve her bir kelime farklı ısıyla etrafı aydınlatıp ısıtacak. Çünkü yerle gökler birbirine bağlıdır ve anlaşmıştırlar. Tüm sırların açığa çıkacağı, karanlığın aydınlanma vaktidir artık.

Yazık ki özünden gelen olumlu etkilerin üstüne perde ve duvar çeken insanoğlu kendisi olmak yerine hayatını bir başkasına benzemek uğruna heba eder. Bin yıl burada bir dün gibi çabuk geçer ancak insanoğlu senelerini bir nefes gibi harcar. Bilmez ki hayatının günleri yetmiş ya da en fazla seksen senedir. Kendisi olmayışının sebebi hem kendileri hem de dış dünyalarından gelen olumsuz etkenlerdir. Astıkları perde ağırlaştıkça, inşa ettikleri duvar kalınlaştıkça, insan olma özelliklerini yitirip daha fazla hayvansal içgüdülere sahip olurlar. Hayatlarında olan herkeste, başlayıp biten her şeyde, olumlu bir yan bulmak için çabalaması gerekirken aksini yapar.

Üst dünyada her şey Bir'dir. Bu durakta gerçek sanılan her şey anlamını yitirir ve yepyeni bir mana kazanır. Size önemli gelen, gözünüzde büyüttüğünüz endişe, sıkıntı, dert ve stres kaybolur ve olan biten farklı bir şekilde algılanır... Başınıza gelen tüm illet, kötülük ve musibet diye nitelendirdiğiniz şeyleri hak ettiğini düşünmeyen kişilerin verdikleri tepkileri de dikkate alınır. Allah zulüm etmez, insan kendi kendisine nefsiyle zulüm eder.

Bu sorgulama odası bir yok oluş yeri değil, aksine yenisinden doğuş, varoluş ve ruhsal değişim durağıdır. Çünkü her ölüm bir uyanışa sebebiyet verir. Ölüm son değildir, yok olmak da değildir. Ölümün yaratılmış olması onun var olmasının kanıtıdır. Ölüm de bir varlık halidir. Ruh bu âlemde öz-

gürleşir, tamamen açık bilinciyle sonsuz imkân ve oluşları değerlendirir. Vicdanına karşı sorumlu olan ruhlar bunun hesabını da yine kendine verir.

Allah sizin bilmediğinizi ve bilmediklerinizi bilir. Yaptığınız her şeyden haberdardır. Kimse başıboş, sahipsiz değildir. Sizleri koruyan ve kollayan melekler vardır. Göklerde olanlar devamlı yeryüzündekileri gözetlerler. Bekçilerle yazıcılar gözlem yapıp tüm sırları kayıt tutarlar. Döktüğünüz her gözyaşını sayar ve buna sebep olan kişileri not eder, günü gelince faturasını sahibine sunarlar. Yukarısı aşağıyı geliştirirken, aşağının yol kat etmesiyle yukarısı da ilerler ve yeni görevlere hazırlanır. Herkes Allah adına, onun doğrularını uygulamaya, O'na yardımcı olmaya çaba sarf eder. Bu yüzden hepiniz kendi yaptığınız ve düşündükleriniz hakkında hesap verecek, kimse kimsenin ne günahını ne sevabını sahiplenebilecek. Başka birini tanımayacak, bilmeyecek, sadece kendine dönüp, zihin ve vicdanıyla yaptıkların ve yapmadıklarının gözden geçireceksin. Kendi kendinle hesaplaşırken olan biten her olayla yüzleşeceksin ve kalbin bir tüyle tartılacak. Sevaplarıyla günahlarından hangisinin ağır bastığı ortaya çıkacak. Zamanı gelince size haber ulaşacak, gerçeklerle karşılaşacak ve aydınlanmaktan sarhoş olacaksınız.

Kalbi temiz olan, ruhu arınmış, nefisini terbiye etmiş kişiler kurtuluşa erecektir. Bu hesap görme ve ceza verme gününde tüm kapalı gözler görmeye başlayacak, tüm şuurlar açılacaktır. Nefisini arındırmak, sinir ve öfkeye hâkim olmak, sebat etmek, insanları hatalarından dolayı affetmek ve her zaman her yerde bizi gözetleyen bir gücün olduğuna inanmakla mümkündür. Nefsi kontrol etmek de gurur ve egoya yenilmeden özüne inmekle olabilir. Özünden uzaklaşan kişi Allah'tan da uzaklaşır. İnsan bilinçli olarak beden, duygu ve düşüncelerini kontrol altında tutmalıdır. Aksi halde kulaklar

tıkanır, gözler görmez ve kalp sertleşip mühürlenir. Gerçekler görünmez olur, şuur kapanır. Kalbi kapalı, gözleri açılmamış insanlar toprak üzerindeki hayvanlar veya havadaki kuşlar kadar cahildirler; onlar hayatın sırlarını göremezler...

Abdülkadir Geylani'nin, "Hayatta olduğunuz müddetçe, ömrü fırsat biliniz. Bir müddet sonra hayat kapısı kapanacak, bu dünyadan ayrılacaksınız. Gücünüz yettiği müddetçe hayırlı işler yapmayı ganimet biliniz. Tövbe kapısı açıkken ve elinizde bu imkân varken bunu fırsat biliniz. Tövbe ediniz. Dua etmeye imkânınız varken, dua ediniz. Salih kimselerle beraber olmayı fırsat biliniz." sözleri yankılanıyordu.

Dua ne diye, niçin ve kim için edilir sorularına cevap arayanlara... Duayı ne zaman etmelisin? Başın belada ve telaş-tayken mi? Günde bir kere yeterli midir? Yoksa üç, beş ya da yedi kere mi? Mübarek ve mukaddes sayılan gün Cuma mıdır, Cumartesi mi yoksa Pazar mıdır? Dua ederken bilmediğin bir lisanda anlamadığın kelimeleri yanlış telaffuz ediyor olman önemli midir? Allah tüm lisanlara kadir değil midir? Kutsal kitapları okumak için onu anlamak gereklidir. Her okuyan tabii ki kendi bilgi hazinesi ve seviyesine orantılı olarak algılayacağını zannedecektir. İnsanoğlunun bilinç seviyesi Sonsuz Güç'e olan farkındalık mesafesiyle değerlendirilir. O yüzden okumanın en doğru yolu anladığın lisanda yapılmasıdır. Ancak kelimelerin de bir enerjisi ve gücü olduğundan dua ederken yazıldığı dilde okunmasında fayda vardır.

Dua etmek, istek ve arzuları dile getirmek midir? O yüreğinizden geçeni zaten bilmiyor mu? Sizin neye ihtiyacınız olduğunu O bilmez de siz mi bilirsiniz? İçinizde olan Allah neyi deneyimlemek ister, size neyi yaşatmak ister ve bunu yapmak için size mi soracaktır? Duaya ne gerek var diye düşünebilirsiniz. Bilin ki dua Allah'ın takdirini değiştirmez, sadece dua eden kişinin kendisini ve hayatını değiştirebilmek

için kendi kendine yarattığı bir fırsattır. Böylece takdiri farklı algılayabilir ve en büyük değişim de budur. Başına her ne geliyorrsa hem istemiştir hem de hak etmiştir. İyilikleri veren O'dur, kötülük sandıklarınızı seçense sizin nefsinizdir.

“Kuru duayı bırak, ağaç isteyen tohumu eker.” Bu sözleri dile getiren Mevlana Celaleddin'di.

Dualarınızı araç olarak kullandığınızda, arzu ve isteklerde bulunursunuz ve hepsi tabii ki duyulur, ancak O bunların hepsine istediğiniz şekil ve zamanda cevap vermez. Sizlerle bir perdenin ardından ilham veya içgüdüleriniz yoluyla haberleşir. O, dua ederken dahi aklınızdan geçen, ağzınızdan çıkan ve yüreğinizde olanı gayet iyi bilir. Hiçbir dua cevapsız kalmaz! Dua sizin Allah'a ulaşmak için, kendi tutum ve davranışlarınızı gözetlemek ve bilinç seviyenizi yükseltmek, mükemmelliğe yaklaşmak için elinizde bulunan yegâne araçtır. Kusurlu olan insanoğlu, varoluşunun amacı olan kusurlarını düzelterip daha iyi biri olmak yolunda ilerlerken Tanrı'ya yaklaşır. Dua da Tanrı'ya dönüşün ve yaklaşmanın yoludur.

Dua ederek, maddi ve semavi âlemlerle irtibata geçilir. Her dua, talep veya şükür tüm dünyaları etkisi altına alır. Alt dünyada yapılan her hareket, kafadan geçen her düşünce ve dua, üst dünyada manevi bir harekete de sebep olur. İnsanın elini cebine atıp bağış veya sadaka için para alması basit fiziksel bir hareket gibi görünse de, üst dünyada dağlar kadar fark yaratır. Tüm duaların yaratıcı bir gücü vardır. Hepsi birbirine ateşin suyla, havanın toprakla karışması gibi karışırlar...

Bazen de istediğinizin tersi başınıza gelir, anlam veremezsiniz. Sağlığınız yerindedir, O'ndan sağlık istersiniz. Vermesi için önce hastalanmanız gerekebilir, sonradan sağlıklı verebilsin ve siz duanıza cevap alın diye. Maalesef bunu

istediğinizi unuttur hastalığa odaklanırsınız. Hakikaten ne istediğini bilmezsen ve bu konu hakkında net olmazsan, istemediklerini söyler duruma düşer ve onları dile getirirsin. Her halükarda O’ndan bir şey istemek değil yalvarmak lazım ki, O bahşetsin, lütfetsin ve istediklerinizi size versin. Allah izin verdikçe istemeye devam edebilirsiniz. O istemedikçe zaten isteyemez, O dilemedikçe dileyemezsiniz!

Duayı aslında sonuç olarak düşünüp, yalnızca şükredecek bir şey bulup, teşekkür için etmelisiniz. O sizin için neyin gerektiğini, hangi şeyin daha iyi olduğunu gayet iyi bilir. O yüzden O’nun yerine düşünmek ve karar vermek yerine geleni karşılamak ve bundan dolayı müteşekkîr olup dua etmekte fayda vardır. Yapmış olduğu bu kadar mucizelere rağmen yine de O’na çok az şükredildiğini biliniz!

Haham, rahip ve imamlar gerçek nazir²⁴ ve zahidleri²⁵ takip etmekteydi. Aşağıdan âmin sesleri yükselirken, pek çoğu âmin demenin *gerçektir ve kesinlikle* anlamına geldiğini bilmiyor, “inşallah olur, dua kabul buyrulur” anlamında onay veya tasdik eder gibi kullanıyorlar. Edilen duanın sonunda âmin demek, her konuda olduğu gibi şimdi de en doğru karar ve en uygun sonuç nedir yalnız ve kesinlikle Allah bilir gerçeğine olan güveni belirtir.

Her kelime aslında bir istektir. İstek de ihtiyaç bildirmektir ancak her istek ihtiyaç değildir. O yüzden hayatında olan biten her şeyi sen arzulamışsındır henüz farkında değilsindir, bunu hatırlamanda fayda vardır.

²⁴ İbranice normal yaşamından kendisini ayırarak, hayatını Tanrı’ya adanmış kişi demek

²⁵ Osmanlıca din emirlerine aşırı bağlı bütün düşüncesi bu emirleri yerine getirmek olan kişi demek

Allah'ın sizleri düşünüyor olması sizlerin var oluşunu sağlıyor. Sanki sizin bir rüyayı görmeniz veya hayali kurmanız gibi... Siz de O'nun kurduğu hayallerden birisiniz. Sizi düşünmekten vazgeçtiğinde siz de alt dünyadan yok olacaksınız. Hayat sandığınız O'nun yarattığı bir hayal âleminde ibarettir. O hayalini gerçek kılmıştır ve size ruhsal hakikat olarak gözüktür.

Muhyiddinî Arabî'nin, “Âlemde tek bir varlık vardır, o da Vücut-u Mutlak olan Allah'ın varlığıdır. Diğer varlıklar bu varlığın çeşitli zuhurları ve değişik tecellileridir. Var zannedilen şeyler aslında vehim ve hayalden ibarettir.” sözleri duyuldu.

Acele içinde olan telaşlı ruhlar ortalıkta göründüklerinde, Cihan kim olduklarını sordu. “Uyuyorlardı, uyanmak üzere.” dedi Evren. Fizik bedenleri, içinde can ve hayvansal ruhla birlikte aşağıda istirahat halindeyken, ilahi ruhları arınmak ve bilgi yüklenmek üzere buraya geldiler.

Alt dünyadan kötülük dolu, küfür, beddua, pislik ve haset içeren temenniler de duyuluyordu. Kulak veren yoktu ancak talepler ister istemez akıllara giriyor, kafa karıştırıyordu. Bu yalan dolan ve kaba kuvvetle hırsızlığa sığınmış insanların gizlendiği kanallardan cılızca gelmekteydi. Yazık ki dünyayı olduğu gibi değil kendi oldukları gibi görmekteydiler. İyi dualar gibi kötü dualar, küfür ve beddualar da nasibini elbet bir şekilde alacaktır. Şimdi değilse sonra... O değilse onun çocuğu veya torunu. Duymayan birine dahi lanet okuma! Görmeyenin önüne engel koyma! Bir tavuğun altına, kuluçkaya yatması için ördek yumurtası koyup eziyet etme! Tek başına bulunduğu odada zengin birisine düşüncende bile hakaret etme çünkü göklerin kuşu sesi taşır, kanatları sözü bildirir.

Yeryüzünde farklı yerlerde cereyan eden olaylar birbirinden ayrı ve bağımsız gözüktükse de her biri birbiriyle hem ala-

kalı hem de biri diğèrinin devamı niteliğindedir. Ancak insan olayların tamamına vakıf olmadığı ve olamayacağı için bir sıralama yapmaktan ve ne olduğunu anlamaktan aciz durumda yaşar.

Maalesef insanoğlu aklı ve muhakeme gücüyle hayır ve şerri birbirinden ayırt etme yetisine sahipken, onu kullanmak konusunda güçlü değildir. Madde dünyasında erdem hâlâ kendini bir halt zannedip hayatın kokusunu çekmek zorunda kalmak sanılıyor.

“Tanrı günah işleyeceğini bile bile neden insanı yarattı?” diye Cihan sordu.

Bu soruya cevabı veren Evren oldu.

“Günah işleyeceğini bildiğinden ona pişman olması için de şans tanıdı.”

“Hem günahı hem pişmanlığı birlikte sunmak yerine neden kötülüğü tamamen yok etmedi?” diye Cihan sordu.

“İnsanoğluna kendini mükemmel hale getirebilmesi, kötü eğilimden uzak durması için ona seçim hakkını, nefsini verdi. Ancak bu şekilde insan bilincini yükseltip tekâmül edebilir. İnsan tüm karakter özelliklerini iyi yönde kullanmalı ve doğasını bir nebze dizginleyebilmeli, kötü dürtülerin de kendisini yönetmesine izin vermemeli, cihat etmelidir.” diye Evren cevap verdi.

Herkesi mükemmel yaratsaydı, yaratmaya gerek kalmazdı ve insanoğlu ona bahşedilenlerin kıymetini bilmezdi. Utanç duygusu ağır basabilir ve tüm varlığı sadakaya dayanıyor hissini yaşayabilirdi. Bu yüzden özellikle çaba göstererek, kendini geliştirecek ve mükemmelliğe ulaşabilmek için uğraş verecek canlıları yarattı. Bu sayede o varlık da gelen tüm ödülleri hak ettiğine inanacaktır...

İnsanoğlu zaman içerisinde bilinç seviyesini aşağı çekmeyi becermiş, mükemmeliyetten uzaklaşmayı başarmıştır. Şeytanın plâni, insanı azdıran, doğru yoldan saptıran ve sınırlarını zorlayan özelliğiyle onların aklını çelmektir. Kötü olan şeyleri iyi ve cazipmiş gösterip kandırma girişiminde bulunmaktır. İnsanın özü iyi olsa da buna ulaşması zordur, çünkü emek gerektirir. Ruhu saf ve ilahi kaynaktan gelse de, onu bataklığa batıran, kirleten insanoğlunun kendisi, davranış ve düşünceleridir. Kötüyü kabullenmek nedense daha kolaydır, insanın da işine gelir. Kötülük yapmanın pek çok yolu varken Mutlak İyilik'in yolu Tek'tir. Bilinsin ki karanlıklar fazladır ancak aydınlık, Işık Bir'dir. Tahrikler tahrip eder ancak kararlı olmak zararlı olmaktan elzemdir.

Kimi insan sağında solunda olan bitene bakar, dersi alıp sonradan kendisi için bu öğretiyi kullanır; kimisi de vurdumduymaz bir halde aynı olayın kendi başına gelmesini bekler. Kendi başına gelmeden de bu ikinci el bilgiden faydalanmaz.

Yazık ki insanoğlu kendini tanımaya yönelmezse içindeki evreni ve evrenin içinde olan bitenleri de tanıyamayacaktır. Başkasını tanımanın da en iyi yolu kendini tanımaktan geçer!

“Başkasını tanımak bilgeliktir ancak kendini tanımak aydınlanmaktır.” diyen Lao Tzu'nun sesi duyuldu. Ardından devam etti; “Varlığının merkezinde cevabın var. Orada kim olduğunu ve ne istediğini bilirsin. Kendin olmaktan mutluysan, kimseyle kıyaslamıyor, yarışmıyorsan herkesin saygısını kazanırsın.”

“Kendini bilmek istiyorsan kendin olmalısın. Kendin olursan şu veya bu olduğunu düşünmezsin. Sadece olursun. Bırak senin doğan ortaya çıksın. Aklını aramakla kirletme.” diyen Maharaj'ın kendisiydi.

Hatasız kul olmadığı gibi, günahsız ölüm de yoktur. Öğrenmek, hataları yaparak gerçekleşir. Herkes zaman içinde hata yapacaktır, maksat en az hatayla ya da aynı hatayı tekrar etmemekle tekâmüle ulaşmaktır. Hata yaptığında ya da günah işlediğinde suçu kabullenmeyi öğren, sorumluluğunu al ve değişim için çaba göster. Sen kendi sorumluluğunu almazsan dışarıda hep bir başka sorumlu aramakla ömrünü tüketirsin. İnsanın kaderini uygulama şansı vardır. İnsanoğlu diğerlerinin hatalarına bakıp onları değerlendirmek ya da yargılamak yerine onlardan ders almalıdır. Aksi halde kendi hata ve günahları için bahane arar ve nihayetinde de bulur.

Aynı fikir Varlık Tepesi'nden de duyuluyordu.

Guatama Buda, “Uyanan kişiler kendi ruhlarının saflık, masumiyet ve mükemmelliğinin gücüne ulaşmış ve daha önceden açığa çıkmamış olan aydınlanmış bilgeliğe ulaşarak sonsuz yaşamı tanımışlardır.” diye dile getirdi.

Stresin olmadığı, bir yerlere yetişmek, bir şeyler yapmak zorunda kalmadığını düşün. Herkesin eşit şartlarda yaşadığı, olumsuz his ve düşüncelerin yer almadığı bir dünya hayal et. O dünya hayatı güneş takvimiyle 120 yıla denk gelecektir. Maalesef insanoğlu ‘hayat şartları’ adı altında dosyaladığı yaşamını, koşuşturma ve yarış haline getirmiştir. Zihinde yaşayan insan elbette zihniyle de olumsuz düşünceler, hastalıklar hatta savaşları bile kaynaktan ayrılışından ötürü bilinciyle yaratmıştır. Yine de dünyadaki yaşam süresi buranın 9,27 saniyesine denk gelmektedir. Sorgulama kısmıysa yaklaşık 11 ay sürer. 75 yıllık yaşam (dünya zamanı boyutundaki ortalama bir ömür) burada güneşin Samanyolu denilen galaksi merkezinin çevresinde, kara delik etrafında, bir turunu 255 milyon yılda tamamladığından ötürü güneş zaman boyutunda 9 saniyeyi biraz geçiyor.

Aynı şekilde bahsedilen dördüncü günde Tanrı, **“Gökyüzü kubbesinde, gündüz ve geceyi birbirinden ayırmak için ışık kaynakları olsun.”** diyene kadar geçen her üç yaratılış gününün bir tanesi dünya zamanıyla 684.931 güne eşit sayılabilir.

Çoğu zaman içinizde doğru şeyi yapma arzusunun ne olduğunu biliyor olmanıza rağmen aksini yaparsınız. Daha kolay gelir, alışkanlıktır. Çoğunuz aynı şeyi yapıyorsunuz diye üstünde vakit harcamazsınız. Bilinçaltı gayet iyi bilir ki Mutlak Cevaplar'ı bulmak seni ölüme hazırlamaktır. Ancak arzu edilen şeyi yapmak tahriktir. Kötü dürtüler denilen bu eğilim, insanın kafasını kemiren, sürekli yiyip bitiren, şeytanın oyunundan başka bir şey değildir. Doğru olanı yapmak ruhun isteğiymiş, farklı davranmak hem zihnin hem de bedenin tercihidir. Hayat da ruhun açlığını, zihnin seçtiği besinlerle bedeni doyurma çabasıdır. Her üçünün birlikte tatmin olma ihtimali azdır. Bu yüzden de hayat çoğu zaman çekilmez hale getirilir.

Günah denilen şey anlıktır, genelde bilinçsizce işlenir. Önceden planlanan, hesap ve kitap işinden ziyade şeytanın attığı çalımla bir anda zaaflarına teslim olmakta veya teslimiyeti istemekte yatar. Kimin ne zaman hangi günahı işlediğini Allah hep bilir. Allah yanılmaz ve unutmaz! Sen her ne kadar gizlesen de, açığa çıkartsan da O bilir. Herkes kendine sırdaştır ve birine kendinizi gösterdiğiniz kadar varsınız. Ancak bilin ki düşündüğünüz veya söylediğiniz her şey duyulmakta, yaptığınız her şey de görülmekte ve kitaba kaydedilmektedir. O yüzden hepiniz her an değişebilirsiniz ve de değişmelisiniz. Tanrı'nın sevgisi dışında hayatta sadece iki garanti vardır: ölüm ve değişim. Değişimi ölmeden evvel yapmanın elbet faydası vardır. Kendini, kelimelere yüklediğin anlamları, hatta bakış açını değiştir. Amaç hep daha iyiye

doğru yol almaktır. Bilerek, isteyerek ve farkında olarak se-
vap işlenebilir. Bir tek O;

“Olacağım gibi olacağım.”

Diyebilir, sizlerse devamlı farkında olup iyiye doğru de-
ğişmelisiniz. İç görü ve farkındalık zaten varoluşun temeli-
dir. Bunlar her insanda vardır ancak onu uyandırmak, dürt-
mek ve yoklamak gerekmektedir.

Yunus Emre’nin sesi duyuldu. “Her dem taze doğarız,
bizden kim usanası. Cümle yerde Hak nazır, göz gerektir gö-
resi.”

Değişimin esası yeniden varoluşun farkındalığıdır... Bu
yüzden yaptıklarının sorumluluğunu almalısın. Bugün bu-
lunduğun yeri görmezsen yarın da aynı yerde kalır ilerleye-
mezsin. Nerede olduğunu bilmeyen, bir yere de varamaz.
Yapmak istemediğin herhangi bir şey sana zorla yaptırılmaz
veya yapmak istediğin de hiçbir zaman engellenmedi. Her
zaman yolu seçim hakkın elindeydi. Yol da senin tercihindir,
yolculuk da...

Güneyden esen rüzgârla birlikte donmuş olan sular her
yöne akmaktaydı.

“Peki, doğru yolu bulmak için ne yapmalı?” diye Cihan
sordu.

“Bilge kişilerin bilge laflarına bakarsan cevapları sessiz
sözlerde bulacağını söylerler. Sessizlik yalnızlık değildir.
Aksine kendinle baş başa kalmak, özüne inmek ve nihayetin-
de O’nu görmektir.” diye Evren cevapladı. Yalnızlık birinin
yokluğunu anlamanın farkındalığıdır. İnsanoğlu yalnızken
değil, kendisiyle baş başayken sessizliğe bürünebilir ve ken-
dine dönebilir. O zaman ıssızlığın sesi bile icabında gürültülü
gelebilir.

Beyaz tüm renklerin birleşimi, sessizlik de tüm sözlerin karışımı, en büyük gürültüdür. Gözleri görmeyi bilen ve kulakları işiten için her şey apaçıktır. Bakmak seçeneği aslında hiç yokken konuşmak her daim iradenin bir kararıdır. Sessizlik bir tercih, bakıp görmemek kısıtlı aklın işaretidir. Birden, Varlık Tepesi'nden yola çıkan ağızları açık kalmış, dudakları yapışık adamlar görüldü.

Maalesef insanoğlu sürüler halinde dolaşmayı, birlikte hareket etmeyi seven bir yaratık. Üstelik de kendi cinsini öldüren tek canlıdır. Toplum adı altında yalnız kalmaktan uzak bir hayat yaşamayı seçer ve bilmez ki, “Bedendir beraberliği isteyen, en içteki ruhsa yalnızlığı özler.” Bu sözler Osho'ya aitti. “Eğer birey evrim geçirirse, toplum yok olur. Toplum sadece bireyin evrimleşmesine izin verilmediği için mevcuttur.” diye de ekledi.

“İhtiyacın olan şey sessiz bir zihindir. Ondan sonra olanlar olacaktır.” diyen Maharaj'ın sesi yeniden duyuldu.

Pek çok insan, burada, zamanında hayatı yaşadım ve zamanım doğruydu ancak yaşadığım hayat doğru değildi diye itirafta bulunur. Meğer ne kadar güzel bir hayatım olmuş, yazık ki tadını yeterince çıkartamamış, keyfine varamamışım, bunun farkına ancak şimdi varıyorum dememek ya da yeryüzünde sadece vakit doldurmak üzere yaşamayı seçip hayata seyirci kaldım durumuna düşmemek için sana verilen hayatı yaşa! Şayet geleni yaşamazsan kendince seçtiğin bir hayat yolunda yaşamla baş ederek ömrünü tüketirsin. Sonra da verileni kaçırsın, bunun farkına da iş işten geçmeye yakınken varırsın.

Okuldaki sınavları düşün, sorular hazırdır, sen onların ne olduğunu nerden geleceğini bilemezsin, sadece hazırlanırsın. Öğrenir ve bildiklerinle sınanırırsın. Kimisi çok önceden riske girmeden çalışır, kimisi son dakika ne kadar öğrenirsem kâr-

dır deyip kolları sıvar. Sonunda kimisi az çalışarak iyi not alabilir, kimisi de çok çalışıp hiçbir yere varamaz. Sonunda şans derler ve işin içinden çıkmaya çalışırlar. Şans değildir bu. Onlar kendilerine verilen hayatın yolundadırlar ve işleri yürür. Yürü ya kulum dedikleri durumdur. Kısmettir, hak ediş vardır. Yaptıklarınıza göre değerlendirilip karşılık veriliyordur. Diğeriyse kendi bildiği, istediği yol üzerinde ilerlemek üzere yola adım atar ve ne yaparsa yapsın ilerleyemez ve devamlı bir suçlu arar, bulamaz. Sonuna gelince de hayat bana zalim davrandı deyip kurban rolüne bürünür. Yaşamaktan yorulduğunun kanıtı aynı düşünce yollarında kaybolmaya başladığında ortaya çıkar. Oysa onun için çizilen yolu bulsa o yolda yürüyebilecek en mükemmel kişi de o olur fakat kalbinin kurbanı olup, ruhunu şeytana teslim edip hayatı kaçıır, haberi olmaz. Hayat ise farklıdır; önce seni sınar sonra sen öğretiyi ya alır ya da almazsın.

Kafası karışık olanların dolandığı bir grup görüldü. “Bunlar Tanrı’ya ve O’nun mucizelerine inanan insanlardı. Fakat inanmaktan öte mucizelere bel bağlayıp Tanrı’yı sınamışlardı. O yüzden bu haldeler...” dedi Evren.

Başı öne eğik, boyunları bükük insanlar, yaşarken, kibirlerinden ötürü ne dua ne de ibadet etti. Şimdiyse geç kaldıklarını, pişmanlıklarını dile getiriyorlardı.

Yeryüzünde yaşam öyle ya da böyle, senli ya da sensiz devam eder. Arayanlar pek çok soruya çok az cevap bulur ve pes edip yuvarlanır giderler. Bayram liseyi bitirip yurtdışında üniversiteye başladı. Abigail adlı yabancı millettten bir kıza gönül verdi. Sevdiler birbirlerini kendi bildiklerince... Mutluluğun kaynağına ulaşmaya çalıştılar. Aşağıdan Cihan’la Evren’in dua sesleri geliyordu “Allaha ve ahrete iman edeceğim. Meleklerle, kitap ve peygamberlere inanacağım. Dua edecek, sadaka verecek, oruç tutacağım. Verdiğim

sözleri yerine getirecek, sebat edeceğim. Elimden geldiğince yetim, dul ve yaşlılara yardım edeceğim. Elbet yapılan her şeyin bir sonucu vardır. Mükâfatsa burada değil sırası gelince, gelecek hayatta olacak.” diyorlardı.

“Sıran geldi.” diye Evren sesini Cihan’a duyurdu.

“Ya sen ne yapacaksın?” diye biraz korku, biraz da merakla Cihan sordu.

“Buraya gelen her ruh temizlik ve saflığına göre bir koruyucu melek tarafından karşılanır. Ben de Melekût Âlemi’nden seninle buluşmak üzere geldim. Kanatlarımdan birinin vazifesini yerine getirdim, şimdi işime devam etmeliyim.” diye cevapladı. Cihan düşünceye daldı. “Yaratılana kadar hiçbir değerim yoktu, yaşarken toz kadar değersizdim, ölüyken daha da az. Senin önünde utanç ve ayıpla dolu bir kap gibi duruyorum. İçimdeki kötü sestten korkmasam günahları bir daha asla işlemeyeceğimi söyledim, o zaman istemediğim suçlara bilerek yaptığım bir yenisini eklemiş olurum.

Ağzımdan çıkan sözcükler ve yüreğimden geçen düşünceleri kabul et.

Sen günah işlemeye eğilim gösterene de işleyene de şefkat gösterensin, yarattıklarının ihtiyaçlarını karşılayansın, merhametlisin, rahimsin, öfkesini geciktirensin, iyilikte cömertsin, gerçeksın, kuşaklar boyu ödülleri aktaransın, adaletsizlikleri bağışlayansın, haddini aşanları affedensin, günahları silensin ve tövbe edip senin yoluna dönenleri kabul edensin.”

Cihan, duasına sesli olarak devam etti. “Ey büyük Allah’ım, yüce Rabbim, sen paylaşmamı istemesen bunları görmemi sağlar mıydın? Hayatın anlam ve amacı bu kadar basit miydi hakikaten? Bizler miydik onu zor yapan, yaşan-

maz hale getiren? Sonra da yolun sonuna gelince pişman olan? Keşkelere sığınan? Dünyaya bedensel, ruhsal deneyimleri tecrübe etmeye geldik. Duyu ve duygularımızla bunları kaydetmeye ve bedenden çıkınca bütün bu kayıtları yeniden defalarca farklı bir boyutta değişik bir şekilde yaşayabilmek için. Tabii ki tercihim sevgi, güven, şefkat, neşe, huzur, cesaret, dürüstlük, sebat, saygı, hoşgörü, paylaşım, iman ve anlayışı yaşayıp kaydetmektir ancak bunların zıtlarını tanımadan onları nasıl anlardım ki? Kibir, kıskançlık, atalet, inatçılık, intikam, nefret, sabırsızlık, kırgınlık, böbürlenmek, cimrilik, oburluk, şehvet olmasaydı ben de ben olamazdım ki! Bütün bu olan biteni beynimle değil kalbimle, hem de kalbimin içindeki beyinle öğrendim. Aşağıya inenleri de buraya çıkanları da sen bilirsin. Nerede olursam olayım sen benimle birliktesin.”

Alt âleme gidenler doğuyor, yaşıyor, ölüp sonradan yargılanıyor. Ruhu doymamış olanlar, mükemmel olmak yoluna girmeyenler, tam olgunluğa ulaşmamış insanlar, yeniden tabiata, ateş, hava, toprak ve su âlemine karışabiliyor. Aşağıya inip farklı boyutta değişik âlemlerde, henüz tecrübe etmediklerini tecrübe etmek fırsatı (yaptıkları ve yapmadıklarına bakılıp) doğabiliyor. Ancak ve ancak deneyimlemesi gerekeni, sevaplarından eksikliğini tamamlayıp yaşadktan sonra, geriye buraya dönebiliyor. Bazen de bir başka kişiye veya bir nesle hizmet için gidebiliyor ve yine de ömrü buna yetmeyebiliyor. Nasıl mı? Hayatın trajik ironisi, insanların kendi ruhlarına karşı unutkan olması, varlığının özünden habersiz kalması ve varoluşlarının amacının ne olduğunun farkında olmamalarıdır.

Yaşlanan bedeni terk etmek zorunda kaldıklarında yine vakitsiz, vazifelerini tamamlamadan ölüyorlar. Bedenin çürümesi, ona kötü bakılmasından dolayı oluyor. Bu fiziksel beden ya erken yıprandığından ya da yaşlandığından ruhun onu terk ettiği de oluyor. Maalesef defalarca aynı ruhun iste-

diğı şeyleri tatmadığı da vuku buluyor. Çünkü her defasında aynı tahriklere, şeytana kapılıp o dünyaya ne için geldiğini unutuyor ve onu deneyimlemeye fırsatı kalmadan beden ölüyor. Bu yüzden kendinize dönmeniz, iç sesinize kulak vermeniz gerekiyor.

Bazen genç bedenle ölenler, deneyimlerini tamamlayıp erken giderek, etrafında olanlara istedikleri bir başka şeyi deneyimletiyorlar. Ya acıyı ya bir özlem veya bir kaybı... Bir günlük bebek bile yakınlarına bir şeyi yaşatmak, tattırmak için gidip hemen geriye dönebiliyor. Gidenin ardından üzülmek anlamsız çünkü kendi seçimlerini yaşamak üzere geliyorlar. Sorgulamak yok, olmamalı. Olan biten her şey kâlanların iyilik ve tekâmülü için. Hayat tecrübesi için... Herkes nasılsa eninde sonunda O'na dönecek.

İsrafael'in üfleyerek çıkarttığı ses yedi kat göklere ve yerin her tarafına ulaştı. İşsiz kalmış mezar kazıcıları yaşamla ölümü en yakından görenlerdi. İyi ve kötü herkesin çukurunu kazdılar. Kimisinin derin, kimisininse serindi. İşitenlerin hepsi, bulundukları yerden bağımsız olarak ölümü tattılar. Ölümün sebebi, ölüye bakıp yaşadığını hatırlamaktır. Fakat kimse kalmadı. Kimisi gördü, kimisi hissetti. Ancak herkes yeniden yaratıldı... Yeni olan her şey eskidi...

Gök, kapı kapı açılıp yarılmaya başladığında melek ve insanlardan seçilen haberciler ilahi bilgileri toplamaya başladı. Göğlerin kapısında tüm gerçekler ortaya çıktı. Taşlar döküldü. Gök, demir gibi sertleşti, yağmur durdu. Yeryüzü bakır gibi dayanıklı oldu. Ağaçlar meyve vermedi. Açık bir sis bulutu duman gibi yayıldı ve olanı kapladı. Su dolu yıldızlar sularını boşalttı ve ışıkları söndü. Ay iki parçaya yarılıp Batılardan doğan güneşlerle birleşti. Ardından kapkara merzaganın²⁶ içine

²⁶ Bataklik

battılar. Yeryüzü 3 kez şiddetli zelzeleyle sarsıldı, dağlar, koçlar gibi tepeler kuzular gibi sıçradı. Ufalanıp, parça parça olup yürütüldü ve dağıldılar. Bulutlar boyun eğdi ve ağladı. Kaynar denizler dolup taşı ve karaları boğdular. Boğulan kara parçalarından sular fışkırdı. Nehirler ve denizler aşağıdan yukarıya akmaya başladı. Deniz canavarı Leviathan gözüktü. Sular alevle tutuştu ve evren havasız kaldı. Gog ile Magog²⁷ arasındaki set yıkıldı ve savaşları başladı.

İsrafael'in ikinci kez üflemesiyle birlikte herkes dirildi. Dirilemeyen insanlar Lübnan sedirine dönüştü. Ağaçların dalları yeryüzüyle titreyerek gökyüzüne doğru uzandı. Yalvarıp yakardılar. Uçan kuşlar ötmedi, cıvıldamadı ve cırcır etmedi. Öylesine sessiz kaldılar. Nehirler geriye döndü, deniz kaçırıldı. Dallar baş aşağı toprağa döndü. Kök salıp dağ geyik otuna dönüşüp bodur kaldılar.

Ve Cihan'ın yaşadığı hayat kısa bir film şeridi gibi önünden geçerken neye ne kadar çaba harcadığını da boş boş düşündü. Ölümcül bir hastalığa yakalandığını ya da önünde ne kadar kısa bir hayat kaldığını söyleseler hayatının ve önceliklerinin nasıl değişeceğini aklından geçirdi. İnsanına göre elbette farklı olacaktı. İyilik dolu ve ahret inancı taşıyan birisi hayatının kalan kısmını da sevap işleyerek, yaptığı hatalardan ders alarak doğruları yaparak geçirirdi. Aksine ahret inancı olmayan ya da içinde kötülük olan birisi de dünyevi zevklere dönüp, günahları işlemeye devam ederdi.

Cihan ardından bir sabah uyanıp herkesin yok olduğu bir dünyada gözlerini açtığını hayal etti. Kendinden başka kimse olmaması bir yerde insanoğlunun yaptığı, yarattığı veya ürettiği hiçbir şeyin olmadığı, sadece tabiat ve hayvanların olduğu bir âlemi düşledi. O zaman orada olsa ne yapar, haya-

²⁷ Yecüc ve Mecüc olarak da bilinir

tı nasıl yaşardı diye tahayyül etmeye uğraştı. Bunu bir ucundan diğerine kadar yaşadı ve sonra uyandı.

İş işten geçmişti ve şaşırmasına lüzum yoktu çünkü her şey artık açıktı. Taş taş üstünde kalmadığında ondan önce gelenlerle sonradan gelen aile ve arkadaşlar bir araya toplandılar ve sıraya girdiler. Her yolun yolcusu belliydi. Hem yüzleşme zamanı hem de vuslat vaktiydi... Her şeyin dozu, ayarı, ölçü ve tartısı, yola girmiş ve yoldan çıkmışlar için ortadaydı. Gerçek topraktan fışkırıyor, doğrular göklerde belirliyordu.

Önleri, bulutların ardına gizlenmiş sonsuz, uçsuz bucaksız ufuk gibiydi.

“Dürüsttük ve günah işlemedik diyecek kadar ayakta uyumadık. Bu kadar sorumsuz ve yüzsüz de değiliz. Tabii ki günah işledik ve senin emirlerini dikkate almadık. Kabul edilmesi zor ancak doğrusu bu.” sesleri duyuluyordu.

Hep bir ağızdan, “Suçluyuz, aldattık, çaldık, insanların arkasında kötü konuştuk, iftira ettik, haksızlık ettik, başkalarının günah işlemesine ve kötülük yapmasına sebep olduk. Bile bile zora başvurduk ve yalan yere başkalarını suçladık. Kötü tavsiyelerde bulunduk. İnsanları kandırdık, alay ettik, hor gördük, baş kaldırdık, kışkırttık ve bilerek sana karşı geldik. İnsanlara acı çektirdik, anne ve babamızı üzdük, inat ettik, kötülük yaptık, ayıp ettik, doğru yoldan saptık ve başkalarının da doğru yoldan sapmasına sebep olduk. Buna rağmen sen başımıza gelen her şeyde adil davrandın. Sana ne cevap verebiliriz ki? Tüm sırları, gözle görünen ya da görünmeyeni bilen, insanın kalbini yoklayan ve içinde olan duygu ve düşünceleri bilen senin gözünden hiçbir şey kaçmaz. Bizleri bağışla, tüm hatalarımızı sil, bizi temize çıkart.

İstemedен işlediğimiz günahlar için,
Bilerek ve bilmeyerek önünde işlediğimiz günahlar için,
Herkesin gözleri önünde işlediğimiz günahlar için,
Yasak cinsel ilişkilere ilişkin işlediğimiz günahlar için,
Hile yaparak işlediğimiz günahlar için,
Kötü düşüncelerle işlediğimiz günahlar için,
Saldırganlıkla işlediğimiz günahlar için,
Ağzımızı bozarak, küfrederek işlediğimiz günahlar için,
İçimizdeki kötü sese, şeytana uyarak işlediğimiz günahlar için,
İnkâr ederek ve yalan söyleyerek işlediğimiz günahlar için,
Başkaları hakkında kötü' konuşarak, dedikodu yaparak işlediğimiz günahlar için,
Başkalarını aldatarak işlediğimiz günahlar için,
İnsanlara tepeden bakarak işlediğimiz günahlar için,
Boş konuşarak işlediğimiz günahlar için,
İnatçılık ederek işlediğimiz günahlar için,
İki yüz kırk sekiz organımız ve vücudumuzdaki üç yüz atmış beş kirişle, nefsimiz, ruhumuz ve bedenimizle işlediğimiz tüm günahlar için,
Bizleri bağışla...” diye feryat eden dua sesleri göklere yükseliyordu...

Kaçacak bir yer yokken, saklanacak bir delik, söyleyecek bir yalan kalmamışsa yapılacak tek bir şey kalmıştır artık. “Mutlak Teslimiyet.” Ve şimdi tüm olan bitenin dökümüyle yargılanma zamanıdır. Pek çok ruh hayretler içinde onların bildiği ve başka kimsenin bilmediğini sandığı olaylarla yüzleşir-

ken pek çok ufacık detayın dahi nasıl ortaya çıktığına hayretler ediyorlardı. Kimsenin görmediği, duymadığı, bilmediği sandıkları o kadar çok şey vardı ki... Pişman olmak için uygun bir zaman mıydı, değil miydi? Hata ve günahlarını anlamak için vakit kaldı mı? Hangi şeyi, ne için kimin neyin uğruna yaptılar? Burada yapılan ve yapılmayan tüm ameller için o esnada gönülden neyin geçtiği ortaya çıkmaktaydı. Aptallar ne zaman akıllanacaklar? Kulaklarınızı size veren O duymaz mı sanıyordunuz? Gözlerinize şekil veren O görmez mi yaptıklarınızı? O sizin aklınızdan ya da aptallığınızdan geçenleri bilmez mi zannediyordunuz? Havaaların ölçüsünü, suların tartısını, kum tanelerinin sayısını bilmeyen sizsiniz. O bilmez mi sanıyorsunuz?

Her insanın sağ ve sol omzunda duran melekler şahitlik etmek üzere ortaya çıkıyordu. Birisi hayırlı iş ve davranışları, diğeryse tüm şerleri gözetleyip tespit etmek ve yazmakla görevliydi. Bu nur saçan ilahi ve ruhsal varlıkları insan gözü görmekten acizken burada her biri görünür haldeydi. Meleklerin sayıları o kadar çoktu ki gökleri, yerleri, yıldız ve yağmur damlalarını bile kaplamışlardı. Var olmanın farkındalığına bir anlık sessizlikte ulaşılır. Çünkü var oluş sessizlikte mevcuttur ve yalnız orada anlaşılabilir. Sen bütünüyle kendi varlığının, var oluşunun farkında olabilirsen şayet, bütünü de tanıyabilir, O'nun da farkına varabilirsin. O zaman işte sen de bütün ve tam olursun. Öğrendikleri bir başka şey de hayatın amacını bilmiyorsan yaşamın da bir amacı ve hedefi olmadığıydı. Nihai son herkes için belli olduğundan yaşamın kendisi amaca giden yolda yalnızca bir araçtı. İnsan miracını, yükselişini tamamlarsa, kendini tanır ve Allah yolunda ilerlerse o zaman hayatını da hakkıyla yaşamış sayılabilirdi.

İnsanoğlunun en iyi haline gelebilmesi için sadece olduğundan daha iyi olması yeterli midir? Yoksa yeni baştan yepyeni iyi biri olmaya mı gayret etmelidir? Cevap, hayatı-

nın herhangi bir anında buna karar verip tüm geçmiş, öğreti ve değer yargılarından ibret alıp mükemmel olmaya yol almaktır. Zaten hayatın anlam ve amacı bu değil midir?

70 tane ışığın, her birinin diğerine bağlı, birbirinin içinde olan bu ışıkların parladığı yerde yargı ve ceza vardı. Melekler ordusu dört taraftan sarkan 6 milyar koruyucu altınları her yönde gözetirken onların altında duran 60 altın koruyucusu da sıralanmış onları çevrelemişti.

Sınavını geçip yoluna devam edecekler yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Tanrı illa affeder ancak günah işleyenlerin değişimi bir süreçtir. Her biri hatalarının acısını çeker ve sonucunda düzelme safhasına geçer. İstisnasız herkes cehen-nem yolunda yürür.

Rüya sınavlarını başarıyla geçip, okulu bitirince Elian adlı, farklı inançtan bir erkeğe âşık oldu. Evren önce izin vermedi. "Davul dengi dengine, herkes kendi sürüsüne." dedi. Sonunda aşkın adına boyun eğdiler. Bayram'la Rüya da ebeveynleri gibi hayatı sorgulamaya başladı. Bazı cevaplar geldi, bazılarıysa gelmesine rağmen yeterli olmadı. Aradılar, sordular, araştırdılar, buldular ve yine mutlu olmadılar... Kimin için, ne için yaşıyorlardı? Hayatlarının amacı neydi ve ne zaman değişirdi bilmiyor, bulamıyorlardı.

Bu esnada tek başına çalışan bir marangoz ortalıkta göründü. Meşgul ve mutlu gözüküyordu. Umut doluydu, nur saçıyordu. Özenerek yontuyordu ahşabını. Sormadan edemediler.

"Ne yapıyorsun?"

"Kendimi eğitiyorum"

"Nasıl yapıyorsun?"

"Kendi inabedimi inşa ediyorum"

"Tek başına mı?"

“Başka birisi mi var?”

“Kimin için?”

“Kim var ki?”

“Çok sürmeyecek mi?”

“Yavaş giden çok yol almış. Sen dur hele. Acele niye ki? Hazır mısınız?” dedi gülümseyerek. Belli ki ne yaptığını biliyor, işinden anlıyordu...

Tanrı tüm mabetlerde barınacaktır! Yeter ki sen mabet olmayı becer!

Milyonlarca ruh bir arada kafa patlatıp, bildiklerini alt dünyaya nasıl ulaştırabileceklerinin yollarını arıyordu. Yolu yoktu. Her yaşayan kendi yolunu bulmalıydı ve bulacaktı. Aynı doğanın kendi takip edeceği yolu bilmesi gibi... Yaşanan hayat kimine bir anlam ifade edecek, kimisi içinse anlamadan, anlamını bulamadan sona erecekti. Cevapların her biri insanın içinde saklıydı ne de olsa. Sır orada. Arayıp bulmak isteyende... Aramak ve bulmamak yok, sadece bulunca bulduğunu anlamamak var...

Aşağıda yaşamakta olan Cihan ve Evren öğrendikleri bazı kuralları öz olarak benimsediler. Bunlar, toprak kadar alçak olmak, tüm canlıları eşit görmek, ellerinden geldiğinden öte herkese yardım etmek, insanların yalnız iyi yönlerini görmek, akıllarına değil içgüdü ve sezgilerine güvenmek ve bu yolda edindikleri bilgilerle olabilecekleri en iyi hale ulaşmak için çabalamak, öğrendiklerini aktarıp Tanrı yolunda ilerlemektir. Bunları içten, seve seve yapacak ve şüpheye yer vermeyeceklerdi.

Yerdeki talaşların üstünde duran Mesih düşünmekten kendinden geçmiş, şamdanın dördüncü kolu da yanmaya başlamıştı.

MELEKLER ÂLEMİ

Ruhların kat ettikleri mesafe seneler gibiyken, geçen süreç kilometreyle ölçülüydü. Bir şeyin başı ya da sonu yoktu. Her şey, her yer ve her varlık birlikte, Bir'di. Yeni durakta ışık saçan farklı şekillere bürünmüş meleklerle karşılaştılar. İnsanoğlu gözleriyle göremediği, duyularıyla algılayamadığı bu ruhani varlıkların onlar için görevde olduğunu düşünmez. Tüm melekler insanın kendisi için seçmiş olduğu yolda onları korumak, onlara hayır ve iyilik ilham etmekle yükümlüdür. İnsanları avuçlarının içinde taşır, aslan ve yılanı aşması için çalışır ve yola koyulan taşlara takılmaması için uğraşırlar.

Toprak olan Cihan ortaya çıktığında, ateşten arınmış sularla yıkanmış, havaya karışmıştı.

“Ne kadar zaman ayrı kaldık?” diye sorduğunda, “Zaman mı?” diyerek Evren cevapladı. Etrafindakileri, olan biteni algılamakta zorlandı. Ne de olsa Cihan yeni görüyordu.

“Melekleri daha önce görmedim ve açıkçası onları da böyle tahayyül etmedim.” dedi.

“İnsanın gözleri melekleri görebilecek kesinlikte veya keskinlikte değildir. Üstelik melekler Allah'ın emriyle diledikleri şekle ve surete bürünebilir. İnsan haline dahi dönüşebilirler. Bu demektir ki insanın karşısında görünür halde olabilirler. Maalesef insan bunun da çoğu zaman farkına varmaz. Bu meleklerin her birinin kanatları da farklıdır. Bu kanatlar onların yaradılış gayesini, güç ve sürat konusunda decelerini ve Allah katında olan kıymetlerini gösterir. Her birinin görevleri değişiktir.” diye Evren açıkladı.

“Tabiat Âlemi, Anasır Âlemi, o âlem, bu âlem, aşağısı, yukarısı, dünyalar, evren, galaksi, burası orası ne demek oluyor?” diye Cihan sordu.

“Buraya, üst âlemlere gelinceye kadar farklı âlemlerden geçilir. En önemlisi İnsan Âlemi’dir ve en alt âlem olan Olam A-Asiya’nın içinde barınır. Bu âlem insanoğlunun içinde taşıdığı tüm dünyaların bir suretinin bulunduğu yerdir. İnsan tüm yaşanmışlığın bilincine hâkimdir fakat bunun farkında değildir. Üstünde taşıdığı, ruhunun bildiği, aklının devamlı yeniden yarattığı, şimdiye kadar gelmiş geçmiş tüm dağ, taş, ağaç ve hayvanların da bilinci dâhil, hepsini tüm âlemleri kafasında bilinçaltında barındırdığı dünyadır.” dedi Evren.

“Nasıl yani, anlayamadım.” diye Cihan yorum yapınca, “Bilinç televizyondaki ‘Çarkıfelek’ oyununa benzer. Bilgiyi aldıkça harfler ve sözcüklerin ışıkları yanar ve belleğe düşmeye başlar. İnsanoğlu anladığını, yeni bir şey öğrendiğini zanneder. İşin doğrusu önceden bildiğini hatırlamıştır, haberi yoktur. İstanbul’da doğan birisiyle, Paris veya Katmandu’da dünyaya gelenler aynı bilgi ve donanımla dünyaya geliyor ancak her birine farklı şeyler anımsatılıyor...” diye Evren açıkladı.

“Peki, madem bütün bunlar bilgi olarak dünyada mevcut, buna inanan ya da bunun gerçekliğinin bilincinde olan kişi bunu nasıl kullanabilir?” diye Cihan sordu.

“Bunun farkında olan insanın yapması gereken emmare nefesine hâkim olup kâmil insan nefesine ulaşmaktır. Emmare nefsi insanın en düşük nefis mertebesidir, kötülüğe boyun eğen tüm tahriklere kapılandır. Amaç Allah’ın emirlerine uymayan, yasaklarını çekinmeden yapan ve zevkine tabi olan bu nefisten kurtulup, mükemmelliğe yakın olan, maneviyatın en üst basamağı olan diğer nefse çıkmaktır. Herkese iyi dav-

ranıp, onlarda Allah'ın vasıflarını görmeye çalışmak, zaafılarından kurtulup, nefsini ve egosunu kontrol eden kişiye dönüşmektir. Ancak tahrikler ve kötü eğilim insanı sürekli en tahmin etmediği yerinden vurur. Bu iki nefis seviyesi arasında pek çok farklı seviye mevcuttur. Seviye yükseldikçe kişi bulunduğu nefisle altında kalan nefsleri aynı gün içinde hatta aynı anda yaşayabilir. İnsanoğlu kendi olduğu seviyenin üstünde olanı anlamakta zorlanır. Fakat üst seviyedekiler kendinden daha altta olanlarla iletişim kurabilir. İnanç ve güvenin de sayısız dereceleri vardır. Bu yüzden her insanın inanç mertebesi ve bilinç seviyesi değişik yerdedir. Maneviyatı yüksek olan kişilerin yaşam sınavları da bu yüzden daha zorlu olur. Hatalar nasıl olursa olsun, insan bunları düzeltme gücüne sahiptir. Ve insanlar, yüksek düzeyde olan insanlar, hatalarına göre değil hatalarını düzeltmek konusunda gösterdikleri çabalarla değerlendirilir.” dedi Evren.

“Allah'ın bana üstesinden gelemeyeceğim hiçbir şey vermeyeceğini biliyorum ancak keşke bana bu kadar güvenmeseydi ne iyi olurdu.” diyen Mother Teresa'nın sesi Varlık Tepesi'ne kadar duyulup yankılanıyordu.

Evren devam etti. “Doğrunun ne olduğu çoğu zaman bilinmesine rağmen yanlış yapmak daha kolay gelmektedir. Fakat insanoğlu verdiği her kararla, seçtiği her yolla paralel evrenler arasında yer değiştirebilme gücüne sahiptir ve bunun da farkında değildir. Her yolun kendine ait bir âlemi ve durumu vardır. Tercihlerle hangi âlemde, hangi durumu yaşayacağını seçebilir ve bunun dahi bilincinde olmaz. Önemli olan yalnız iyi düşünmek ve ağzından güzel sözler çıkartmakla yetinmek değil, iyi ve güzel olanı yapmak, sevapları işlemektir. Dünyayı düzeltip, tamir edebilmek için insanın eylemde bulunması gerekir. Dünyayı tamir etmek de kendi dünyasını tamir etmekle başlar. Bu yüzdendir ki insan gö-

ründüğü gibi olmak, kendisini gösterdiği kişi olarak kalmak istemiyorsa, bir an önce olduğu gibi görünmeye, özünü göstermeye başlamalıdır. Kanun ve kurallar bellidir, yapılması gerekenler ve yapılmaması gerekenler bildirilmiştir.”

“Bahsi geçen İnsan Âlemi’yse diğeri ne oluyor?” diye Cihan sordu. “Olam A-Asiya ya da Âlem-i Şahadet denilen dünyevi faaliyetlerin yer aldığı fiziksel âlemdir. Hem zıtlar âlemidir, hem görülen ve idrak edilen varlıkların olduğu yerdir. Mal ve mülkün mevcut olduğu dünyadır. Bundan sonra bahsi geçen manevi âlemlerin her birinde cennet mevcuttur. Varlığın tüm dileklerinin gerçekleştiği yer... Manevi yolculuğunu tamamlayamayanlar vardıkları durağın maneviyatına bağlı kalırlar. Yolculuğa hiç çıkmayanlarsa tabiat âleminin içinde dururlar. Yeryüzünün cennetleri Nuh’la birlikte ne yazık ki kayıplara karıştılar...” dedi Evren.

Ardından devam etti sözlerine; “Maalesef insanoğlu pek çok güzel şeyi yok etmeyi kendi kendine becermiştir. Bunun en önemli sebebi de düşündüğünü sanıp aklına yenik düşmesidir. Sezgi, içgüdü veya duru görüşüne dikkat vermek yerine tercihlerini farklı yerde kullanır. Tüm bildikleri, gördükleri ve duyduklarını farkında olup veya olmadan kafasında bir yere depolayıp, yeri geldikçe onları referans olarak alır. Bu hafıza deposunun sadece beyinde ve onun belli bir yerinde olduğuna da inandırmıştır kendisini ancak tüm bilgi beynin her nöronunda mevcuttur. İnsan severken yalnız kalp organıyla sever, düşünürken yalnız beyniyle düşünür anlayışını benimseyerek kolaya kaçmıştır. İşine gelmiştir de ondan. Can dediği neresinde gizlidir hiç düşünür mü? Gözüne, eline veya ayak parmağına batan bir şey bir diğer yerinden daha mı az ya da fazla canını acıtır? Peki, o zaman can denilen şey nerededir? Her yerindedir. Tüm bedenine eşit dağılmıştır.” dedi.

“Tabii ki bütün bu inanışların altında bir düşünce sistemi ve öğretiler yatıyor. Herkes tüm bilgiye aynı anda ulaşamıyor. Burada bunu anlamak daha kolay ancak beyin gibi bir organın düşünmek dışında önemli başka bir işe yaradığını bana da öğretmemişlerdi.” dedi Cihan.

“Sen her şeyi bilesin zaten... Ancak sana bunlar hatırlatılmadı demek. İnsan duyularla algılar ancak bilinçle yorumlar. Bilince bilgiyi getiren de duyulardır. Fakat bakan gözdür, görense bilincin kendisidir. Baktığı şeyi anlayabilmesi için beynin kendisinde onunla ilgili bir bilgi mevcut olmalıdır. Aksi halde baktığına anlam yükleyemez. İnsan maalesef bu yüzden baktığı her şeyi göremez! Görüntüsü vardır, manası yoktur. Bazen de gerçek sandığı aslen görüntü değil hologramdır. Kendi kafasının içinde hologram bir dünyadır yaşadığını sandığı yer. Kendisine sorması gereken sorular bunlardır: Rüya görürken bir görüntü var mıdır? Görüldüğü sanılan şeyler gerçek midir? Yoksa hafızadan canlanan hatırlatmalar mıdır? Uyurken gözler kapalıysa gören nedir? Gözler açıkken herkesin gördüğünü sandığı gerçek acaba hep birlik-te kurulan aynı hayal olabilir mi?”

“Hologram tam olarak nedir?” diye sordu Cihan.

“Proje edilmiş bir insan silüetini gözünün önüne getir. O kendine göre vardır, oturur, kalkar, yürür ve konuşur. Onu başkaları da görüp algılar ancak o görüntünün varlığı onu projekte eden kişiden gelir. Görüntüyü kestiği anda yok olur.” dedi Evren.

Aslında gerçek denilen olgu Sonsuz Işık’ın oynadığı karışık suretlerdir. Beynin kendisi bile hologramdır ve en küçük alanında dahi pek çok bilgiyi saklar. Herhangi bir kelimeyi duyduğunuzda o kelimeyle ilgili şimdiye kadar edindiği tüm verileri arama motoru gibi beyin belleğinden toplar. Nereden, ne zaman, hangi kontekst içinde edindiğinden bağımsız ola-

rak, ellerden, ayaklardan, kokulardan, tatlardan faydalanıp bilgiyi sıralar. Beynin her parçası diğer organların tüm parçalarıyla da bağlantılı ve ilgilidir. Yine de insanoğlu bilinci üretenin beyin olduğunu sanmaya devam eder. Oysa beynin görüntüsü dâhil vücut ve fiziksel diye adlandırdığın her şeyi yaratan bilincin kendisidir.

Gözüken bedenin maddesel yapısı bilincin holografik bir projeksiyonudur. Realite diye algılanan, zihnin ürettiği görüntülerden ibarettir. İnsan bilinci ve madde dünyası ışığın suretlere dönüşümünü örtmesi sonucu çıkar. Madde, ışığın en yavaş frekansıdır. Taş, ağaç, insan bedeni gibi “sert” realitelerin hepsi holografik bir projeksiyon veya kalınlaşmış ışıktan oluşur. Sonsuz Işık’ın küçük parçaları içinde mevcuttur. Ancak insanoğlu ışığın görüntüye dönüşümüne bakmak yerine enerjilerin maddeye dönüşmesine odaklanmayı tercih etmektedir. İnsanın da gerçeği kavrayışı, onun görüşü ve bilgisinin yansmasıyla alakalıdır. Bedeni ve duyularıyla bunu algılaması daha kolaydır. Maddenin temeli atomlardır ve atomun iç yapısı, özü, insan beyni tarafından madde olarak algılanamaz çünkü yapısı enerjidir. Bu kocaman enerji evreninin içinde olan tüm atomik öğeleri insan beyni kendince madde diye algılar. Çünkü madde insanın yarattığı göreceli bir kavramdır. İnsanın gözü tüm evrenin gözü olsa da, gördüğü sadece kendi gördükleridir. Umarım anlattıklarım yeterince açıktır.” dedi Evren.

“Elbette ki insan eliyle dokunduğu, gözleriyle gördüğü, burnuyla kokladığı, duyduğu, tat aldığı şeyleri gerçek sayıyor. Enerji ve madde de ölçülebilecek, tartılabilecek olduğundan aklının alması kolaylaşıyor. Bilgi ve bilginin doğrultusunda inanç oluşturmak bu olsa gerek. Zaten inancın içinde bilgi olmalıdır aksi halde karanlığa girmek kaçınılmazdır.” dedi Cihan.

“İnsan düşünce gücüyle bilgiyi ve inancını değiştirebilir. Farkındalığa ulaşarak, holografik bilinç seviyesine de varabilir. İnsan arzu ederse, telepati yöntemiyle holografik düzeye de erişebilir. Sert zeminlerden geçebilir, bir yerden bir başka yere kendini ışınlatabilir, bölünerek aynı anda farklı yerlerde olabilir ve istediği anda kendini görünmez yapabilir. Fakat kişi evrenden yalnız kendi kapasitesi, kabını dolduracak kadar yeterli bilgi alabiliyor; oysa bütün bilgiler ve bütüne ait bilgiler her an her yerde mevcut. Herkes, aynı bilgiyi farklı şekilde kullanıp değerlendirmekte, hepsi bundan ibaret.” diyerek Evren sözlerine devam etti.

“Bırak ki insanın bakıp da göremediği oluyor, bunun yanında görebilecekleri ve duyabilecekleriyle de sınırlı.” diye Cihan yorum yaptı.

“İnsanların görme kabiliyeti bildiğin gibi kıvılcık ve morötesi arasındadır. Ancak gördükleri ve görmedikleri, boşluk ve boşluk olmayan görüntüler diye dünyasını bölmüştür. Boşluk olmayan veya gördüğünü sandıkları nesnelerdir... Boşluk da kalan kısımlardır. Fakat bilinç beyinle sürekli oyun oynar, onu yanıltır. Mesela bir aynanın karşısına geçersen görüntü oluşur. Aynadaki görüntünün aslen bağımsız bir varlığı yoktur. Çekildiğin anda görüntü yok olur. Karşılıklı iki ayna koyup arasında durduğunda sonsuza yakın sayıda kişinin görüntüsü birden ortaya çıkar. Ortadan çekildiğinde görüntüdeki kişiler de kaybolur. Yani o görüntüde olan kişilerin müstakil bir varlığı olmamıştır. Aslı birdir, aynıdır. İnsanoğlu da Tanrı'nın aynasındaki görüntüden ibarettir. Aslen var olan hep vardır.” dedi Evren.

“Yine var yok, gerçek ve gerçek değil konusuna mı döndük?” diye Cihan sordu.

“Hologramın ne olduğu anlaşıldı mı?” dedi Evren.

“Evet, bu konuda zaten biraz bilgim vardı ancak şimdi bilginin tamamına vakıfım, fakat nereden neyi nasıl alıp kullanabileceğimi henüz bilmiyorum.” dedi Cihan.

“Holografiksel yapılmış herhangi bir şeyi parçalarına ayırdıklarında, onun tüm parçalarında küçük bütünleri yakalayabilirler ve hologramın her parçası, bütüne uygulanan bilginin tamamını içerir. Holografik bir görüntüde mekân anlayışı yoktur çünkü görüntünün kendisinde bir mekân varmış gibi gösterilebilir. En önemlisi bir nesneyi orada olmadan da ordaymış gibi gösteren bir illüzyonu yaratır. Evrenin kendisi de bir projeksiyon, hologramdır. Evrende olan her şey de birbiriyle bağlantılı ve birbirinin devamlılığı niteliğindedir. Her küçük parçasında tamamın, bütünün bilgisi mevcuttur. Yani her şey denilen aslen aynı şeydir, tek şeydir. Tektir. İnsanlar bütünün içerisinde, O’nunla birdir ve O’nun bir parçasıdır. Ancak insan O değildir...” dedi Evren.

Cihan konuşmaya başladı. “Alt dünyada merakla sorarlar ‘cennet ve cehennem nerede’ diye. Kimine göre yeryüzündedir. İstersen kendine cennet, istersen cehennem hayatını yaşatabilirsin diye düşünürler. Sen neyi görmek istiyorsan onu görürsün derler. Yani güle bakıp onun mis kokulu bir gül bahçesinin parçası olduğunu düşünebilir ya da yakında solup öleceğini aklından geçirebilirsin. Baktığın her şeyde ya iyiyi, güzeli ya da çirkini, kötüyü görebilen kişinin kendisidir diye bilinir. İnsanın dünyayı olduğu gibi değil de kendi iç dünyasının bir yansıması olarak gördüğü de söylenir. En önemlisi, nereden nasıl bakarsanız bakın doğru gözlüğü kullanıp bakmaktır. Kendi gözlerine güvenip bakmak yerine bir gözlüğe ihtiyaç olduğunu kabul etmek bile önemlidir.”

Evren konuşmasını böldü. “Cenneti de cehennemi de yaratan insanın kendi bilincidir. Bu tabirler aşağıda veya yukarıda olan sınırlı birer mekân değil bir durum, haldir. İnsanın

kendi bulunduğu herhangi bir yerde, herhangi bir anda kendine yarattığı ceza ya da mükâfat imkânlarının sonucudur.” dedi Evren. “Kimine göre de alt dünya cennettir. Özüne dönmeye başlayan kişi var olan güzellikleri gördükçe anlar ki, dünya cennetin ta kendisidir ve onu cehenneme çeviren sıkıntıyı, derdi ve stresi yaratan yine kendisidir. Maksat olan bitendeki anlamı bulmak, insana sunulmuş olan güzellikleri bakıp görmek, fark edebilmektir. Elinde olana şükretmek, olmayanın peşinde koşmamak ancak olabilecekleri de aramaktır. Aksi halde boş bakan gözlerle bakan körler arasında fark kalmaz.” dedi Cihan.

“Kötü ve çirkin her şeyi yaratan da insanın ta kendisidir. Ya düşündüğüyle ya da söylediğiyle onu evrende yaratma gücüne sahiptir. ‘Dikkat et cüzdanını çaldırma’ diyen bir ane kelebek etkisiyle bir başka yer ve zamanda bir cüzdanın çalınmasına sebep olmuştur, haberi yoktur. Uçak seyahatine giden pek çok insanın aklından uçak düşerse ne olacağı geçerken bu olasılığı bir başka sefer için yaratabileceklerinden habersizdirler. Düşünce, söz ve eylemlerin gücünün farkında olmayan insanoğlu neyin hangi sebeple yaratıldığına bu yüzden anlam yüklemekte zorlanır. Zor olmayan, cenneti gören bir kişinin, etrafına bakınıp da yeryüzünün aslının cehennem hayatı olduğunu anlamasıdır. Herkesin birbirine özendiği, elinde olmayanın ardından gidip yaşamını tükettiği yerdir. Cehaletin teşvikiyle kendilerine güç vereceğini sandıkları bilgi, mal ve mülkün peşinde koşan insanların olduğu âlemdir. Acı ve keder uzun bir süreçken, mutluluk anlarla kısıtlı olduğundan fiziksel hayat cehennem ızdırabı olarak da algılanır. Alt âlem, acı çekmek, düzeltmek üzere gelmiş, sadece kötülerin ve kötülüğün olduğu bir yer olarak görülebilir. Aslen acı varsâ iyiye alamettir, canlı olduğuna dair bir işarettir. Hayatta acıların olması kaçınılmazdır ancak acıyı çekmek ya da acıya katlanmak bir düşünce, tercih ve süreçtir. Acının

tadını çıkartıp zamanı seyretmek yerine insanoğlu başka boş şeylerle ilgilenir. İşin doğrusu iyilik yapmadan, iyi olmadan, günahlardan arınmadan cennet yoluna girilemeyeceğidir. O yüzden herkes iyi olmak konusunda bir şeyler yapmalı ki cennet yolunda kendi yönünü bulabilsin.” dedi Evren.

Cihan, “Kimine göre alt dünyada kalıcı mutluluk yoktur ancak mutlu olmanın tadını herkes belli zamanda farklı dozda almıştır. İnsanoğlu bu duyguyu istediği zaman nerede nasıl bulacağını bilmediğinden sürekli aramaktadır. Bakması gereken yer kendi içi, özüymüş. Ve bunu bulduğunda bir daha kötülük yapması, bir başka canlıya eziyet çektirmesi söz konusu olamaz. Kendin olma hali zaten cennetlik olma halidir. Bu mertebeye varıldığında üzüntü, keder ve ağlamak da silinir. Ancak gözyaşlarının olduğu yerde de Tanrı’nın varlığı onun içinde bulunur.” dedi ve duraksadı. Ardından, “Dışarıda aranan ve bir başkasından beklenen mutluluk, mutluluk değildir. İnsan kabullenmek istemese de mutluluk kendi elinde, avucunun içindedir. Peşinde koşup mutluluğu yakalama çabası nafiledir. Mutluluğun hayatınıza girmesine izin verecek olan sizsiniz. Kendinizi severek bu işe içeriden başlayabilirsiniz. O zaman kaynak içeriden dışarıya doğru akar. Ender de olsa alt dünyanın bir köprü olduğunu görebilenler vardır. Her insan bu köprüünün üzerinden her gün geçmekte ve kararlar vermektedir. Doğru kararlar verip, iyilik yapanlar ruhlarını ve ruh hallerini yükseltirlerken, yanlış kararlar verip günah işleyenler köprüden aşağı düşüp ateşte yanmaya, vicdan azabı sularında boğulmaya mahkûm olurlar.” diye ekledi.

“Şimdi bildiğin gibi, bütün bu düşünce sistemleri birbiriyle ilgili ve bağlantılıdır. Tüm insanlar, insanlık birbiriyle ilişki halindedir ve birbirinden sorumludur. Evrenin tümüyle, parçaları arasında mutlak bir birlik vardır. Her şeyin varlığı-

nın, var oluşunun bir sebebi, diğer bir birim üstünde etkisi mevcuttur. Her şey aynı bütünün parçalarıysa, aslen bir bütün olarak birbirinden haberdar şekilde tek bir sistem olarak hareket ediyor demektir. O yüzden en ufak, en önemsiz ve kayda değer gözükmeyen birim dahi gereklidir ve kıymetlidir.” dedi Evren.

Cihan heyecanla, “Evren hologramsa gerçek değil midir? Peki, insan denilen varlık tam olarak nedir? Hologram mı? Gerçek mi? Bu sorulara cevap arayanlar, bulduğunu sananlar, bulduğu cevabı anlamayan veya anlamak istemeyenler de oldu. Sende bunların yanıtı var mı acaba?” diye sordu.

“Tanrı, insanı kendi suretinde yarattı dendiğinde hem O’na benzer özellikleri, sıfat ve esmaları içeren biri hem de onun bir suret olduğu bildirildi. Kimse O’na denk veya benzer değildir. Olamaz. O’nun suretinde yaratılmış olsa da nihayetinde insan bir surettir. Kopyadır, dış görünümü olan bir şekil, illüzyonun ta kendisidir. Sorulması gereken, insan hologramsa, aslı, orijinali, yansıyan gerçeği nerededir? Her hologramın bir gerçeği olduğuna göre karanlıktan çıkmanın vakti de artık geldi. Yeryüzü, gökler ve insanoğlu Bir’dir. Yeterince net değil mi? Etrafına bir baksana! Gördüklerine ve görmediklerine kör kalma! Bu gözler ne zaman açılacak?” dedi Evren.

“Anladığım doğruysa hayat zihindedir, düşüncededir ve hatıralardan, bunları anımsayıp an ile kıyaslamaktan oluşur.” dedi Cihan.

“Hiç bu kadar kalabalık bir yer görmedim.” diyen bir ses duyuldu. Her yer yamuk yumuk merdivenlerle doluydu. Bir ucu burada havada, ayakları ise alt dünyada yere basmış toprağa gömülüydü. İnsanın ruhu da merdivene benzer; ya yukarı çıkıp yükselebilir ya da aşağı doğru gidip alçalabilir. “Burada alt âlemlerde yaşayan herkesin olması gerektiği en iyi

halleri, kendi gerçekleri mevcuttur. Maalesef aşağıda bu hallerine yakın dahi olamıyor, yaklaşıyorlar. Amaç, bu hal ve duruma en yakın olacak şekilde maneviyat yolunda ilerleme kaydetmek. Çünkü herkesin özünde bir melek vardır. Bu manevi yolculuğa çıkış, o yolları bilen ya da oradan geçen birisinin eğitimi altına girerek ve iradesini onun iradesine teslim ederek olabilir. O'na kavuşmak, O'nunla buluşmak ve O'nunla bir olmak yerine insanlar saçma sapan şeylerin peşinde koşup şeytanın arzu ve tutkularına teslim oluyorlar. Göklerdeki melekler yeryüzündeki insanla, göklerdeki ruhlar da yeryüzündeki bedenlerle bir şey demektir.” dedi Evren.

Merdiven iniş ve çıkışları temsil eder. Kimse merdivende oturmaz veya onu sadece üstünde durmak için kullanmaz. Hayat da üzerinde rahatça oturacağın bir koltuk, huzurla zaman geçireceğin bir yatak değildir, aksine bir merdivendir. İnsanoğlunun vazifesi ayağı yere basan bu merdiven üzerinde devamlı yukarı çıkmak mı yoksa aşağıya inmek mi istediğine karar vermektir. Ortasında durmak veya beklemek gibi bir seçeneği yoktur. Hangi yöne ilerlemek istediği insanın kendisine kalmıştır. Hatta yürüyen merdivende inen yönde çıkmak zorunda kalansın, aksi halde hep geriye giden olursun. Başı gökte olan bu merdivenler meleklerin kullanımı içindir. Meleklerin görevi insanoğlunu ruhsal olarak geliştirmektir. Bu melekler hayat merdiveninden aşağı inip insanların burada olması gereken hallerine yakın olup olmadıklarına göz atıp, kayıt tutarlar. Şimdiye kadar bire bir aynı oldukları ender görüldü ancak oldu. Yani insan isterse yapamayacağı hiçbir şey yoktur.

“Kâh çıkarım gökyüzüne seyrederim âlemi,

Kâh inerim yeryüzüne seyreder Âlem beni.” diyen Nesimi'nin sesi duyuldu.

“Bu durak Olam A-Yetsira yani Alem-i Melekût denilen melekler âleminin kendisidir. Buraya insan, istediği takdirde bilinciyle ulaşabilir. Tabii ki istemesi ve inanması gerekir.” dedi Evren.

Cennetin dört rüzgârına ışık veren melekler etrafta dolanıyordu. Sırların koruyucusu Raziel melek elinde “Âdem’in Nesilleri” adlı içinde kutsal bilgeliğin 72 dalı ve 670 sırrın girişi olan kitabı tutmuş sırada kime vereceğini düşünüyordu. Kitap ilk olarak Âdem’e verilmiş ancak cennetten kovulduğunda kitap uçmuştu. Şimdi Raziel onu hak eden bir bilge insandan diğerine elden ele uzatıyor.

Sır dediğin hiç kimsenin duymayacağı, dinlemeyeceğini bilip sulara, taş, toprak ve rüzgâra anlatacaklarıdır. Diğer sır sandıklarınız sadece kara noktalarınızdır... Ancak unutmayın ki herkesin bir sıra dışı sırdaşı vardır. Bir sır birisine söylendiği anda o sırrı herkes biliyordur, haberin henüz olmamıştır.

Her taraf hıncahınç doluydu. Taş atsan duyan olmayacak, iğne atsan yere düşmeyecekti. Buna rağmen O’nun karşısında eğilmek, secde etmek isteyenler olduğunda kimse birbirine değmeden yapılabiliyordu. Sanki toprak, yer genişleyip uzuyordu.

Etrafta milyonlar, hatta milyarlarca melek vardı. İnsanı andıran İşimlerle beraber Çerubimler uçuşuyordu. Nebi olan Malakimler, Haşmallim, Erelim ve Çayotlar aldıkları emirleri uygulamak için beklemekteydiler.

Bazı melekler tam, bazılarınınansa eksik yanları vardı. Cihan sebebini sorduğunda Evren, “İnsanoğlu yaptığı her sevap karşılığında bir melek yaratır. Bu sevabı sonuna kadar işler veya tutarsa melekler de tam olur, yoksa eksik kalırlar. Yine insanoğlu bir hata ya da günah işlediğinde bu meleklerden bir tanesi yok olur ve dünyaya gözyaşı olarak düşer.” dedi.

“Burada olan ruhların bazısı daha parlak, daha canlı gibi duruyor. Neden acaba?” diye Cihan sordu.

“Ruhlar, adları anıldıkça, yaptıkları iyilik, güzellik ve sevaplar hakkında söz ettikçe burada canlanırlar. Muhtemelen onların bahsi şu anda geçiyordur, parıldamaları bundan kaynaklanıyor. Alt dünyada öleni gömmek kolaydır. Zor olan onları öldükten sonra yaşatmaktır. Onlardan bahsettikçe, arkalarından yâd edip konuştuğça, ruhları da taze ve canlı kalır.” diye Evren cevapladı.

Etraf huzur doluydu. Meleklerin hep bir ağızdan şarkı söyleyişi bunu sağlıyordu. Bunun yanında da ağlayan meleklerin sesi kadar ruha dokunan bir başka ses de işitilmedi. Onları üzmeye kimin hakkı vardı diye Evren’le Cihan düşünmeden edemediler. Ancak üzgün olan, ağlayıp yok olanlar vardı etrafta... Beklentileri karşılanmamış, amaçlarına uygun davranmamış, potansiyellerinin farkına dahi varmamış insanlara bağlı olan meleklerdi onlar. Her yağmur damlasını oluşturan ve her bir gözyaşı damlasını yeryüzüne indiren meleklerdi.

“Nerede akan gözyaşı varsa, oraya rahmet gelir.” dedi Mevlana Celaleddin.

“Melekler hüznle akıtılan her gözyaşını sayar ve Ebediyet’in göklerinde dolaşan ruhların kulaklarına, sevgiyle işlenen mutluluk şarkılarını taşırlar.” dedi Halil Cibran.

“Bunların yanında çabalayıp iyi niyetle bir şeyler yapmaya çalışan insanlar da vardı. Aynı melekler gibi alt âlemlerde olan iyiliksever insanlar da, kendisinden sonraki doğmadan evvel ölmezler. Buraya gelince bu daha iyi anlaşılıyor değil mi? İyiler üzülse de, ağlasa da yerleri hiç boş kalmaz. Gerçi sistemde boşluk diye bir kavram yoktur o da ayrı bir meseledir.” dedi Evren.

Dünyada kendilerine göre mutlu bir hayat süren Cihan'la Evren, torun sahibi oldu. Her doğan bebek kanatlı bir melektir. Büyükanneyle büyükbaba yeri geldi iç çekti, yeri geldi bakıp bakıp düşündü. Bir hayatı nasıl yaşadılar diye kendi kendilerine sorup durdular. Varacakları yere geldiler mi? Her geçen gün ömürlerinden bir gün mü azalıyordu? Yoksa ek bir gün daha mı yaşıyorlardı? Sonu bilmediklerinden, ne zaman biteceğini kestiremediklerinden pek çok soruları yanıtsız kaldı. Kendi bildikleri doğruları yaşayıp, aynılarını yansıtmaya çalıştılar. Doğru denilen nedir ki? Bunu bilmediler. Dünyayı değiştirmek isteyip ardından da pes ettiler. Değişmesi gereken dünya mı onların kendi dünyası mı? Nihayetinde cevabı buldular. Her gün çocuklarına tekrar ettiler.

“Karşında duran kişiyi kendin gibi sev

Anne ve babana, tüm yaşlı ve öğretmenlere saygı göster

Muhtaç olana yardım eli uzat

Yetim malına el sürme

Yardım gördüğün kişiye müteşekkir ol

Biri sana kötülük etse bile sen ona iyilik et

Alçak gönüllü olmaya gayret et

Kibar, nazik ve terbiyeli ol

Sadık ol

Adil ol

Emin olduğun konular hakkında tanıklık et

Başkalarının hislerine ehemmiyet ver

Kimseleri utandırma

Disiplinli ol

Her ilişkinde dürüst ol

Verdiğin sözleri tut

Saygıyı kazan

Barişe katkıda bulun

Hastaları ziyaret et

Şükretmeyi unutma”

Serafimlerin 72 tane ateşle yanan tekerleği vardı. Hareket ettiklerinde arkalarında ateşten bir nehir bırakıyorlardı. Ateşle buluşan melekler şarkı söylüyordu. 8 kanatlı Ofanimler ve Hayotlar’dan oluşan melekler ordusu her taraftaydılar. Arıra ve Nuriel 6 kanatlı melek görünümündeydiler. Batı’yı aydınlatan en mükemmel ışığın kaynağı Nuriel’di. Meleklerin adları genelde gizli ve belirsizdi. Görevlerine bağlı olarak her seferinde değişebiliyordu.

Öğleden sonra duasına inense Cebrail melekti. Güçlü, kuvvetliydi ve istediği her şeyle girebilirdi nasılsa. Kolları ve kanatları olan ve sabah duasında ortaya çıkıveren melek Mikail’di. O tabiat olaylarına, insan, hayvan ve bitkilere bakan melekti. Ateş Cebrail iken, kar Mikail’di. Bu arada insanoğlunun bilmediği her canlının 4 tane kanadının olduğunu.

Azrail’i gördüklerinde önce irkildiler ancak o da bir melekti. Ölüm meleği idi. Melek-ül Mevt ya da Malah Ha Mavet diye bilinen Azrail hiçbir şekilde öldürmez ve de can almaz. O sadece diğer tüm melekler gibi Allah’ın emirleri için bir araçtır, emir kuludur. Vakti gelince insanoğlunun ruhunu asıl sahibine iade etmek için bir kez görünür. O göründüğündeyse kaçış, kurtuluş veya kalış söz konusu olmaz.

Kapılar açılmaya ve milyarlarca melek birlikte dinlemeye başladılar...

*“Sen yakarışlarımızı duy ve dualarımızı kabul et,
Bize ışık, sevgi ve kardeşlik kapılarını,
Bolluk ve verimlilik kapılarını,
Kurtuluş kapılarını,
Mutluluk kapılarını,
Neşe kapılarını,
Bilgi ve akıl kapılarını,
Büyüklük ve görkem kapılarını,
Başarı ve rahatlık kapılarını,
Güvenilirlik kapılarını,
Sevinç kapılarını,
Bilgelik kapılarını,
şefkat ve iyilik kapılarını,
İyi bir yaşam kapılarını,
Saflık kapılarını,
İyi bir çiy ve yağmur kapılarını,
Bağışlama kapılarını,
İyi bir geçim kapılarını,
Saygı kapılarını,
İyi kalplilik kapılarını,
Yiyecek kapılarını,
Af kapılarını,
Teselli kapılarını,
Memnuniyet kapılarını,
Bağışlanma kapılarını,*

*Yardım kapılarını,
Sadaka kapılarını,
Gurur kapılarını,
Duaların kabul kapılarını,
Sağlık kapılarını,
Merhamet kapılarını,
Barış kapılarını,
Gönül rahatlığı kapılarını,
Pişmanlık kapılarını aç ey büyük Allah'ım.*

*Bizlerin hataya düşmesine izin verme,
Günah işlemeyelim,
Emirlerine karşı gelmeyelim,
Bizlerin ayıba düşmesini engelle,
İçimizdeki iyi ses bizleri yönlendirsin,
Senden ve herkesten sevgi, iyilik, şefkat ve merhamet gö-
relim.”*

Alt dünyadan gelen duaların her biri evvela kapıları koru-
yan melekler tarafından karşılanıyor, tartılıp ölçülüyordu.
Hiçbir melek dualardan bir tanesinin bile ulaşması gereken
yere gitmesini engelleyemezdi.

Melekler hep bir ağızdan:

“Sen yaşam kaynağısın, senin ışığınla aydınlanıyoruz.

Kibirli şekilde konuşmayalım, ağzımızdan övünme çık-
masın.

O her şeyi bilendir, tüm davranışları tartandır.

Güçlü kişilerin yaylarını kırarken, güçsüzlere kuvvet veren O'dur.

Tok insanları ekmek için çalıştırırken, aç insanlara rahatı veren O'dur.

Kısır kadın 7 çocuk doğururken, birçok çocuğa hayat veren, kadını yalnız bırakan O'dur.

O ölümü getirendir, hayat verendir, mezara koyup canlandırandır.

O insanları fakirleştiren ya da zenginleştiren, burunlarını yere sürten veya yüceltendir.

Toz içinde yatan zavallıyı ayağa kaldıran, yoksulları çöpten çıkartıp asillerin yanına oturtan O'dur.

Mucizeleri gerçekleştiren yine O'dur.” dediler.

Yeryüzünden göklere yeni gelenler henüz ilk duraktayken, buradan da sesleri duyuluyordu. Her şey birlikte aynı anda cereyan ediyordu.

Akavya ben Maalalel, “Üç şeye dikkat et ve yanlış yapma. Nereden gelip nereye gittiğine ve günün birinde kimin karşısında hesap vereceğine bak.” dedi

“Nereden geldin?”

“Birkaç damladan”

“Nereye gidiyorsun?”

“Solucanların bile benden daha güçlü olduğu toprağa.”

“Yapmış olduklarının hesabını kimin önünde vereceksin?”

“Beni ve evreni yaratan Allah'ın önünde.”

Her zaman Allah'ın dediği olacaktır ve yukarıdaki gökler aşağıdakileri yönetmektedirler.

Cihan mutluluğu, Evren de “daha”yı ararken her ikisinin de aradığı şey aslında Bir’miş. Mutluluğun dahası “Aşk”mış. Biri biliyor, diğeriye öğrenmeye hazırlanıyordu...

Berzah âlemi bekleme salonudur. Ruhlar, burada kıyameti ve dirilişi beklerler. Sorgu melekleriyle karşılaşma, ilk mahkeme ve ilk mükâfat burada gerçekleşir.

Buraya ulaşanlar kötülüğü iyiliğe çevirmiş, tüm nefret ve günahları silinmiş şekilde duruyorlardı. İlâhi Işık günde 3 kez yansıyor ve her ruh hak ettiği oranda nura kavuşuyordu.

Cebrail ve Mikail meleklerle birlikte Mesih görünürdü. Çok üzgündü, hatta ağlıyordu. Duraksamıştı sanki...

“Burada ne bekliyorsun?” diye sordular.

“Ben hazırım. İnsanoğlunun hazır olmasını bekliyorum.” diye cevapladı.

Mutlak Bilinç’in ta kendisiydi ve herkesin uyanmasını bekliyordu, yoksa dirilemeyeceklerdi. Ya herkes iyi olmalı veya bu gidişatla herkes kötü olmadan evvel müdahale etmek için yeryüzüne yollanacaktı. Açlık, savaşlar, imrenmek ve mücadelenin de sonu gelecekti.

Saf mermer basamaklar görüldüğünde, “Sakın su, su demeyin. Aksi halde kendinizi ateşe, tehlikeye atarsınız.” diye uyarıyı duydular ve barış içinde olmayanlar ateşe düştüler.

Şamdanın beşinci kolu ateş aldı.

AŞK KÖPRÜSÜ

Olam A-Beria yani Âlem-i Ceberut diye bilinen Taht'ın dünyasına geldiler. En az 70 tane olan tüm Tanrısal ad ve sıfatların var olduğu bu yere ulaşmanın yolu sadece aşkla mümkündür.

Evren'le Cihan karşılıklı ilk defa oturan birisini görünce şaşırdılar. Bu kişi gençlik ve hizmeti temsil eden Metatron meleşiydi.

Burası, “Benim olan her şey senindir. Senin olan her şey de senindir.” zihniyetine sahip, elinde olanları paylaşan ve kendine hiçbir şeyi tutmayanların yeri. Bir şey paylaşıldığında zaten çoğalır. Paylaşılmama sebebi ise kişinin azalacağını düşünmesidir.

Tanıdık suratlar etrafta dolanmaktaydı. Aşk Köprüsü'nün enerjisi fazlasıyla yüksek, ışıltıya çok aydınlıktı. Leyla ile Mecnun sarmaş dolaş gezinirken aynı anda birbirlerinin gözlerine bakıp, “Sen senden vazgeçersin de ben senden vazgeçmem.” diyorlardı.

Burada sevgi vardı. Ancak sevgi tortuydu, küldü, arta kaldı. Aşk ağacının yanında, sevgi kurumuş yaprak. Çünkü aşk yakıcıdır, tutkudur, hararettir. Yeterli dozunu almayı kimse bilemez çünkü aşkı hararetle istediğinde aşk değil sadece hararet artar.

Hararetle yanıp tutuşan Napolyon, Jozefin'in kulağına, “Ben hem kendimi hem de seni sende yaşıyorum. Senin için yaşıyorum demekten öte, seni yaşıyorum.” sözlerini fısıldıyordu.

Aşk buydu işte... Aşk büyüleyici bir iksirdir, içeni sarhoş eder, kafayı dumanlı yapar ve gözler önüne perde çeker. Aşk hangi kadehten kaçınıcı şarabı içtiğin değil, elindeki şarabı nasıl içtiğinle alakalıdır çünkü aşk zaten enerjidir, bitip tükenmez. Ancak aşkın gücü kimdedir, âşıkta mı maşukta mı? O da bir türlü bilinmez.

Mutluluk insanın ayağını yerden keserken, keder adamın ayağını yere bastırır ve uyandırır. İnsanoğlu bilmez ki her mutluluk kadehinin dibinde keder tortusu yatmaktadır. İçtikçe aşkın suyunu elbet görürler sonunu... İnsanoğlu acı ve keder sayesinde öğrenir, tekâmül eder ve farkındalığa ulaşır. Neşeli, mutlu insanlar uykuda veya rüya âleminde gibidir. Anda ve bulundukları yerde değildirler. Uçuyorlardır. Uyanık gözükürler fakat bir rüyayı yaşıyorlardır. Buna rağmen aşksız kalmayın. Bırakın aşk sizi yakıp kavursun ve öldürsün, siz de canlı ve diri kalın!

Âşıksanız eğer, öyle ya da böyle aşkla haşır nesirseniz şayet, alevler içinde yanıyorsunuzdur. Zaman geçer alevler söndü zannederseniz, bilin ki sönmez, kor halinde durur, kıvılcım hâlâ oradadır. Sonrasında aynı aşkı yakalamak isterseniz üzerine hava mı atar, su mu serper, yoksa toprağa mı gömersiniz size kalmış. Ancak aşk saklandığı yerden ortaya çıkıp sizi yakaladı mı kolay kolay bırakmaz.

Alt dünyada Evren ile Cihan'ın torunları büyüdü ve bir gün,

“Allah nerede?” diye sordular.

“Her yerde.” diye cevap verdi Evren.

“Nasıl yani?” dediler.

“O senin kalbinin, yüreğinin içindedir.” diye cevap verdi.

“Peki, Allah herkesi eşit mi sever?” diye sorduklarındaysa, “İnsanoğlu ayağının en küçük parmağını diğer organlarının birinden daha mı az sever? Onu kesip atabilir mi? Allah da böyle işte. Büyük veya küçük, yarattıklarının hepsine âşıktır. Her birini ayrı ayrı ancak aynı sever.” dedi Evren.

Uzaktan Romeo ve Juliet’in geldiğini gördüler. Thisbe ve Pyramus da dut ağacının altındaydı. Onlar burada olmayı hak ediyorlardı çünkü sonları kendi tercihleri değildi. Yazgıları bir başkasının elindeydi. Onları yaratan ve hikâyelerini yazan başkasıydı. Nihayetinde sonuca katlanmak zorundaydılar çünkü bir kitabın sayfaları içinde sıkışıp kalmışlardı...

Aşkta irade yoktur çünkü aşk vahşi bir kısraktır; tımar edilmeyi veya dizginlenmeyi sevmez. O hem kısraktır, hem araba hem de arabacı. Onu kontrol edemezsin çünkü pusula onun elindedir. Yolunu ve yönünü kendisi tayin eder. Nil nehrinde salınan ahşap bir sal gibi, rüzgâra, su ve akıntıya teslim olmalısın.

Mark Antony’i gördüklerinde Cleopatra’nın neden yanında olmadığını bir an sorguladılar. Onun burada yerinin olmadığını gayet iyi biliyorlardı. Kendi hayatına son vermek gibi bir hata yaptı. Cleopatra âşıktı ne de olsa. Yine de âşık ya da maşuk olmak fark etmez. Aşkın içine düşmek iki kişinin birlikte tek bir rüyayı görüyor olmasıdır. Aşkın dışına çıkmaksa birinin diğerine haber vermeden bu rüyadan uyanması ve o kişiyi rüyasında tek başına bırakmasıdır. Ya sen de silkelenip uyanmalı ya da yeni bir rüya görmelisin ancak uykuda kalmamalısın! Hayalleri yıkılınsan, hayalini birlikte kurduğun kişi yalandır.

Aşk da med cezirdir. Alır uçurur dağın tepesine, bulutların üzerine, sonra birden indirir bulutların altına; tepetaklak alır baş aşağıya yerin dibine, bataklığın en derinine. Aşk güldür dikenini olmayan, sonra gün gelir gül solar, kurur ve geriye

sadece dikenler kalır. Bu yüzden seni en çok seven ve en fazla mutlu eden kişinin aynı zamanda bir gün seni en çok üzüp yaralayacak kişi olabileceğini unutma! Çünkü aşk onun seni değil senin O'nu mutlu etmendir. Aşk rüyasının sonunu evlilik sanan, aşkı evlenmekte arayanlar var. Evlilikte eşdeğer olunur, birinin eşi, aynısı olunmaz, eşiti hiç olunmaz. Evlilik denkliktir, bir denklemdir. Bilinenleriyle bilinmeyenleri vardır. Her iki taraf da sürekli değişir. Önemli olan dengede kalabilmektir.

O esnada önlerinde ferahlık kuyusu belirdi. Kuyu başında insanlar, eşleriyle birlikte durmuş su çekiyorlardı.

“Bildiğin gibi su hayatı temsil eder. Aynı zamanda yeraltı suyu bilgelik demektir. Su toprağın altında gömülüdür. Orada saklıdır ve ona ancak, onun yaşam için ne denli önemli olduğunu, onu yüzeye çıkartmak için gereken çabaya değer olduğunu anlayanlar ulaşabilirler.” dedi Evren. Bilgelige maddenin içinden geçerek ulaşırsın.

Evlilik de aynen kuyuya benzer işte. Sevmek dediğimiz, karşınızdaki kişiyi her zaman olduğu gibi kabullenmektir. Ancak kişiyi kabul edip sonradan sevmek mi zordur yoksa sevdiğiniz bir kişiyi tanıdıkça ardından onu kabullenmek mi? Bir insan birisiyle birlikte olmaya karar verdikten sonra bu onu kabullenmektir. Hayatı ve onun hayatını. Ne yazık ki birini tanımaya çalıştıkça, o kişiyi anlamak da devreye girer ve ona hükmetme zamanı geldiği sanılır. Hâlbuki bu evlilik denilen beraberlik, eşini, ruh eşini sevmektir. Bu vesileyle kendini sevebilmektir. Fakat sevdiğin birisiyle hayat yoluna çıktığında karşındaki kişinin huyunu suyunu, davranış ve düşüncelerini onaylamadığında, o kişide kendinden bir şeyler görememeye başladığında araya boşluk girmeye başlar. Bu sevgiyi azaltır, seni de karşındakinden uzaklaştırır.

Evlenmeye karar veren çiftlerin birbirini değiştirmek yerine birbirini tanımaya ve kabullenmeye çalışması gereklidir. Kendini değiştiren, karşısındakini değiştirebilir. Aksi halde yeni bir evlilikte aynı şeylerle kişinin karşılaşmayacağını garantisi yoktur. Maalesef kimse dünyayı olduğu gibi görmez, herkes kendi bakış açısıyla ve kendi gözleriyle görmek ister. Ya görüş açına yeni bir ayar vermelisin ya da gördüklerini aynen görmeye devam edeceğinin bilincine varmalısın. Sevgi aranarak bulunmuyor ancak sevgi verilerek artan bir olgudur. Sevgisiz insanlar, henüz kendilerinde mevcut olan sevgiyi vermeye yanaşmayan, sevgiyi dışarıda sanan ve onu almak peşinde olanlardır.

Hatırlayın ki, hiçbir şey dışarıdan görüldüğü gibi değildir. Evlilik zordur çünkü iki zıt ama tamamlayıcı ruhun bir araya gelmesidir. Yine de iki olmak tek olmaktan daha iyidir. Tanrı'ya göre iki ruhu bir araya koymak denizi ikiye ayırmaktan daha zordur. Üstelik denizin kapandığını gören Mısırlılar bile, kurtulma ümidiyle suların altında kalmayı göze alıp içine doğru ilerledi. Evlilikte de aynı şey söz konusu. Evlilik hakkında bu kadar dert, problem ve ızdırap duymalarına rağmen tüm bekârlar evlilik hayali kurup o yolda ilerlemek adına suların altına girmekte tereddüt etmiyorlar.

Kuyunun yanı başından iki büklüm fakat kendinden emin bir halde geçmekte olan Quasimodo kendi söylediği sözcüklerini duymuyordu. “Kalbimin karşılıksız sevdasını, yüreğimin bedbaht halini güllere anlattım soldular. Halime acıyıp, dikenlerini döktüler. Ağaca sarıldım ona açtım içimi, yaprakları kurudu. Ruhumu gösterdim bulutlara. Ağlamaya başladılar. Cennetten yağan yağmur damlaları aşağıdaki yüzüme nur gibi düştüler. Ben aydınlanıp uyandım ve aşk bitti. Rüyamsa hâlâ devam ediyor.”

Aşk tutkudur, gözleri yoktur, kördür. Kulaktan da yok-sundur. Sağırdır. Âşıkken ne başkasını görür, ne de söyleneni duyarsın. Aşk esir alır insanı, güçsüz, aciz bırakır. Ömrü de kısa sanılır. Kimi var kimi de yok sayar ancak ezelden beri vardır, ebediyete kadar da intikal edecektir çünkü aşk zaman ötesidir; başı da yoktur sonu da. Ya onunlasındır ya da on-suz, ancak O hep vardır. Aşkın içinde bulunmak, aşkla birlik-te durmak, aşkla birlik olup aşkın kendisi olmaktır.

Alt âlemde Cihan'la Evren karşılıklı sevgi, saygı ve takdi-rin doruğundaydılar. Birbirlerinin gözlerine bakıp ruhlarına ulaşıyor, el ele yatıp, el ele kalkıyorlardı. Her gün onlar için bir bayram, coşku dolu bir rüyaydı. Evren Cihan'sız, Cihan Evren'siz var olamıyordu. İki ruh buluşup, farklı bedenlerde birlikte bir hayatı yaşamıştı.

Juan, Evita Peron'un kulağına, “Gerçek aşk, derdini ve içini, güllere bir bülbül gibi şakıyarak anlatmak ve dinleyen-lerden bir cevap gelmesini beklememektir.” sözlerini fısılda-dı.

Aşk ben seni, sen beni düşünmek değil hatta ben seni, sen de kendini düşünmek hiç değildir, gerçek aşk O'nun birlikte-liğinde düşünebilmektir. Aşk, aşığın maşukta gördüğü Hak'tır, Allah'ın surete bürünmüş görüntüsüdür. Aslen ba-kan da bakılan da O'ndan başkası değildir.

Richard Burton, Elizabeth Taylor'un gözlerine bakıp, “Her defasında sil baştan âşık olmak, yeniden cenneti bul-maktır.” dedi.

“Hiçbir emre karşı gelmedik, günah işlemediyse, yasak meyveden de yemediysek, öyleyse nedir bizi cennetten ayı-ran?” diye soran Halil Cibran'dı.

“Seni sevdiğimi daha dün söylemişken bugün yeni bir gün müdür? Yeniden söylemek mi lazım?” diye soran Taylor'a,

“Dünün hafızasına sığınmaktansa hatırlayıp hatırlatmakta fayda vardır elbet.” cevabını Burton verdi.

Bu ruhlar bazen bu durakta duruyor, bazen de bir başka durağa gidip geliyorlardı. Her biri belli ki aşkın öyle ya da böyle tadını almışlardı. Ancak aşk mertebesine ulaşmak ve aşkın kendisi olmak bambaşka bir şeydir. Âşık olmak ve aşk olmak farklıdır. Sen aşk olursan eğer, herkesi aynı sever herkese aynı aşkı duyarsın.

Ferideddin-i Attar’a göre bu mertebeye ulaşan kişilerin beşeri sıfatları kalkar ve ilahi sıfatlara donanır. Varlığın Bir olduğunu anlar. Bilir ki öncesi olmayanla sonradan ortaya çıkan birbirinden ayrı değil, aslen aynıdır. Hepsi Mutlak Varlık’ın tecellisidir, ondan olmadır, kendi başına bir varlıkları yoktur. Vahdet-i Vücut diye bahsedilen de budur...

“İnsan ferdi varlığına sahip çıktıkça, kendini var zanneder. Seçme özgürlüğü ve iradesinin de olduğunu düşünür. Ferdi varlıktan kurtularak kişi Mutlak Varlık’a ulaşabilir. Ulaştığındaysa o kişinin artık kendi için bir talep ya da dileği kalmaz. Gerçeğe ulaşmanın yolu da buradan geçer. Alt dünyada kestirme yoldan hakikat arayışında olanlar var. Sen yalanın içinde yaşıyorsan zaten hakikati bulsan da anlayan olmayacaksın. Yalanlar Işık’ın parlaklığına gölge olur.” dedi Evren.

Aşkta ikilik, sen ve ben yoktur. Âşıkla maşuk da yoktur. Aşk teklik halidir. Maalesef insan akli bunu anlamaz. Anlamak işine gelmez ondan. Bir bütünü parçalara ayırmak veya küçük parçaları birleştirmeyi akıl gayet iyi algılar, ancak benim sende bulduğum sadece sende kendimden tanıdığım parçalardır. O zaman ben sana değil kendime aşığım ve sen ya da sana bağlı bir aşk yok ben ve bana dayalı bir aşk var. Ben bir bütünü ve sensiz de böyleyim... Bunu görebilmek ve anlayabilmek ve sonunda gerçek diyebilmek velilik midir,

delilik midir? Bu sorunun cevabı da önemli değil çünkü nasılsa her akıllı kendinden biraz daha az akıllı olanların mertebesinde ya uçuk ya da kaçıktır. Her gerçek de bir alt gerçeğe göre hayal niteliğinde değil midir? Ben varsam her şey var, ben yoksam hem her şey yok hem de ha var ha yok...

“Kısaca benim olmadıktan sonra ne olursa olsun...” diyen bir ses duyuldu.

Âşık olan kişi aşkını hem duyurmayı hem de saklamayı arzular. Her sözünde ondan bahsetmek ister ancak sır olarak da kalmasını ister. Âşık olan hem var olup ortaya çıkmaya niyet eder, hem de sevdiğinin içinde yok olmaya çalışır. Her iki taraf da kendi benliğini diğerinin içinde yok ettiğinde ve o yokluk içinde var oldukça aşka ulaşırlar. İkilemlerin en büyüğü, zıtlıkların en güçlüsüdür aşk. Aşk dediğin Gerçek’i bulmak, O’na ulaşmaktır. Yazık ki kişi istediğinde değil O arzu ettiğinde kendisini göstermektedir.

“Sevgide güneş gibi ol, dostluk ve kardeşlikte akarsu gibi ol, hataları örtmede gece gibi ol, tevazuda toprak gibi ol, öfkede ölü gibi ol.” diyen Mevlana Celaleddin’in sesi duyuldu.

Henüz başındayken, aşk, sabah güneşi gibi içinizi aydınlatır, ortasındayken huzur ve rahatlıkla ısıtır fakat sonuna gelince kızgın öğle güneşi olur, can yakar.

El ele dolaşan Mevlana Celaleddin Rumi ile Şems-i Tebrizi ortaya çıktığında Merc-el Bahreyn de görüldü. İki denizin buluştuğu yerdi. Evren’le Cihan, birbirlerinin gözlerinin içini bu kadar uzun süreyle seyreden âşıkla maşuka hayranlıkla bakmaktan kendi gözlerini alamadılar.

“Aşkın ne olduğunu şimdi anlıyor musun Cihan?” diye Evren ona sordu.

“Evet.” diye kendinden emin bir şekilde yanıtladı Cihan.

Yine de aşkla karşılaşırsa ne yapacağını bilmediğini, yeniden afallayacağını dile getirdi. Cihan'la Evren de birbirinin gözlerine derin derin baktılar.

“Acaba bir gün böyle bakışmaktan sıkılacak mıyız?” diye Cihan sorunca Evren güldü. Baktılar ki ne gözler var, ne Cihan, ne de Evren. Olan biten her şey basit bir Işık'tı.

Aşk, ilk bakışta tüm farklı geçmişlerinizi o ana taşıyıp, tümüyle anda olup, yeni yaşanmışlıkları ileriye birlikte taşıma tasası olmadan ruhun derinliğini açıkça karşılıklı gösterebilmekte yatar. Ruhun derinliğinde görülecek şey de Mutlak Sevgi'nin ta kendisidir. Kalpler O'nu tanır ve bilir.

“Mutlak Gerçek'i aramak tehlikelidir çünkü içinde yaşadığın dünyayı dağıtır.” dedi Maharaj. Bunu alt âlemdeki insanlar için söylemiş olmasına rağmen aşk durağına uğrayanın da burada kalmakla yetinmeyeceğini gayet iyi biliyordu. Aşk tanıyan, O'nun tadını alıp darmadağın olan bir kişi nasıl olur da devam etmez ki yoluna?”

“Alt dünyada aşk nedir diye sorup duruyorlar. Bir tanım, tarif ya da reçetesini arıyor insanoğlu. Bir adres öğrenmek istiyor. Canı çekince gidip ziyaret etsin diye...” dedi Cihan.

“Anlamıyorlar ki aşkı onlar arayınca değil, aşk onları bulmak istediğinde bulur. Hem de en beklemedikleri bir anda çünkü O her yerededir. O görülen ve görünmeyendir.” dedi Evren.

“Herkes hayatının belli bir zamanında aşkın tadını alıp bir şekilde de elinden kaçırıyor. Sebepleri farklı ancak pişmanlıklar çoğu zaman aynıdır. Keşke elimde tutabilseydim, keşke onun keyfini daha fazla çıkartsaydım diye söylenip dururlar. Keşke demenin altında yatan, çoğu kez, kendi aklından geçeni, beden veya ruhunun istediğini yapmak yerine bir başkasını dinleyip hayat tecrübesini kaçırmış olmaktan

korkmaktır. O günün bilinmeyişi, bugünün pişmanlığıdır. Yoluna devam etmeyen o günde takılı kalır.” dedi Cihan.

“Aşkın içinde aradıkları mutluluk mu, huzur mu, yoksa teselli midir? Bilinmez.

Aşk düşünceden uzak, zamanın durduğu, sadece sevginin olduğu yerdir çünkü aşk bir ışıktır. İlahi Işık'ın parıltısıdır. Aşk, Allah'tır. Aşkı hissetmek Allah'ın bir parçasına denk gelmektir. İçini kıpır kıpır yapan, kalp atışını hızlandıran, gözünü kör eden, ondan başkasını görmeyi engelleyen her şeyin toplamı olan Bir Işık'tır. Daha doğrusu O Işık'ın bir parçasıyla senin karşılaşmandır. Allah'a akıl ve bilgiyle ulaşmak yerine, sevgiyle bakıp yüreğinde O'nu görebilirsin.” dedi Evren.

Aşk tam olma duygusunu çağırıştırır. Mükemmeldir ve aşkın içinde olanı da mükemmel hissettirir. Yalnız O mükemmel olduğundan aşkla O'nu tadabilirsin. Bir süre sonra aşk o kişinin içinden çıkar, parlayacak bir başka gönül bulur. Aşk ölüyü uyandıran, sabırlıyı sabırsız kılan, engel tanımayan, soğukta iç ısıtan, sakinlikte insanı titreten, her mevsim meyve verendir. Meyve vermediğinde de, gölgesi veya hatırasıyla yetinmemeli insan. Ektiği tohumları sulamalı. Aşk bir sakının içinde duran görkemli bir ağaç değildir. Aşk toprağa dikili bir fidan veya ekili bir tohumdur. Zamanı gelince yeşerir.

“Yüreklerimizden geçtiğinde korktuğumuz ve bizi sarsan bu duygu, ayı dünyanın ve güneşi Tanrı'nın etrafında döndüren doğanın yasasıdır.” dedi Halil Cibran.

“Aşk tutkular içinde en güçlü olandır çünkü aynı anda kafayı, kalbi ve duyuları etkiler.” diyerek Lao Tzu sesini duyurdu.

“Aşk yüzyıllar boyunca ressam, müzisyen, dansçı, yazar ya da şairlere konu oldu fakat henüz kimse bu hissedilen olguyu anlatmayı, karşındakine izah etmeyi beceremedi. Kimisi aşkın iki beden arasında olduğunu düşünüp yola çıktı. Âşık olduğunu sandığı bedenin içinde arzu ettiği, düşlediği ruhun da olduğunu zannetti. Önce karşısındaki kişiyi sahiplendi, sonra aklına sahip çıkıp ardından bedenini ele geçirdi. Bu cinsellikti, şehvetti. Asıl istediği vücutların birleşmesi değil, ruhların buluşmasıyken, bedene sahip olduktan sonra kişinin de sahibi olmak istedi. Fakat kimse kimsenin sahibi olamaz. İnsan yalnız gider alt dünyaya ve yalnız döner buraya. Hayvansal güdüyle karşısındakinin ruhuna ulaşır, yaşadığının aşk olmadığını anladığında da, yeni arayış ve farklı kişileri sahiplenmeye, aşkı aramaya devam eder insanoğlu. Bulamaz. Yaptığı şey ruhsal açlığını fiziksel bedenle tatmin etmektir, o yüzden aradığını bulamaz. Bir türlü öğrenmedikleri, aşk iki vücut arasındaki elektrik akımı değil, iki gönül arasında olan kısa devredir ve yaş, din, dil veya cinsiyeti tanımaz.” dedi Evren.

“Aşkın ilk önce karşısındaki kişinin özelliklerinden kaynaklandığı sanılır. Değildir. Fark edilen huy, davranış veya görüntü aslen kendilerinde olandır. Sevdikleri insanın içinde görüldüğünü zannederler, hâlbuki o kişi aynayı tutandır. Kendisinde olan bir sıfatı ortaya çıkaran yansımadır. Öyle değil mi?” diye sordu Cihan.

“Aynen öyle. Sevdiğinde kendisini bulur. Onda sevdiği kendisidir aslında... Başkasında aşkı ararken aslında onlarda kendini arayansın. Çünkü sen aşkın kendisisin. Sen aşksın!” dedi Evren.

“Apar topar aşkın içine düştüğünde sanki sonsuza kadar seninle kalacak yanılgısı içine de düşersin. Seni öyle bir eline

geçirir ki, o kadar sıkı sıkıya sarmalar ki, esiri olursun. Duygular zaafa dönüştüğünde tutsak mı olursun yoksa tutsak mı edersin?” diye sordu Cihan.

“Zaaf hangi tarafa aitse tutsaklığı o yaşar. Zaaf duyulan istediği sürece tutsaklığı tadar. İstemediği anda özgürdür.” dedi Evren.

“İnsan bunları düşünmüyor çünkü aşkla şah iken aşksız piyon olacağını unutuyor. Bir gün biteceğini bilmesine rağmen akıl bu düşünceyi seçerek yok ediyor. Âşık olan kişi de mutlu olduğunda var olan dünyalara bu mesajı yolluyor. Aşkın içinde olmayan herkesin gördüğünü âşıkla maşuk neden görmez acaba?” diyerek sıkıntısını dile getirdi Cihan.

“Gün gelir aşkın sende bıraktığı yaranın derinliğini o kişiyi kaybettiğinde anlarsın çünkü kalp ayna gibidir. Çatlak da hi olsa, yapıştırılsa bile eski haline gelemes; aynı akan gözyaşlarını geriye veremeyeceğin gibi. Zor olan kalbi kırmamak, gözyaşı döktürmemektir. Her gün, günün her saati kendini karşıdakinin yerine koyup ona göre davranmak, sevmek ve değer vermek gerekir.” dedi Evren.

Tabii ki yaşamınızda olan her kişi size aynadır. Sizi size yansıtır. Bunu bazen görür bazen de görmezden gelirsiniz. Görmemek işinize gelir ondan. Bir başkası hakkında ağzınızdan çıkan her benzetme, olumlu ya da olumsuz özellik sizin kendinizi tanımlama şeklinizdir. İnsanoğlu tanımadığı bilmediği özelliğe anlam yükleyemez ve o olguyu fark edip onun hakkında dil dökemez. İnsanoğlunun hayatına her gün yeni bir şey öğrenmesi için birileri giriyor. Alışkanlık veya tembellikten ne olduğuna bakmıyor bile. Aynı kişi veya durumla sürekli karşılaşınca neden bunun devamlı onun başına geldiğini sorguluyor. Soruya cevabı, neden diye değil, bana ne oluyor diye başlarsa bulacağını bilmiyor. Hâlbuki dersi

aldıktan sonra o kişi veya hayat tecrübesi de ortadan kalkar. Ve o kişi bir başka hayat deneyimine geçer.

“Aynaların sonu yok mu peki?” diye soran Cihan’dı.

“Elbette var. Aşkî arayan ve O’na ulaşmak isteyen de yolu budur. Bu yol çok zorlu ve dikenlidir. Maalesef insanoğlu uzun ve çetrefilli yollardan yürümeyi sevmez. Kestirme yol arayışındadır. Kimisi bir ömür feda eder âşık veya maşuk olmak için, kimisi de şikâyet içinde hayatını heba eder.” dedi Evren.

“Nedir bu takip edilmesi gereken yol? Her isteyen bu yolun sonuna ulaşabilir mi?” diye sordu Cihan.

“Evet. İnsan içinde taşıdığı İlahî Işık’la bu yola inanarak baş koymaya karar verirse, alt dünyada aşkla buluşmaması için bir sebep yoktur. Sadece sebat ve zaman meselesidir. Sebat ettiğinde zaman mevhumu da ortadan kalkar.” dedi Evren.

“Hiçbir şey olduğumu gördüğümde bilgeyim, her şey olduğumu gördüğümdeyse aşkın ta kendisiyim. Hayatımı da bu ikisi arasında hareket ederek yaşadım.” Bu sözleri duyuran Maharaj’dı.

“İnsanoğlunun hayatı her şeyle hiçlik arasındadır, hatta yaşam hem hiç hem de her şey olmaktır. Bu mertebeye nasıl gelinir? İşte önemli olan da bu sorudur.” dedi Evren.

Ardından devam etti. “Bir sabah gözlerini açıp uyandığında, etrafına bakıp, hiç bilmediğin bir diyarda, hiç anlamadığın bir dili konuşan insanlarla karşılaştığında ilk ne yaparsın? Bu soruya cevabını hele bir düşün. Tebessüm ederek veya gülerek iyi niyetini ortaya koyarsan yola çıktın demektir. Evrene mutluluk enerjisi yaymalısın. Tanıdığın veya tanımadığın her kişi, hayvan ya da eşyaya aynı olumlu elektri-

gi yollamalısın. Her an herkese karşı gülümse. Gelecek olan tepkiye dikkat et, çoğu zaman bir tebessüm olacaktır.”

“Haklısın. Ancak insanoğlu ya alışık olmadığından veya aklından fesat düşünceler geçirdiğinden basit bir tebessümün dahi tadını çıkartmaktan aciz kalabilmektedir. Art niyet arar, yalan yanlış anlam yüklemeye uğraşır...” dedi Cihan.

“Maalesef insanın en büyük cehaleti kendini okuyamamasından kaynaklanır. Okumaz, öğrenmez ve kendine gitmeyi bilmez, dolayısıyla da kendini tanımaz.” dedi Evren.

“Gülümsemekten sonraysa iş dile gelir çünkü hayatla ölüm dilin elindedir. Öğrenilmesi gereken tek dil, tatlı dildir. İnsanlar kelimelerle konuşmaya, iletişim kurmaya çalışır ancak başaramaz. Herkesin kelimelere yüklediği anlam, bu anlamın önem ve ağırlığı farklıdır. Yine de başkaları hakkında konuşurken olumsuz ya da kötü kelimeler seçmekten kaçınmazlar. Hele bu kişi yanlarında değilse dedikodu yapmak daha kolay gelir. Her duyduğunu dile getirip bir başkasına aktaran kişi de huzuru bulamaz.” diye devam etti.

“Aynen öyle. Dedikodu yapan, gıybete giren kişi hem kendisini hem dinleyeni hem de hakkında konuşulan kişiyi zedeler. Bir başkasında mevcut olan kötülükleri, zayıflık veya zaafı görüp bunu dile getirmekle insan farkına varmadan kendi egosunu parlatır. Bahsedeceğin olayın içinde kendin yoksan anlatma.” dedi Cihan.

“İnsan bunu yaptığında güçlendiğini sanır ancak aynı olumsuz yönün kendisinde olduğunu kaçırır. Bu kişinin ayna olduğunu görmez. Gizli de konuşsa, kimsenin duymayacağını da düşünse, aklından geçen her düşünce ve ağzından çıkan her kelime bir melek tarafından kayıt edilmektedir. Bu yüzden de biriktirmiş olduğu tüm sevapları hakkında konuştuğu

kişinin hanesine yollar. Haberi olmaz...” diye cevapladı Evren.

O esnada Sokrat kendi filtrelerinden bahsetmeye başladı. “Bir şey söyleyeceğin ya da dinleyeceğin zaman kendine şu soruları sormalısın. Bu bahsi geçen konu gerçek mi? Konu iyi bir konu mu? Son olarak da konu bir işine yarayacak mı? Bunlardan herhangi birisine olumsuz cevap verdiğin takdirde o konuyu dinleme veya o konu hakkında konuşma.” Ne kadar da düşünmeye değer değil mi?

“Anladım ki insan bilgi konusuna gelince sünger gibi olmalı, her şeyi emmeli. Dedikodu kısmına gelince huni gibi olmalı, bir kulaktan girip diğerinden hepsini çıkartmalı. Kötü ve olumsuz olan bilgiler konusundaysa küçük delikli süzgeç gibi hareket etmeli. İyi, doğru ve faydalı olacaklar hakkındaysa geniş gözenekli elek gibi durmalı.” dedi Cihan.

“Dilin etrafı hem kemik hem de etten bir duvarla çevrili olmasına rağmen hem içeridedir hem dışarı çıkar. Sustuğun zaman bil ki kelimeler ve düşünceler senindir ancak ağzını açtığın an sen söylediklerinin kurbanı olursun.” dedi Evren.

“Gevezeleri yalnız sağırılar kıskanır.” diyen Halil Cibran’ın sesi duyuldu.

“Konuşmak ihtiyaç olabilir ancak susmak sanattır.” diyen Goethe’ydi...

“Karşısında duran kişi hakkında pek fazla çaba sarf etmeden olumsuz bir şeyler bulup dile getirmek ne kadar da kolaydır değil mi? Kötü yanını görüp sesli söylemek kişiyi geçici de olsa iyi hissettirebiliyor. Zayıf yönünü zikretmek ona güçlendiği sanrısını da yaşatabiliyor. Ancak insanlarda bir kusuru fark etmek, dolaylı olarak Yaradan’da kusur bulmak oluyor sanırım.” dedi Cihan.

“Kimseyi boş görme, hiç kimse boş değildir. Eksiklik görerek bakmak erenlere hoş değildir.” dizelerini Yunus Emre’den duydular.

“Başkalarının hatalarının farkında olmak kadar büyük bir günah var mıdır?” diyen Halil Cibran’ın sesi tekrar duyuldu.

“Zor olan bütün bu kötü, zayıf veya olumsuzluğu görüp es geçebilmektir. Fark edilen tüm sıfat ve özelliklerin kendinden birer parça olduğunu anladığında yolunun yönünü değiştirebilirsin. Bunu içtenlikle yapabilen kişi yavaş yavaş karşıındaki kişide olan olumlu yanları, iyilik ve güzellikleri görmeye başlar. Bu gördükleri yine kendi yansımalarıdır. Kendinden bildiği, tanıdığı huylardır. Bunun farkına ya varır ya da varmaz. İnsanoğluna, bir başkasına hakaret etmek, onu küçük düşürmek kolay gelir de o kişiye iltifat etmek, gönlünü alacak bir şey söylemek nedense zor gelir. Doğası böyledir.” dedi Evren.

“Anlaması zor gelen, kuvvetli olan kişinin aslında kendi zayıflıklarını ortaya koyan kişi olduğudur. İnsanoğlu hırs ve nefsinin isteklerinden vazgeçip çıplak soyunursa kendisine atılan oklar da isabet edecek, bu kişi yara alınca da üzölüp ağlayacaktır.” dedi Cihan.

“Gözyaşları gönlü yıkayan rahmet suyudur. Ancak ağlayan kişinin kalbi yumuşar ve gönlü açılır. Gönlü açılan kişi gönül gözüyle hakikati görmeye başlar. Gönülle gören kalbiyle de işitir. Bu kişi artık herkesin anlamadıklarını anlamaya, evreni ve olanları farklı bir yerden seyretmeye başlar. Gözün göremediklerini görür. Bütün bu olumsuz his ve düşüncelerden kurtularak, insan, özünün üstüne inşa ettiği kılıf, tortu, maske veya kalıplardan da kendini azad eder. Arınıp temizlenir. Özüne, özünün gerçeğine ulaşır. Karşına çıkan her kişide onların olumlu, iyi ve güzel yönleri gördüğünü düşün. Hayatın ne kadar değişirdi? Baktığın herkes ve her şey-

de güzelliği görsen ne fark ederdi? Unutma ki varmak istediğin yere kavga, gürültüyle değil, sevgi ve anlayışla gidebilirsin.” dedi Evren.

“Güneş ayın kusurunu görmez çünkü ayın hep aydınlık kısmıdır güneşe bakan. Aynı şekilde gök cisimleri de birbirlerinin sadece aydınlık tarafını görür.” diyen bir ses duyuldu.

Bundan sonra artık siz de pırıl pırıl parlayan, içi dışı bir ve şeffaf bir ayna, cam olursunuz. Ve kendinizi bir başkasının aynasında bir bütün olarak, tam görürsünüz. Karşılıklı bir araya gelen bu parlak aynalar artık birbirine bir şey yansıtmaz hale gelip sonsuz olur, sonsuzluğu yansıtırlar. İşte amaç da bu... Sonsuzluğa, kısıtlı bir akıl ve sınırlı bir bedenle ulaşmanın yolunu bulmak...

“Yaratılanı severim Yaradan’dan ötürü...” diyen yine Yunus Emre’ydi. “Yaratılanı kendi olduğu halden ötürü severim.” sözleri duyuldu.

“İnsanoğlu taş olmasa da yüreğinin taşlaşmasına göz yumuyor.” dedi Cihan.

“Kalbi sertleşmiş kişi sevemez, âşık da olamaz. Heykel olur! Aşkın içinde olmak için yüreğini yumuşatman gereklidir. Kalbin de kulağı ve gözü vardır. Hatırla ki, bir kişinin güzelliğine âşık olmazsın, o kişiye âşık olduğundan sana güzel gözükür. Aşk sadece olumlu, güzel ve iyiyi kendinde taşıdığı anda ve bunu karşındakine yansıttığında ortaya çıkar. Bozuk, sakat, hasta, arızalı veya hasarlı olan yüreğin yanına aşk uğramaz. İlahi Aşk kendisine bir göz arar; açılmış bir gönül gözüdür bakındığı.” dedi Evren.

Bir insanı sevdiğinde o insan güzelleşmeye başlar. Sevginin simyacılık tesiri vardır, büyüldür. Sevgi mucizenin kendisidir. Yaratır, iyileştirir, umut verir, nur saçtırır. Her şeyinle iyi, doğru ve güzel olduğunda sen aşk olursun, aşkın ta

kendisine dönüşürsün. O zaman herkesi sever herkes de seni sever hale gelirsın. İşte o zaman aşk elinde olur çünkü sevgi vermekle başlar. Kaynağı sendedir. Bunu herkes sürekli yaptığında tüm evren el ele, omuz omza birbirini okşayarak kucaklar hale gelir çünkü yalnız sevgi Bir'dir ve sevginin olduğu yerde birlik vardır.

Gönül gözü açılan kişi her zaman kendisini karşısındaki kişinin yerine koyar. Kendi başına gelmesini istemediği bir şeyin onun başına gelmesini dilemez. Herkese kendisine davranılmasını istediği gibi davranır. Çünkü bilir ki kişi neye üzülsün kendisi de üzülebilir, kişi neye sevinirse kendisi de sevinebilir.

Kalbi yumuşak, gönül gözü açık kişi sevmekle beraber bağışlamaya başlar. Bu yolun başlangıcında da kendini sevmek vardır. İnsanoğlu doğduğu andan itibaren kendine bir inanç sistemi oluşturur. Bunun içine de kendince bazı bilgileri doldurur. Belli bir zaman sonra bir işe yaramadığı, yetersiz ve değersiz olduğu, rekabet edebilme gücünün olmadığı gibi yanlış inançları benimser. Bunların çoğunu da dile getirmez. İçinde taşır. Kendi kendine bu boşluklara sahip olduğuna inanır. Karşısında duran kişinin de bu boşluğu, karanlığı görebileceğinden korkup kendini örtmeye, özünü saklayıp, maskeler giymeye başlar. O artık sevillecek biri değildir, sevmeye layık bir kişi olmadığına kanaat getirir. "Ben kendimi sevmiyorsam kim beni sevecek?" diye düşünmeye başlar. Hayattan ve onun sana verdiklerinden hatta vermediklerini düşündüğün şeylerden nefret etmek olağandır. Kendini sevmemek ve kendinden nefret etmekse olağan olmayandır. Bu yüzden kişi sevgiyi dışarıda arar ve çoğu zaman hayal kırıklığına uğrar çünkü hayallerini ve beklentilerini bir başkası üzerine kurmaya çalışır. Unutma, sen kendini sevmezsen kim seni sever ki?

“Ben de sevgi ve mutluluğu hep dışarıda aradım.” dedi Cihan.

“Sevgiyi kendi dışında arıyorsan eğer ve de bulduğunu sandığında ruhunu beslediğini zannederken egon besleniyor-
dur henüz fark etmedin, hepsi bu. İnsan kendisini sevmek ye-
rine sevgiyi başkasından beklemesinin sebebi henüz kendisi-
ni tanımadığından dolayıdır. Kendince yaptığı hatalar ve iş-
lediği günahlardan ötürü kendisini affetmemiştir ondan...”
dedi Evren.

İnsanoğlunun bulmayı ümit ettiği sevilmek, takdir gör-
mek, istenmek ve arzu duyulmak hissi başlı başına varlığına
tasdik aramaktan ibarettir. Bunun farkında olan kişi, bunu dı-
şarıdan temin etmek yerine yalnız başına kendi özüne dönme
yolculuğuna çıkar. Aksi halde mutluluğu kaçırrır. Var oluşun
kanıtı bir başkasının sizi fark edip, varlığınızı tespit etmesin-
de değil, yalın bir benliğinizin oluşunun farkındalığında yat-
maktadır.

“Bir kişi mutlu olduğunda onu paylaşmayı mı arzular, bi-
rilerine göstermek mi? Yoksa bir başkasından mutlu olup
olmadığına dair teyit mi almak ister?” diye sordu Cihan.

“Genelde mutlu olan kişiyle kimse ilgilenmeyi sevmez.
Mutlu kişi de kendisiyle baş başa kalmayı tercih eder. İnsa-
noğlu ilgi çekmek için dertlenir, çünkü şikâyet etmeyi sever.
Bu onun doğasıdır. Sürekli mutlu gördüğü kişi için de ya deli
der, ya da kendi mutsuzluğunun farkına varır. Her halükarda
o kişiye yaklaşmaz çünkü o kişiyi mutlu eden şeyleri görüp
fark edince kendinde olmadığını anlayıp yeni bir dert girda-
bına düşmekten korkar. Anlayacağın, şeytan kahkahadan
uzak durur.” dedi Evren gülerek.

“Bir insanın sevip sevmediğini, aşkın merkezinde olup
olmadığını nasıl anlarsın?” diye sordu Cihan.

“Sevmeyi bilmiyorsan eğer, nasıl kamaşsın gözlerin ayın ve yıldızların parlaklığından? Nasıl ısıtsın güneş içini? Nasıl duyursun deniz sana hışırtısını? Nasıl yaksın ateş ellerini? Nasıl dolsun hava nefesine? Sevmeyi bilmiyorsan eğer, ruhun varlık gösteremez. O karanlıkta yok olan bir gölgedir. Etrafın sevenlerinle doluyken sen düşüncede olur ve mutluluk seni bulmuyor diye sitem edersin. Gizlice dua eder yüreğin tüm sancılı kalpler gibi... Bu durumda bilirsin ki, sen yaşamadan ölmüşsün fakat yeniden ölüp toprak olacaksınız.” dedi Evren.

İnsanoğlu yaşadığı müddetçe hayatında olan pek çok kişiye şu veya bu sebepten kızıp sinirlenmektedir. Bu bile Allah'ı inkâr etmek sayılır. Çünkü her birim, kendi yaratılış programının gereğini yerine getiriyor. Birine kızmakla, o kişiye verilen programa uyduğu veya ona verilen görevi yerine getirdiği için, onu suçlamış oluyorlar. Karşınızdaki kişi size yanlış bile yapmış olsa kalbinizde ondan nefret etmeyin. Ve içinizde tutmayın. Aksine onu uyarın, kendinize sebebini sorun ve ona af dileme fırsatı tanıyın. Kalbin içinde tutulan nefret açıkça ortaya konulandan daha ağırdır. Yapılması gereken; tanıdığınız, hayatınızın içine çağırmış olduğunuz, seçtiğiniz tüm insanlarla barış ve iç huzuru sağlamaktır. İnsanları sevmek için öncelikle onlarla olan alışverişinize göz atmanız gerekir. Her kim olursa olsun yanlış bile yaptıysa, o kişiyi kardeş gibi görmeli ve nefretin tuzağına düşmemelisiniz. Affetmek üzere, Bir ve birlik olmak için yola çıkmalısınız. Onlarda gördüğünüz tüm kırgınlığa, hırs ve kavgaya meyil verecek sebepleri bulup onlarla yüzleşmelisiniz. İnsanları kendiniz gibi sevmeyi öğreneceksiniz! Sevmediğiniz, onayladığınız bir hareketi siz de başkasına yapmayacaksınız. Sevmenin zor olduğu kişileri dahi seveceksiniz ki Tanrı'nın sevgisine layık olasınız. Bunu ta ki karşınızda duran kişide

olumlu şeyler dışında hiçbir şey bulamayınca kadar yapmaya devam etmelisiniz. Ondan sonra herkes ve her şey güzelleşmeye başlayacak. Bakan göz, güzellik dışında bir şey görmez hale gelir çünkü seven gözler artık sevgilide sadece güzelliği görecektir. Şimdi yola çıktınız demektir. Sevginin özü, mutlu olmanın temeli de budur. Mutluluk bir düşünce veya duygu değil, bir haldir. O'nu akıl veya bedende arayarak bulamazsınız. O sizi en beklemediğiniz anda, onu aramadığınızda, başka bir şeyle ilgilenirken bulacaktır. Yeter ki o güne hazır olun.

“İnsanoğlunun bilmediği ya da bilmezden geldiği, mutlu olmak için mutsuz olması gerektiğidir. İnsan ancak mutsuz olduğunda, mutsuzluğu tattığında mutluluğun ne olduğunu idrak edebilir. Bu yüzden sürekli mutlu olma hali yalnızca delilere mahsustur. Ancak burası Mutlak Mutluluk'un olduğu, bir başka 'daha'ların olmadığı yerdir. Hakikatin olduğu durağa yaklaştıkça sevgi, mutluluk ve aşkın, Mutlak Hakikat'in bir parçası olduğunu, ta kendisi olduğunu anlayacaksınız.” dedi Evren.

Mutlu olan kişi kendisini sevmeyi öğrenmiş olandır. Kendini seven kişi ancak insanları, yaradılışı ve Yaratan'ı sevebilir. Kendini bilen kişi haliyle insanları anlayabilir. Kendini tanıyan da sonunda O'nu tanıyabilir. Sen kendinde olan eksiklikleri bilmene rağmen kendini sevmeyi öğrenirsen, karşında olan kişiyi de tüm eksikliklerine rağmen sevebilirsin. Kendini sevmek için bir bahane aramadan, olduğun halinle sevmeyi becerebilirsen akranını da doğal olarak sevebilirsin. Sevmek şartlı değil ancak nedenli olmalıdır. Unutma ki birini neden sevdiğini o kişi bilmezse ona sürekli borçlanıyor hissinin yaşatırsın!

İnsanları kendin gibi sev derler. Ancak bu gerçekte mümkün müdür? İnsan önce kendisini düşünmekten sorumludur.

“Ben beni düşünmezsem kim beni düşünecek?” diye sözler yankılandı.

İki kişinin çölde dolaştığını, birinin elindeki suyun, sadece kendisini hayatta tutmaya yetecek kadar olduğunu, paylaşırsa ikisinin de ölümüne sebep olacağını düşününce ne yapmak lazımdır? Yanınızdaki kişinin kim olduğu ve size yakınlığı ne kadar önemlidir?

Bu soruyu soran da, cevabı veren de Rabi Akiva’ydı. “Seninle yaşayabilsin.” dedi. Ardından, “Yani kendi hayatın herkesinkine göre öncelikli olmalıdır.”

Yaşamına huzur ve barış gelmesini isteyen kişi, herkesle dost olup, onlara sevgi ve ışıkla dokunmalıdır. Herkesin ruhuna bakıp O’nu görmelidir. Çünkü sevgi ve ışıık verdikçe azalmaz. Aksine paylaşıldıkça beslenir, çoğalır ve artar. Bir kez özü gördüğünde orada terk edilmiş duran sevgi ve ışığı da uyandırır. Zamanın başı da vardır, sonu da ve sen içindedir. Zamanı aşmaksa sevgi ve aşkla olur. Çünkü aşka ulaştığında sırrı çözersin. O Işık’tır, O Kaynak’tır. Zamanı aşmak sadece sevgiyle, İlahi Aşk yolunda O’na kavuşabilmekle olur. Mutlak Hakikat’i bulmak ve Hakk’a ulaşmak da aşkın yolundadır. Karşılıksız verilmesi gereken sevgi, yolunu aydınlatacak olan Işık’tır. Sevgiye kavuşup, dağıtmayı bilmek O’nun ilahi takdir ve şefkatini adilane bir biçimde pay ettirecek olan aydınlatıcı ışııdır.

Aşk olunca ona sarılmak ve dokunmak, sevgiye, ışığa değmek ve Bir olmaktır. İçine girip orada kalmak yolu bulmak değildir, aksine içinden geçip yol üzerinde yürümeye devam etmektir.

Hiçbir zaman yaradılışının aksine insanoğlu tam veya mükemmel hissini yaşamayacak, çünkü farkında değil. Yalnız O bir bütün ve mükemmel. İnsan maddi ve manevi an-

lamda her zaman bir şeyinin eksik olduğunun farkında olacak. Bu yüzden de kendisini mutsuz edecek. Mutluluk ve mükemmellik aşktır; aşkın adıysa Allah'tır. Bu yüzden tanı-mı zor, yok veya yapılamıyor. Bu yalnız O'na mahsus bir duygudur. Sizler sadece an içinde aşkı tecrübe edebiliyorsunuz. Aşka kavuşmak O'na kavuşmaktır. İnsanların birbirine karşı olan aşkları mecazidir, yalnız Allah'a karşı olan İlâhi Aşk hakiki aşktır.

İnsanın vazifesi karanlığa girip oradan ışıǵı saçmaktır. Işıǵı örten, önüne perdeyi çeken, insanın kendi egosudur. İnsan ruhu, özü ışıktır. Şayet karartılmışsa egosundan ötürüdür. İnsan ışıǵı yalnız kendi karanlığında bulabilir ve onu dışarıya yansıtabilir. Dışarıdan gelen ışık aydınlatıcı gibi gözükse de, özünden kaynaklanan Sonsuz Işık'la ilgisi yoktur. Kendisinden başkalarına bakıp onları tanıyan ve onlar hakkında bilgi sahibi olan kişi zamanla kendisinden uzaklaşır. Kendisi dışında herkesle irtibata geçince diğerleri hakkında kendisinden fazla bilgiye sahip olur. Aslen ihtiyacı olan kendisine dönüş ve içsel ışıǵı bulmaktır. Zaten başkasını en iyi tanımanın yolu kendini tanımadır. Çünkü hayatta olan biten her şey kendinle ilişkilidir.

Özünde ışıǵı sönük olan kişi, başkasına kızar. Bunun altında yatan kendine kızmak duygusudur ve esası yine korkudur. Büyük küçük demeden, olayların ağırlığına bakmadan kızmak yerine o kişinin size neyi ayna tuttuğunu bulup, korkuyla yüzleşmek gerekiyor. Birçok durakta tüm korkuların temelinde ölüm korkusu vardır dediler. Ancak ölmekten korkma, âşık olmamaktan kork. Âşık olmamak zaten korkunun kendisi değil midir? Aşkın zıddı nefret değil, korkudur diye de sürekli bahsettiler. Sen kimseden korkma yalnız O'nun sevgisini kaybetmekten kork. O zaman korku kalmaz! O seni çağırdığında âşık olacak, aşka kavuşacaksın anlasana.

Bir damla olup kuruyacağına denize kavuşup Bir olacak, O olacaksın... Ölüm aslen ölümsüz olmak halidir. Ruh ölümü arzularken beden ve zihin aklın oyunuyla dünyada kalmak için tutunur. Ölümü tatmak bir son değil, kaynağa, öze dönüşür.

İnsan hayatı aşk ve ölümle değişir. Ancak Latince karşılığı “Amor” olan aşk, içinde ölüm ihtiva etmeyen, ölümsüz demektir. Yani aşk varsa ölüm yoktur. Bu yüzden İlahi Aşk ebedidir. Dünyevi aşk insanı esir edip prangaya bağlarken ulvi aşk insanı hür kılar... Sadece o zaman aşk aşk için yeter. Başka bir şeye ve kişiye ihtiyaç kalmaz. Yine de kaynağı bilip de kullanamadıktan sonra bu bilgi kimin neyine yarar?

Alt dünyada Evren ile Cihan yaşlandılar ancak ölüm korkuları yoktu. Nitekim Evren son yolculuğuna çıkmadan evvel, “Ben ölürsem dünya da benimle birlikte son bulur.” dedi. Hemen ardından da Cihan gözlerini sonsuza kadar yumdu. Yolun başında upuzun gözüken hayat, sonuna gelince bir nefes kadar kısadır. Seven ruhlar ayrılmaz, beraber dolaşır derler. Buradan oraya, aşağıdan yukarıya, dünden bugüne, bugünden yarına durmadan gezinirler... Hele bir bakın etrafınıza, giden sevdiklerinizi görüyor musunuz?

Bir gözyaşı ya da yağmur damlası olsan damla olarak mı kalırdın yoksa okyanusa karışıp onun bir parçası mı olurdun? Büyük bir şeyin küçük de olsa parçası olmak... Sonsuzluğun sırrı sonda yatar, ölümsüzlüğün cevabı da ölümde... Sular hayattır, hayatlar değişimdir, değişimler tekâmüldür, tekâmüller de varıştır. Vardığın an cennetin altındaki tüm sular alt denizlerde toplanacaktır.

“İnsanoğlunun akli su damlası olup büyük alt denizlere karışmayı alır ancak iş toprak olmaya gelince nedense korkar.” dedi Cihan. Oysa yağmur toprağı ister çünkü yağmur alan toprak verendir.

Aniden suların derinliklerine gömüldüler ve dalgalar onları sürüklemeye başladı. İçlerinden, su akıntısı onları kapmasın, gölgeli derinlikler onları yutmasın diye geçerken çok şiddetli bir ses duyuldu. Ses tanıdıktı. Bir yerden bir şeyi anımsıyorlardı ancak ne olduğunu tam olarak çıkartamıyorlardı. Bu gürültü tekerleklerin dönüşünü anımsattı. Bu derin sulardan kurtulmayı isterken, sular dağların üzerinde durdu. Rüzgâr haberci oldu, üzeri gözlerle kaplı 4 tekerlekli, Onun Tacı'nı taşıyan, ateş arabası görüldü. Bulutlar arabaya dönüştü ve rüzgârın kanadında gitti. Gökler perde gibi yayıldı, Işık, giysi gibi etrafı örttü. Tanrı'nın arabası iki kere on bindir, binlerce kere bindir... Âlemlerin sayısı da 180.000'dir. Her yıldız aslen bir güneştir. Samanyolu'nun içinde milyarlarca güneş ve her birinin etrafında bulunan gezegenler vardır. Hepsini birden görebilmek ya da hissedip algılayabilmek olgusunun tarifi elbette zor.

Tacının üzerinde kuzey yönünde öküz, doğuda kartal, güneyde bir aslan ve batıdaysa insan yönleri tayin ediyordu. Yaşam Ağacı görünürdeydi... Işık o kadar yoğun ve kuvvetliydi ki hem tartılabilir hem de ölçülebilir gibi geliyordu.

Derken Cablisa'nın kapısına geldiler... Alt dünyada doğu ile batı arasındaki mesafe görecelidir; olduğun yerle alakalıdır. Önün doğuya arkan batıdır, önün batıysa arkayı döner doğuya ulaşırsın. Dünya yuvarlak olduğundan birleştikleri nokta aynı yerdir. Meşrikle²⁸ magrip²⁹ aslen birdir.

Nehirler dışarıya ve yukarı doğru akıyordu. 7 günün ışığı önlerinde duruyordu. Hem ayın hem de güneşin ışığı aynı anda vardı. Sürekli dönen kılıcın alevi gür bir şekilde yanmaktaydı. Kutsal yerle Kutsallar Kutsalı arasında bir perde

²⁸ Güneşin doğduğu yer veya yön

²⁹ Batı

herkes için çekilmişti. Buradan sonra melekler artık görünürde yoktu.

Işık alabildiğine kamaşmış bir halde her yöne yansıyor, bakmak ya da görmek değil, ısınmak, sıcak sımsıcak hissedip aşkın tam ortasında olmak gibi bir duyguyu yaşıyordu. Görünür gibi oldu. Görüldü sanıldı...

“Kimsin sen?” diye soranlara cevap O’ndan geldi:

“Sen.”

Mesih umutla bakarken şamdanın altıncı kolu da ateş aldı.

HAKİKAT DURAĞI

Altın şamdanın tüm kolları güçlü bir ateşle yanıyor ve her bir kol ortadaki yedinciye doğru eğiliyordu. Yanı başında, biri sağında, biri solunda iki zeytin ağacı duruyordu. Duraktaki milyarlarca dar pencere içerideki ışığı etrafa yansıtmaq için içeriden dışarıya doğru genişliyordu. Kutsallar Kutsal ve Kaynakların Kaynağı burasıydı. Cennetlerin Cenneti'ydi...

Burası Olam A-Atsilut yani Âlem-i Lâhut, Mutlak Varlık'ın açığa çıktığı dünyaydı. Diğer tüm duraklar buraya bağlıydı ve burası hepsinin üstünde baş tacıydı. Burası gizli ve saklı olandı. Sütun yeşil, beyaz, kırmızı ve siyah renklerden oluşuyordu. Şekli yoktu bu durağın, her şey gizlenmiş ve derin gizem içinde perdelenmişti. Işığı görülemez ve anlaşılmaz, sadece aklın arzusu dâhilinde idrak edilebilirdi.

“Tüm İyiliğimi senin önünden geçiriyorum fakat Yüzümü göremezsın. Çünkü insanoğlu Beni görüp de yaşamını sürdüremez. Yanımda bir yer var.”

Onu sen arayacak ve bulacaksın!

SON VE YENİ BAŞLANGIÇ

Yol üzerinde karşılarına yeniden Âdem ile Havva çıktı. Âdem de, Havva da söz dinlememiş, meyveden yemiş ve bilinç kırılmıştı. Anlamadılar. Hayatla başa çıkamayacaklarını fark edip, yeterince iyi ve temiz olmadıklarını anlayıp cüzzamla bilinçlerini hasta ettiler. Işıktan bedenleri et ve kemiğe dönüştü. Tanrı onları korumak için üstlerini deriyle kapladı. En aşağıya indiler. Yılan, kendi kuyruğunu ısırır vaziyette sürünerek ayrılırken yüzünde kötü eğilime sebep olup, şeytanın işini becermiş bir insan ifadesi taşımaktaydı. Onlar cennetten kovulup gözlerini açtılar... Körleştiler. Bakamaz oldular. Mutlak İyi, Mutlak Doğru ve Mutlak Gerçek'in yerini ölüm aldı.

Yol üzerinde karşılarına yeniden Âdem ile Havva çıktı. Meyvesinden yemeyeceksin denilen ağaca önce dokunan, sonra bir şey olmadığını görünce yasak meyveyi, İyi ve Kötüyü Bilme Ağacı'ndan kopartmış elinde tutan Havva, Âdem'e bir şeyler mırıldandı. Meyvenin kokusu sarhoş ediciydi ve onu yeme arzusunu uyandırıyorordu. "Önce söz dinleyip yapacağız sonra düşünüp mutlaka anlayacağız." deyip meyveyi, ayakta duran yılanı uzattı. Âdem ve Havva beyaz bir ışıktı ve etraflarına nur saçıyorlardı. Hayat Ağacı'na yaklaşp, "İyiyle kötü, doğruyla yanlış arasındaki farkı bilmek yetmiyor, yaşamak önemli." diye fısıldadı. Duyanlar duydu. İştirmek istemeyenlerse görüp bildiler...

Her iki olay aynı anda oluyor ve süreklilik arz ediyordu. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedinci kez... Kimi zaman ışık kadar saf, göz alıcı ve güçlü oluyor, kimi zamansa bir beden kadar kısıtlı, kirli ve zayıf...

Cihan tüm bu yaşadıklarından sonra kendine bir kap bulmaya karar verdi. Bir erkek çocuğu bedenini seçti. Evren de kendini dışı bir vücutta buldu. Hayatı tadıp deneyimlemek üzere tüm ruhlar gibi yola koyuldular. Kim bilir belki alt dünyada veya bir diğerinde Cihan'la Evren karşılaşacaklar. Yeniden¹ karşılaştıklarını anlayacaklar mı? O da başka bir muamma...

**"Eğer bu dünyada yabancı olduğunuzu kabul eder,
ona göre davranırsanız, Gelecek Dünya'da Benim ya-
nımda kalıcı mukim³⁰ olmayı hak edersiniz. Zira gelecek
ev, orasıdır."**

(Keli Hemda; ✞ş. Alşeh; Meam Loez)

³⁰ Sürekli olarak veya geçici olarak bir yerde oturan

SON SÖZ

Hepimiz bu dünyaya farklı şeyleri tamir etmek ve değişik deneyimlerle kaybettiğimiz cenneti yeniden yaratmak için geldik. Doğrudur. Her birimiz de farklı hayatların içine doğuyoruz fakat yaşamın gayesi hepimiz için birdir. Bizler, hepimiz birbirimizden sorumluyuz ve birbirimize örümcek ağı kadar ince bir bağla bağlıyız. Ağa takılan herhangi bir sinek, tüm ağ tarafından hissedilir.

İşin doğrusu hepimiz, herkesten, her şeyden, olan bitenin tümünden sorumluyuz. Hiç tanımadığım bir ülkenin bilmediğim bir şehrinde daha önceden görmediğim birisi açsa, ya da uzak bir diyarın adı sanı bilinmeyen bir yerinde cahil birisi varsa, hepsinden ayrı ayrı ve birlikte ben sorumluyum, siz de aynen öyle. Her gece cebimde fazladan duran madeni para bir başkasının fakirliğine sebep oluyor, her tok karnına yediğim lokma bir kişinin açlığına sebep veriyor. Hayatı her gün son gün gibi değil, tek gün gibi yaşarsak o zaman herkesin, her şeyin kıymetini biliriz. Çünkü gördüğümüz dünya tek ve Tek Bir Allah var. Maalesef İsmi ve Tekliği Bir değil!

Hepimiz de bu gök kubbenin altında hak ettiklerimizi yaşıyoruz. Eşit olmayan ancak adil bir evrensel sistem var. O herkese eşit muamele etmez ve eşit dağıtmadığını zannedebiliriz fakat merhametlidir. Evrende dengesizlik veya hata yoktur.

Eşit olmadığımız doğar doğmaz belli eder kendini. Eşitlik anı yalnız ölürken net bir şekilde ortaya çıkar. Tanrı'nın adaletiyle herkes aynı şekilde bedenlerini terk eder. Ölüm anı, içimize üflenmiş son nefesin verildiği an, tüm insanların eşit olduğu tek andır. O yüzden de derler ki toprak elbet herkesin boyunun ölçüsünü bir gün alacaktır.

Şimdiye kadar olan bitene kader de desem, bundan sonrasını belirleyecek olan benim düşünce sistemimdir. İnsanoğlunun en aciz yanı düşündüğünü sanıp düşünüyor olması değil midir zaten? Ardından da bir şey bildiğini varsaymasıdır. Biliyorum ki kendi kaderimi kendim, doğru yolu bularak tayin edebilirim. Değişebilir değiştirebilirim. Bir kişi bile değişim yapabilir kendisini değiştirerek. İyiye doğru... Bir kişi bile dünyayı değiştirebilir bir başkasının ruhuna dokunarak. Nazikçe, kırmadan... Bir hayatı değiştirerek ya da birini kurtararak... Yaradılış sürekli dir. Tekrar eder durur.

Hemen her gün yasak ağaçların meyvelerinden bizlere sunuluyor. Duruma göre ya yiyor, ya dokunmuyoruz... Ya da yiyip inkâr ediyoruz. Vazife ve yükümlülüğümüz, tüm neslimize ilham vermek ve pişmanlık yolunda adım atmalarını sağlayıp, Allah'ın arabası haline gelip önde yürümektir. Ruhla bedeni bir, suyla kabını da aynı tutmalıyız. Bizler her insanın içinde mevcut olan potansiyeli ve doğuştan yapmak üzere meyilli olduğu fırsatları gerçekleştirmesinden sorumluyuz.

İnsanoğlunun aslı mükemmeldir, doğası sadece iyiyi tanımaktadır. Kötü dürtüleri kabul edip açgözlülük, kıskançlık, bencillik ve tutkusuna esir düşmüştür. İyiliğin gücü kötülüğün potansiyelinden daha kuvvetlidir. Temel doğamızı, kendi özümüzü ortaya koymak yerine, dürtülerimizi ve olmadığımız yüzlerce hali sunmayı tercih ederek ömrümüzü tüketiyoruz. Olduğumuz gibi olabilesek, tam maneviyata ulaşabilesek, dışarıda olan herkes bizi farklı görecek ve farklı yorumlayacaktır. Bu da onların fikri ve yorumu olarak kalacaktır ancak sen neysen o olursan, herkese ve her şeye açık olursun, merak etme aç da, açıkta da kalmazsın. İnsanı iyi ya da kötü olmaya zorlayan içinde bulunduğu şartlar veya yaşadığı olaylar değildir, düşünce, tercih ve nihai kararlarıdır.

Bu yüzden her fırsatta birbirimize destek olmalıyız, el uzatmalıyız, gönülleri fethetmeliyiz, bu bir gülümsemek, belki karşındakini güldürüp mutlu etmek belki vakit, fikir ya da paylaşım yaparak da olabilir. Biliyorum ki kendinden bir şeyler feragat etmeye hazır değilsen, sen zaten hayatı da yaşamaya hazır değilsin!

Cenneti hakikaten bulmak istiyorsan cennetin kendisi olmalısın! Ben kendimi sevmeliyim ki başkalarını da seveyim. Ben kendimi tanımalıyım ki başkasını da tanıyayım. Ben kendimi anlamalıyım ki başkalarını da anlayayım. Ben her şeyi kendim için yaparım ve kendim için yapmalıyım. Ben kendim için giden olmalıyım... Bunu da ne zaman yapmalıyım? Bugün, şimdi ve hemen.

Ben hem her şeyim hem her şey Benim ve Ben'im.

İnsanoğlu kendi egosuna hizmet etmek uğruna sınıflar yaratmış. Her gün de yepyeni sınıflar ortaya koyuyor. Cinsiyet, ırk, dil, millet, meslek gibi kendince ayırım yaparak ayrı duracağını, farklı olacağını sanıyor ancak yanılıyor. Hiçbir cinsiyet bir diğerinden üstün değildir, hiçbir ırk diğerinden aydınlık ya da karanlık değildir, renk yelpazesidir. Hiçbir dil bir diğerinden daha güzel değildir, hiçbir millet bir diğerinden daha güçlü değildir. Hiçbir meslek bir diğerinden daha fazla tatmin edici değildir. İzafidir, ölçümü yoktur.

Aynı şekilde burada adı geçen kişilerin adları geçmeyenlerden bir üstünlüğü, önceliği ya da özelliği yok. Her birinin yerine siz uygun bulduğunuz isimleri koyup bir kez de öyle okumayı deneyin. Fark etmeyecek. Mutlak Doğrular'la mutlaka yapılması gerekenler hep aynı kalacak.

Aramızdaki farklılıkları dile getirip bu yüzden düşman olmak yerine, ortak yön ve yanlarımızı bulup birlik ve beraberlik yoluna girmemiz gerekiyor. İnsan olduğumuzu unut-

tuk ve zaman azaldı... Herkesin farklı adlandırdığı Kaynak, Aşem, Deo veya Allah Bir değil mi?

Hepimiz aynı Allah'ın çocuklarıyız, O'nun suretinde yaratıldık ve O'nun önünde eşitiz. Sana dokunan şey bana da dokunuyor, beni üzen her şey seni de üzüyor, ona olan biten bana da olup bitiyor. Karşımdaki de nihayetinde bir insan fakat onun insan olduğunu anlayabilmem ve ona insan gibi davranabilmem için öncelikle benim insan olmam gerekiyor. Akıldan geçen yollar yoktur, sadece bir tanedir ve yollar kalpten geçtiği takdirde birbirine yakındır.

Bizler aynı yolun yolcularıyız. O zaman ne diye birbirimizden ayrılıp uzaklaşmaya çalışıyor, uç noktalara gitmek için kendi kuyularımızı kazıyoruz anlamıyorum. Cevaplar, sırrın açığa çıkması birlik ve beraberlikten geçmiyor mu? Ne zaman birleşeceğiz? Ne zaman tüm kalpler birbiri için atacak? Ne zaman hazır olacağız? Adı ister Maşiah, isterse Mesih, isterse El Mehdi olsun. Bizi bekliyor... Hâlâ anlaşılıyor mu?

Bir çocuk taşa takılıp düşerse neyi kaldırırısın? Çocuğu mu? Taşı mı? Düşün. Bil ki şayet taşı kaldırırısın bir başkası da sonradan düşmez, çocuk zaten kendisi öyle böyle düştüğü gibi kalkacaktır ve kalkar. Önünde duran taş bir engel midir yoksa senin yükselebilmen için bir basamak mıdır? Bunu da sorgulamayı ihmal etme.

Unutmayalım ki hayat anlıktır, tekrarlamaz. Hayatın provası yoksa eğer -ki yok- o halde hata ve yanlışları yapmak da kaçınılmazdır... Maksat en az hatayla bitiş çizgisine ulaşmak.

Ben bu satırları Yahudi takviminin 5771 yılının başında, Miladi takvime göre 2010 yılının son aylarında yazıyorum. Siz bunları okurken bile ben var mıyım yok muyum bilmiyo-

rum. Bildiğim bir şey var ki, o da bunları yazdığımı göre bir zamanlar vardım en azından var olduğumu bir süre sandım. Şimdiye ya yokum ya da var olmadığımın farkındayım. Kimine zor, kimineyse çok kolay anlaması... En iyisi siz sağ olun, var olun. Kafanızı boş yere yormayın... Yine de boş oturup düşünmek yerine ya bu dünyanın zevklerinin tadını çıkartın ya da bu dünyada ahret için bir iyilik yapmaya çalışın. Belki birden de fazlasını...

Sen, bugün, gelecek dünyada kendin ve bu dünyada Allah adına hizmet için ne iyilikler yaptın bir bak bakalım ve gün bitmeden daha neler yapabileceğine...

Sorgusuz inancın ve güvenin içgüdüsel belirtisi olarak, her şeyi verildiği gibi kabullenip gerekenler neyse onları yapalım. Bunların neden yapılması gerektiğini daha sonra nasılsa dinleyeceğiz... Çok daha sonra...

Derler ki bilge kişi her gün bir başkasından yeni bir şey öğrenen kişidir. Mutluluğun anahtarıysa elinde olanları görmekte yatar. Kuvvetli olan kişi de zayıflığını bilen ve içinde olan kötü eğilimi iyiye çevirebilendir... Hangisini istersen o olursun. İşte ve ol!

Işığın nerede olduğunu hepimiz bilmemize rağmen maa- lesef kimimiz sadece güneşin aydınlığını göstermek isteyen elinin tırnağına bakmakla yetinecek... Uyanın ve Işık'ı yakıp yaymaya başlayın! Aydınlatın dünyanızı ve dünyayı.

Hayatı ya her şey kendi kontrolünüzde ya da hiçbir şey kendi kontrolünüzde değil gibi yaşamak tercihine sahipsiniz; kimisi de ikisinin arasında dolaşacak, sonra da kaybolup gidecek...

KAYNAKLAR

Kaynak Tek'tir. Hepimiz her şeyi biliyor fakat hatırlamıyoruz. Günlük düzenimizde aile, okul, iş, arkadaş ve çevre vasıtasıyla farklı bilgileri anımsıyoruz. O yüzden kimin neyi söylediği, ne zaman yaptığı önemini yitiriyor. Bilgi hepimizdendir. Çoğu alıntıyı bilinçli olarak yaptım ve tırnak içinde kullanmaya gayret gösterdim. Bazılarınıysa bilinçaltımın akışında kullandım. Kimsenin hakkını yemeye niyetim yok fakat önemli olan bilginin insanlara ulaşması. Yine de faydalandığım kitap ve kaynaklardan bazıları aşağıdakilerdir.

Tevrat, Tanya, Zohar, Talmud, Pirke Avot, Zebur, Rabi Naftali Haleva öğretileri, Rabi Shuey Biston öğretileri, Ahmet ve Bilge Şeker öğretileri, Google ve Vikipedi.

Ek olarak bugüne kadar okuduğum, gördüğüm, işittiğim, öğrendiğim, beni ben yapan her şeyin de bir katkısı olduğunu belirtmek isterim. Bu romanda kullanılan kelimelerin hepsi sözlükte mevcuttur. Ben sadece onların sıralamasını değiştirdim. Gönül isterdi ki kocaman yazılı, bol resimli bir eser olsun ve her yaş gurubundan insanlar okusun. Olmadı, bu oldu... 😊

"Hayatın kitabı var mıdır baba?" diye sordu.

"Hayatın mı, senin hayatının mı?" diye yanıt geldi.

"Benim hayatımın baba. Yol ayrımına geldiğimde hangi yöne gitmem gerektiğini gösterecek, iyiyle kötüyü, doğruyla yanlış ayırt edebileceğim bir kitap mutlaka var ancak O'na nasıl ulaşırım?"

"İyi ve doğrular Bir'dir. Yanlış ve kötülüklerinse sonu yoktur. Kimine göre herkes kendi hikâyesini yazar, kimine göre de ne yaparsan yap hikâye de, sonu da önceden bellidir. Kimi de kendi kitabından kendisi için bir kitap yazar."

"Hepimizin yazgısına karar veren Bir mi?"

"O'na isim takmak hatta O'nun hakkında fikir yürütmek bile bizim gibi kısıtlı zekâların işi değildir."

"Onu bir görsem inanacağım baba!"

"Zamanı gelince O kendisini sana gösterecektir. Ancak sen gördüklerine inanacaksan bil ki sadece inandığın kadarını göreceksin hayattan."

Çocuk duraksadı ve düşünceye daldı.

Asırlar boyunca milyarlarca insan aynı soruyu sordu. Kendi varlıklarını sorgulamayan insanların cevapları az oldu. Hâlbuki inananların soruları azaldı. Hayat senli de sensiz de devam edecek. Bunu ister kabul et, ister etme!

Bu kitapta hayatına anlam ve amaç arayan kişiler için bazı cevaplar mevcuttur. Bana gelen yanıtları aktarmaya çalıştım ancak cevapların tümü sizde. Yapmanız gereken tek şey kendinizi arayıp bulmak ve tanımak...

Hayat bilgi toplamakla başlar, sonra maddi dünyadan maneviye geçerek devam eder. Zamanı gelince hayat sorgulanır ve ardından ölümü tadıp meleklerle aşk yolunda hakikate ulaşılır. Okuduğunuz bir din ya da tarih kitabı değildir; bu sadece insan olmanın ve insan olmayı hatırlamanın bir durağıdır. Anlayanlar anlamayanlara günü gelince anlatır artık...